

kördüğüm heidi betts

"Yılın en eğlenceli romantik hikâyesi."

Lisa Kleypas

EPHESUS

9.90

"Seksi ve eğlenceli. Karşı koymak
imkânsız. Bayıldım!"

Lori Foster

"Yeni, ateşli, karşı konulamaz.
Kördüğüm'ün her sayfasına
bayılacaksınız."

Leanne Banks

"Heidi Betts romantik öykülere
seksi, yeni bir soluk getiriyor.
Muhteşem!"

Carly Phillips

"Neşeli ve benzersiz bir
anlatım, çekici karakterler,
akıcı diyaloglar bir araya gelip
Kördüğüm'ün yılın en eğlenceli
romantik hikâyesi olmasını
sağlamış. Mizah ile erotizmi bir
araya getirebilme yeteneği Heidi
Betts'i günümüzün aşk romanı
yazarları arasında üst sıralara
yerleştiriyor."

Lisa Kleypas

kördüğüm

heidi betts

1. Sıra

Keşke kadının poposu bu kadar şahane olmasaydı.

Şişman, sarkık ya da tahta gibi dümdüz olsaydı veya yürürken çirkin bir şekilde titreseydi adamın kadını yok sayması çok kolay olurdu.

Ama öyle değildi. Kusursuzdu. Pantolonla, etekle, her türlü giysiyle çok güzel görünen, sıkı, yuvarlak, müthiş bir popoydu. Yürürken de kesinlikle titremiyordu.

Hayır, zarifçe salınıyordu. Hipnotizmacının elindeki saat gibi bir o yana, bir bu yana gidip geliyor, beğeni dolu, yırtıcı bakışları üzerine topluyor, mekândaki bütün erkeklerin sertleşmesine neden oluyordu.

Dylan Stone başını çevirip buz gibi birasından bir yudum aldı. The Penalty Box'ın pek çok televizyonunda gösterilen futbol maçıyla geç saatlere kadar kalan müşterilerin yükselen sesleri etrafı gürültüye boğuyordu. Ait olduğu yerdeydi, çevresindekiler kendi arkadaşlarıydı.

Tabii en büyük felaketi, başının püsküllü belası olan Ronnie Chasen hariç.

Gözünün önünden gitmeyen bir popoya sahip olmasının yanı sıra Ronnie, Dylan için büyük bir eğlence kaynağıydı. Rekabetçi damarı kilometrelerce uzunluktaydı ve *Cleveland Herald*'daki başyazarlık görevini Dylan kaptığından beri Ronnie

iki ayda bir ona ayırdığı köşe yazılarıyla kendini hatırlatmayı sürdürüyordu.

Her şey Ronnie'nin, *Herald*'ın küçük rakiplerinden biri olan *Cleveland Sentinel* adlı gazetede haftalık köşesinde dile getirdiği şikâyetlerle başlamıştı. Bahsettiği kişinin, pantolonundaki fazlalık sayesinde işi aldığını söylediği yazarın kendisi olduğunu gayet iyi bilen Dylan, ertesi hafta kendi sütununda aynı sertlikte cevap verirken hiç vicdan azabı duymamıştı.

Dylan hatırladığı kadarıyla erkeklerin doğaları gereği bazı işler için daha uygun olduğunu, eğer bunu hazmedemiyorsa Ronnie'nin kendisine daha uygun bir iş yapması, mesela dantel örmesi veya bir mağazanın kozmetik reyonunda tezgâhtarlık yapması gerektiğini yazmıştı.

Ronnie'nin bu tavsiyeyi pek iyi karşılamaması şaşırtıcı değildi. Hemen ertesi hafta, bastırmayı başaramadığı bir öfkeyle Dylan'ın pantolonunun önünde Tanrı vergisi bir kabarıklık olmasının o fazlalığı nasıl kullanacağını bildiği anlamına gelmediğini, kendisinin daha taşaklı olduğuna dair iddiaya girebileceğini yazdı. Tam olarak bu kelimeleri kullanmadıysa da Dylan ana fikri anlamıştı.

Birasından bir yudum daha almak hafızasını biraz daha canlandırdı. Aralarındaki yarış işte o yazıdan sonra başlamıştı.

Dylan'ın cevabı, "Öyle mi? Seni bungee jumping yaparken görelim, kimin taşakları daha büyük o zaman konuşuruz?" anlamına gelen bir cümleydi.

Ronnie'nin bunu yapmasını beklemiyordu, ama birkaç hafta sonra kadının siyah beyaz fotoğrafı karşısındaydı. Sadece ayağına bağlı bir lastikle köprüden baş aşağı sarkıyordu. Gözlerini öyle sıkı yummuştu ki, Dylan o gözlerin bir daha açılabilmesine şaşırdı. Amerika Birleşik Devletleri nüfusunun yarısını sağır edebilecek bir çılgılık atıyor gibi görünüyordu.

Ama hakkını vermek lazımdı, Ronnie bu işi becermişti.

İlk bungee jumping deneyimini anlattığı köşe yazısının sonunda Ronnie Dylan'a, erkekliğini ispat etmek için paraşütle atlamasını söyleyerek meydan okumuştı.

Dylan'ın yüksekte nasıl nefret ettiğini bilse sevinçten çıldırırdı herhalde. Ama Dylan ne Ronnie'nin ne de okurlarının kendisinin bir korkak olduğunu düşünmelerine izin verecek değildi. Yiğitliğe leke sürdürmek yerine bir uçaktan atlamayı tercih etmişti. Atlayış sırasında korkudan altına yapacaktı neredeyse, ama sonraki hafta paraşütlü fotoğrafını gördüğünde Ronnie'nin yüzünün alacağı şekli hayal etmek, birkaç gün hayaları korkudan büzülmüş halde dolaşmaya değmişti.

O günden sonra birbirlerine çılgın, tuhaf ve tehlikeli şeyler yaptırması sürdürdüler.

Ronnie bir hayır işi için düzenlenen buz hokeyi maçında, kadın olduğunu kimseye söylemeden kalecilik yaptı.

Dylan bacaklarına ağda yaptırdı.

Ronnie maratona katıldı.

Dylan bir dağa tırmandı.

Ronnie rafting yaptı.

Son olarak Ronnie, Dylan'ın Cleveland'ın kenar mahallerinden birindeki motosikletçilerin takıldığı berbat, salaş bara, üzerinde parlak pembe bir Hawaii gömleği ve altın rengi bisikletçi şortuyla gidip kadınların sevdiği Pembe Külot adlı alevli kokteylden ısmarlamasını istedi. Bardan çıktığında Dylan'ın bir gözü morarmış, kaburgaları ezilmişti. Ama yine de kendini şanslı sayıyordu, en azından içerideki Cehennem Zebanileri çetesinin sakallı, deri kıyafetli, temizlikten bihaber üyeleri ona göz koyup bütün gece motosikletlerinin arkasında gezmeye zorlamamışlardı.

Bu iyiliğin karşılığında Dylan, Ronnie'ye meydan okuyup dövme yaptırmasını istedi. Neresine ne dövmesi yaptırmasını istediğini belirtmemiştir, ama onun sayesinde kadının bedeninde artık Çince bir sembol vardı.

Bu düşünce aklına yine Ronnie'nin mükemmel, yuvarlak poposunu getirdi, çünkü dövmenin orada olduğunu düşünüyordu.

Emin olamazdı tabii, o haftaki yazısıyla beraber basılan dövme fotoğrafı çok yakından çekilmişti ve vücudunun neresinde olduğuna dair bir ipucu vermiyordu. Normal giysilerle görünmeyen bir yerde olduğundan emindi, çünkü son zamanlarda inatla o dövmeyi görmeye çalışmıştı. Ronnie de dövmesinin "çok mahrem bir yerde" olduğunu yazdığı için poposunda olduğuna inanmayı tercih ediyordu.

Kadın poposunda onun damgasını taşıyordu ve bu düşünce Dylan'ın çok hoşuna gidiyordu.

Köşedeki masadan yükselen kadın kahkahaları dikkatini çekti. Başını hafifçe çevirip orada oturan kadınlara baktı. Dylan'ın arkadaşları barın bir köşesine asılmış olan dev televizyondaki maça kendilerini kaptırmışlardı ve ne onunla ne de etraflarındaki başka bir şeyle ilgileniyorlardı.

Ronnie'nin arkası ona dönüktü, bir çağlayanı andıran kestane rengi dalgalı saçları neredeyse kalçalarına kadar iniyordu.

Dylan kadınlarda uzun saçı severdi, ama ne yazık ki karşısındaki can düşmanıydı.

Ronnie Chasen onun yanındayken çekilmez bir tipti, ama Dylan ilk kez onun yumuşak bir yanı olup olmadığını merak etti.

Kadınlar bir kez daha gülünce, erkeklerin kusurlarıyla dalga geçip eğlendiklerinden şüphelendi. İki ya da daha fazla

kadın bir araya gelip önlerine bir sürahi margarita alınca böyle yapmazlar mıydı?

Kadınların hepsini tanııyordu, ama Dylan'ın arkadaşlarıyla yaşadıkları ilişkiler nedeniyle bazılarına aşinalığı vardı.

Ronnie onun can düşmanıydı.

Masadaki kadınlardan biri olan Grace Fisher, Cleveland için Oprah Winfrey ile Martha Stewart'ın karışımıydı. Kablolu televizyonda yayınlanan, heyecanlı ve duygusal aile dramlarından kirpi şeklinde pasta yapımına kadar her konuyu ele aldığı bir sohbet programı yapıyordu. Becerikliliği ve kimsenin ona bir kusur bulamaması nedeniyle adı "Müthiş Grace"e çıkmıştı.

Grace, Dylan'ın Cleveland'ın profesyonel hokey takımı Rockets'ta oynayan arkadaşı Zack'le beraberdi. İkisi bir hayır işi için düzenlenen hokey maçında tanışmışlardı. Zack'in vurduğu pak seyircilerin önündeki koruyucu camı aşırıp Grace'in kafasına çarpmıştı. Pansuman ve takım doktorunun muayenesi tamamlanınca Zack buzda süzölmeye devam etmiş, Grace'i tavlamaı da başarmıştı. Zack'in meslek hayatının en utanç verici anlarından birine dönüşebilecek bir olay, nasıl tanıştıkları sorusunun cevabı haline gelmişti. Dylan bu hikâyeyi binlerce kez dinlemişti.

Aynı masada oturan Jenna Marshall, Dylan'ın arkadaşı olan sivil polis Gage Marshall'ın eski karısıydı. Jenna muhtemelen evlenmeden önceki soyadı olan Langan'ı kullanmaya başlamıştı, ama Dylan Gage'in bundan hoşlanmadığını biliyordu.

Diğer kadınlarla ise sadece her hafta grup halinde aynı bara geldikleri için göz aşinalığı vardı.

The Penalty Box'ın tam bir spor barı olduğu, genelde hokey severleri ve özellikle de Rockets taraftarlarını ağırladığı düşünülürse sürekli buraya gelmeleri garipti aslında. The Box'ın televizyonlarında her zaman bir spor kanalı açık olurdu, hatta

bazen birden fazla kanalı aynı anda açarlardı. Duvarlar hokeyle ilgili ıvır zıvırla kaplıydı, pek kadınları cezbeden bir dekorasyon değildi bu.

Ama Zack ile Grace'in ilişkisi durumu değiştirmişti. Grace Zack'in arkadaşlarını görmek için uğramaya, Zack'le daha çok zaman geçirmeye, hokeyin inceliklerini öğrenmeye başlamıştı. Sonra kadınların sayısı hızla üreyen tavşanlar gibi artmış, arkadaki koca bir masa onlarla dolmuştu. Artık barmen fiçiden bira çekmek veya küçük kadehlere sert içkiler doldurmak yerine renkli kadın içkileri hazırlamak zorundaydı.

Dylan'a kalırsa bu utanç verici bir durumdu. Ayrıca bütün dünyadan kaçıp sığınabildiği tek östrojensiz mekânda habire Ronnie'yi karşısında görmek de hoşuna gitmiyordu.

Dylan bira şişesini kafasına dikip son damlları da içerken Ronnie ayağa kalkıp bara doğru yürüdü, elinde masadan aldığı boş sürahi vardı. Anlaşılan ikisinin de içkilerini tazelemeleri gerekiyordu.

Sandalyenin ayaklarını yere sürterek kalkıp aynı tarafa yöneldi. Barda yan yana gelip kollarını çizik maun yüzeye yasladılar.

"Selam Chasen? Dövmen nasıl? Ağrı, şişlik falan var mı?"

Ronnie karşısındakini utandırmayı amaçlayan bakışlarını ona dikti, kirpiklerini kahverengi gözlerini yarı yarıya örtecek şekilde kırıştırdı. "Stone, sana nasıl anlatsam bilmiyorum. Kışım da senin gibi bir bela varken, o bölgede başka bir şey hissetmem pek mümkün değil."

İşte! Demek ki haklıydı. Dövmeye gerçekten de poposundaydı. Şimdi geriye tam olarak hangi noktada olduğunu bulmak kalmıştı. Sağ tarafta mıydı, yoksa solda mı? Yukarıda, beline yakın bir yerde miydi, yoksa aşağıdaki yumuşak bölgede mi?

"Seni bu kadar etkilediğime sevindim."

Barmen onlara doğru gelirken Ronnie bir şeyler mırıldandı, Dylan ise pis pis gülererek karşılık verdi.

Elindeki boş plastik sürahiyi uzatarak, "Bize biraz daha margarita lazım," dedi barmen Turk'e.

Turk kafasını kazıtmış, uzun boylu bir zenciydi. Bir kulağında üç, diğerinde ise iki gümüş halka takılıydı. Dar beyaz tişörtünün yakasından ve kollarından taşan bir dizi dövme, Ronnie'ninkinin aksine, rahatlıkla görülebiliyordu. Turk barmen'in sahibi olmasa da açık olduğu her an oradaydı. Cüssesi dev bir ağacı andırdığı için fazla kavgacı müşterilere karşı fedailik görevini üstlenmeye de itiraz etmiyordu.

Turk dolu sürahiyle yanlarına geldiğinde Dylan tezgâha biraz para koyup, "Bana da bir bira," dedi. Barmen ona buz gibi bir şişe uzatıp parayı aldıktan sonra uzaklaşırken sert, ifade-siz yüzünde hiçbir değişiklik olmamıştı. "Sana bir şey söyleyeyim," dedi Dylan. Elinde tazelenmiş içkiyle masasına dönmek üzere olan Ronnie'yi durdurdu. "Dövmeyi yaptırmamı beklemiyordum. Görünüşün konusunda o kadar tutucusun ki o mükemmel cildini kocaman, çirkin, kalıcı bir dövmeyle bozacağını tahmin etmezdim."

"Ne yani?" dedi Ronnie, koyu renkli kaşlarından biri havaya kalkmış, dudaklarının köşeleri mutsuz bir ifadeyle aşağı inmişti. "Tırsacağımı mı sanmıştın?"

Üzerinde, dizinin epey üzerinde biten parlak kırmızı bir etek ve onun takımı olan bir ceket vardı. Ismarlama dikilmiş ceketin içindeki beyaz ipek bluzun yakası dik ve iri göğüslerinin üzerinde V şeklinde açılıyor, dekoltesini cömertçe sergiliyordu.

Dylan'ın, Ronnie'nin göğüslerine dövme yaptırmadığından emin olmasının nedeni işte bu tip giysilerdi. Eğer oralarda bir yerde herhangi bir şey olsaydı, o ana kadar fark etmemesi mümkün değildi.

Cevap vermeden önce birasının kapağını açıp büyük bir yudum aldı, gözleri Ronnie'nin dolgun ve biçimli dudaklarında durdu. "Öyle de diyebiliriz."

"Beni kaçırmak için bir dövmeden çok daha fazlası lazım Stone. Senin yaptığın her şeyi ben fazlasıyla yaparım, unuttun galiba."

Başını yana eğip uzun, koyu renk saçlarını omzunun birine döktü. Kahretsin, kadınlar bunu nasıl yapıyorlardı? Neden yapıyorlardı? Böyle yapmakla bir erkeğin beynindeki kanın her damlasını doğruca pantolonun içine gönderdiklerinin farkında değiller miydi?

Biraz zor olsa da dikkatini yeniden kadının yüzüne vermeyi başardı. Parmaklarını kendi koyu sarı saçlarının arasından geçirerek küçümseyici bir ifadeyle konuştu. "Ya tabii, ayakta işyerek adını yaz toprağa da görelim."

"Çok nazıksın," dedi Ronnie buz kadar keskin ve soğuk bir sesle. "Hiç kabalık etmiyorsun bakıyorum."

"Bak tatlım, fark etmedin herhalde, burası milletin maçı seyretmeye geldiği bir bar. Kabalıktan kaçmak istiyorsan soğukluğun aşağısında sıkıcı tiplerin takıldığı bir kafe var, oraya git."

"Tavsiyen için sağ ol, ama ben iyiyim burada. Birkaç içki-den sonra daha iyi düşünürüm ve şu an sana bir dahaki sefere nasıl meydan okuyacağımı düşünüyorum."

Birasından bir yudum daha alan Dylan'ın bakışları kadının boynuna, nabzının atışına takıldı. Teni görüldüğü kadar yumuşak mıydı acaba? Şimdi eğilip tam o noktaya dilini değdirse, Ronnie'nin ruh hali gibi acımtrak bir tat mı alırdı, yoksa kadınlara yaraşır, şeker gibi bir tat mı?

Birasından bir yudum daha içip hayal gücünü ve hormonlarını kontrol altına almaya çalıştı. "Ne istersen söyle yavrum."

Ronnie dudaklarını yalayarak Dylan'ın ateşini on derece daha yükseltti.

"Şimdiden pes edip yaşayacağın utançtan kurtulmak istemez misin?"

"Hayatta olmaz, çok eğleniyorum."

"Ben de öyle."

"Güzel."

"Şahane."

"Çok iyi."

"Çok iyi."

Ronnie topuklarını yere sertçe vurarak uzaklaşırken sıkı, kalp şeklindeki poposu iki yana ahenkle sallanıyordu.

"Bu heriften nasıl nefret ediyorum anlatamam," dedi tükürür gibi. Elinde açık yeşil margarita sürahisiyle arkadaşlarının olduğu masaya dönmüştü.

Bu cümleyi içinden gelerek söylemişti. Peki, neden her tartışmalarından sonra garip bir canlılık hissediyordu? O anda bile vücuduna pompalanan adrenalinin ve beyinde kaynayan öfkenin etkisiyle neredeyse gidip ikinci raundu başlatmak geliyordu içinden.

"Hangi adam?" diye sordu arkadaşlarından biri, bir yandan da sanki onu rahatsız eden adam bir spot ışığının altında kendini belli edecekmiş gibi bara doğru bakıyordu.

"Hangisi olabilir sence?" diye sordu Grace. Sarışın ve güzel bir kadındı, serinkanlılığın bir sembolü gibiydi. Saçının bir teli bile bozulmaz, hiçbir duygusu kontrolsüzce dışarı yansımazdı. Sadece çok yakın dostları keskin zekâsından ve sivri dilinden haberdardı. "Ronnie bir yıldır kimden şikâyet edip duruyor? Kibirli öküz Dylan Stone tabii ki."

"Adını kısaca öküz koysak olmaz mı?" diye sordu Ronnie. Kadehini ağzına kadar doldurup kendini beceriksiz bir hareketle sandalyesine bıraktı.

"Bir türlü anlamıyorum," dedi Grace. "Başka herkese karşı naziksin, herkesle iyi anlaşırsın, ama Dylan Stone'un on kilometre yakınında tükürükler saçan bir cadiya dönüşüyorsun."

Herkesin kadehini doldurmayı bitiren Ronnie gözlerini kıstı ve sürahiyi kenara bıraktı. "İntikam acıdır, karşınızda gördüğünüz şey de intikamın ete kemiğe bürünmüş hali."

"Bu sefer ne yaptı?" diye sordu ufak tefek, kısa saçlı Jenna.

"Dövmem acıyor mu diye sordu."

"Acıyor mu peki?"

"Tabii ki acıyor," diye homurdandı Ronnie. Tekilalı, köpüklü, lezzetli ve güç veren içkisinden büyük bir yudum aldı. "Feci zonkluyor ve bütün gün kıyafetlerime değip duruyor."

"Dövmenin anlamını ona söyledin mi peki?" diye sordu diğer kızlardan biri. Gruptakilerin hepsi güldü, çünkü anlamını biliyorlardı. Ronnie dövmesini yaptırdıktan sonraki ilk örgü toplantılarında bu küçük sırrı onlarla paylaşmıştı.

"Asla söylemem, meraktan çatlasın."

"O herifin canı cehenneme zaten, değil mi?" diye dalga geçti Grace.

Ronnie'nin yüzüne kendini beğenmiş, şeytanca bir gülümseme yayıldı. Uzanıp sol kalçasının üst tarafındaki bir noktaya hafifçe vurdu. Acısı artmıştı, ama gözünü bile kırpmadı. "Aynen öyle."

"Şimdi meydan okuma sırası sende. Bu sefer ne yaptırıcaksın Dylan'a?"

"Bilmiyorum. Henüz yeterince tehlikeli veya utanç verici bir şey gelmedi aklıma." Kaşları çatıldı. "Erkeklerin kadınlardan daha cesur ve başarılı olduğunda ısrar ediyor. İçimden

gözleri bağlı halde trafiğin göbeğinde yürümesini istemek geliyor. Otobüsün biri gelip şakağına doğru sağlam bir vursa belki kendini beğenmişliği azalır."

Başını kaldırıp masanın etrafındaki arkadaşlarının gözlerine baktı, bakışları çaresizliği yansıtıyordu. "Aklınıza bir şey geliyor mu?"

"Çocuk doğurmaya benzer bir deneyim yaşayacağı bir şey bulmak lazım," dedi iki çocuk annesi olan Melanie. "Çenesi kapanır ve hayatı boyunca kadınlara saygı duyar."

"Mahrem yerlerine ağda yaptırın."

Ronnie bu öneriyi duyunca hafifçe ürperdi. "Hatırlatma. Külodumun içinde hâlâ iniş pistine benzeyen bir şey var, incek uçaklara bir faydası olmayacağı da kesin. Hem kendimi tekrar etmek de istemiyorum. Zaten bacaklarına ağda yaptırttım." Kendinden memnun bir ifadeyle sırttı. "Onun kolları uzadı mı merak ediyorum."

"Ucuz bir motelde sevişeceğinizi düşünerek seninle buluşsun, sen de onu yatağa bağlayıp kaçarsın, ertesi gün oda hizmetçisi gelene kadar o halde kalır. Sen de bu rezaleti filme almış olursun."

Ronnie de herkesle beraber kahkaha attı, ama Dylan'ı bir yatağa bağlanmış halde, altında, kendisinin merhametine muhtaç halde düşünmek midesinin sıkışmasına, vücudunun geri kalanında garip titreşimlere neden olmuştu.

Bu çok saçmaydı, çünkü herif öküzün tekiydi. Eğer o anda bir erkeği çekici bulacak olsa bile bu kişi Dylan Stone olamazdı. Bu tepkiyi göstermesinin nedeni, işin içinde pilli cihazlar olmadan yaşadığı son seks deneyiminin üzerinden uzun zaman geçmiş olmasıydı. Böyle kurak bir dönemden sonra az çok müstehcen olan her şeye fizyolojik bir tepki vermek gayet normaldi.

"Korlaşmış kömürlerin üzerinde yürümesine veya trans-seksüel gibi giyinip genelevler mahallesinde yürümesine ne dersiniz?" dedi kadınlardan biri. Ronnie dikkatini yine konuya çevirdi.

"Eğer kadınlara karşı erkekler olayında onun canına okumak istiyorsan, kadınların sürekli yaptığı ve iyi oldukları bir şey bulmalısın," dedi Melanie. "Mesela evi temizlemek, çocukları okula hazırlayıp zamanında otobüs durağına götürebilmek veya Cadılar Bayramı kostümünü sıfırdan kendin dikmek gibi bir şey."

Masanın altına uzanıp kocaman, ağzına kadar dolu çantasını aldı. İçinden o akşam, daha erken saatte üzerinde çalıştığı örgüsünü, şişlerle yün yumağını çıkarıp masanın üzerine koydu ve çantadakileri birer birer çıkarmaya devam etti.

"Yanında kadınlar, hele hele çocuklu kadınlar kadar çok şey taşımak zorunda kalan bir erkek gördünüz mü hiç? Cüzdanlarını, anahtarlarını alıp kapıdan çıkarlar. Ama bizim yanımızda tampon, mendil, makyaj malzemeleri ve törpü olması gerek. Bir de çocuk varsa, yanınızda yara bandı, ıslak mendil, anti bakteriyel losyon, atıştırmalık bir şeyler, oyuncaklar olmadan şuradan şuraya adım atamazsınız." Melanie, saydığı her şeyi çantasından bir bir çıkararak söylediklerini vurguluyordu, bunlara meyveli şekerlemeler bir tekerleği eksik sarı plastik kamyon da dâhildi.

"Vay canına," dedi Jenna masanın üzerindeki yığına bakarak.

"Peki ne öneriyorsun?" diye sordu Ronnie. "Dylan'a bir ay boyunca gittiği her yere aşırı dolu bir kadın çantası taşımasını mı söyleyeyim?"

Melanie eşyalarını çantasına geri koyarken dudaklarını büktü, gergin ve şiş görünüyorlardı. "Benimkini taşımak isterse hiç itiraz etmem. Kadınlarda bu kadar kemik erimesi

görülmesine şaşmamalı. Öyle zamanlar oluyor ki, kırk yaşından önce kamburumun çıkacağını düşünüyorum."

Gözlerini kısıp dudaklarını büktü, bir omzunu havaya kaldırdığında Notre Dame'ın Kamburu'ndaki Quasimodo'nun neredeyse mükemmel bir kopyası haline gelmişti. Hayatlarında duymuş oldukları en komik seslerden biriyle konuştu. "Çan kulesine gelir beni ziyaret edersiniz, değil mi?"

Bütün masa kahkahalara boğuldu, Ronnie zamanlamasını yanlış yaptığı bir margarita yudumu yüzünden neredeyse boğuluyordu.

"Şu an yanında olmasak gelirdik tabii," diye söz verdi Jenna. Bilinçli bir hareketle sırtını düzeltti, doktorların onaylayacağı mükemmel bir duruş sergiliyordu.

Grace o kadar alçak sesle, "Benim daha iyi bir fikrim var," dedi ki, Ronnie onu neredeyse duyamayacaktı.

Dikkatini hemen bu konunun açılma nedenine, Dylan Stone'la arasındaki bitmek bilmeyen kan davasına verdi. "Nedir o?"

Arkadaşının yüzünde bir komplo kurduğunu belli eden, sinsî bir gülümseme belirdi ve başıyla Melanie'nin olduğu tarafı, daha doğrusu kucığında duran çantayı, açık sarı yumak ile üzerine saplanmış iki parlak, metal şişi işaret etti.

Ronnie bir çantaya baktı, bir de Grace'e. Sonra bakışlarını yine çantaya döndürdü.

Grace'in ne söylemeye çalıştığı şey bir anda kafasına dank etti. Yüzüne yavaş yavaş bir gülümseme yayılmaya başladı, dudakları iyice yukarı kıvrıldığında tam bir ahmak gibi sırıyordu.

"Grace, seni seviyorum. Gerçekten. İşte budur! Mükemmel. Yapacağı işten hem nefret edecek hem de bir ayda tamamlayamayacak."

Arkasına yaslandı. Dylan'ı mahvedeceği köşe yazısını kafasında oluşturmaya başladığında kalçasındaki dövmenin acısını unutmuştu.

"Bu sefer içkiler benden," diye duyurarak neredeyse boşalmış sürahiyi aldı ve havaya kaldırdı. "Suç ortaklarıma! Ve o öküzün bozguna uğramasına!"

2. Sıra

Dylan gıcırdayan, eski metal sandalyesine oturup ayaklarını masanın köşesine uzattı, o günkü *Sentinel* gazetesinin altıncı sayfasını açarken başına geleceklerin öngörüsüyle midesi kasılıyordu.

Cuma gününün öğleden sonraki saatleriydi, yani Ronnie'nin yeni köşe yazısı, tamamlaması gereken yeni, zorlu bir iş yayınlanmıştı. Kadının aklına bu kez ne geldiğini merak etti. Ateş yutmak mı? İtfaiyecilik yapmak mı? Yoksa güzellik okuluna gitmek mi?

Çevresi haber odasının sesleriyle doluydu, ama Dylan hiçbir şey duymuyordu. Çalan telefonların, bağırıışların, bilgisayarların tıkırtısının, eski daktiloların sesinin farkında bile değildi.

O zamana dek kendine ait bir ofisi olacağını sanmıştı, ama en akli başında adamı bile delirtebilecek, bir posta pulundan daha geniş olmayan bu çirkin, mavi bölmede tıklıp kalmıştı. Ekiptekilerin yazı yazabilmek bir yana, doğru düzgün düşünmeyi bile becerememesine şaşmamak gerekiyordu.

Bir maç sırasında -futbol, beysbol, basketbol, hangisi olursa olsun- gürültü ve kargaşa canlandırıcı bir etki yapardı. Eğer spor yazıları yazıyor, yükselme maçlarını ve son transfer haberlerini naklediyor olsaydı böyle bir ortam tam ona göre olurdu. Ama şimdi, rakip gazetenin rezil bir köşe yazısını okumak

için bir buçuk metre yüksekliğinde, kâğıt kadar ince dört duvarın arasında saklanması gerekiyordu.

Örgü örme sanatı yüzlerce yıldır var olmasına rağmen, yazıyordu, nihayet Ronnie'nin yazısını okumaya başlayabilmişti, son zamanlarda yine popüler olmuş gibi görünüyor.

Ne? Bu hafta köşe yazısının konusu örgü müydü? Cam yeme veya baş aşağı dururken çorba içme gibi meydan okumalara ne olmuştu peki?

Kaşlarını çatıp okumayı sürdürdü. Ronnie son zamanlarda piyasaya çıkan örgü hakkındaki kurmaca olan ve olmayan kitaplardan, kendini bu yeni hobiye kaptıran ünlülerden, yukarıda bahsettiği kitaplardan birinin filminde Julia Roberts'ın rol alacağından bahsediyordu.

Amma sıkıcı, diye düşündü Dylan. Sabrı azaldıkça gözleri küçük yazılar üzerinde daha hızlı hareket ediyordu. Herhalde Ronnie ona meydan okuyacak bir konu bulamamış, konuyu tamamen yok saymaya karar vermişti ve aralarındaki küçük rekabetin unutulup gideceğini ummuştu.

Ama tabii ki Dylan böyle bir şeye izin verecek değildi. Eğer Ronnie bu rekabetin sona ermesini istiyorsa, köşesi aracılığıyla kadınların, erkeklerin yaptığı her şeyi yapabilecek yaradılıştan olmadığını herkesin içinde kabul etmeliydi.

Dylan aslında bu görüşe inanmıyordu. Onun gözünde kadınlarla erkekler eşitti. Eğer kadınlar devasa uçakları uçuracak, orduya katılıp savaşa girecek kadar cesurlarsa "kolay gelsin" demekten başka bir şey gelmezdi elinden. Kendisi erkek olduğu halde bazı şeyleri denemek hiç ilgisini çekmiyordu. Hatta evet, bazı şeylere cesaret edemediği de söylenebilirdi.

Ama bu tartışmayı Ronnie başlatmış, onu da "erkek kadından üstündür" tarafına yerleştirmişti. Doğrusunu söylemek gerekirse Dylan onu kızdırmaktan hoşlanıyordu. Bu

yüzden, oyunu sona erdirmek için yenilgiyi kabul etmesi gereken Ronnie'ydi.

İşte bu yüzden, diyordu yazının sonlarına doğru, kadınlar erkeklerden daha iyi örgü örür. Erkekler bu kadar karmaşık bir işe dayanacak sinirlere sahip değildir, ben de bir erkeğe, özellikle bir erkeğe yanıldığımı kanıtlaması için meydan okuyorum.

Kahretsin. Yine bir meydan okuma yazısı yazmıştı. Üçüncü paragraftan sonra örgünün tarihinden bunalıp dikkat etmeden okuyunca kurulan tuzağı görememiş, Ronnie onu alt etmişti.

Baş dönmüş yazıyı bir daha okudu. Her kelimeye, noktalama işaretine, biçimsel özelliğe, nüansa dikkat etti bu kez.

Sinsiydi, çok sinsi. Ronnie mükemmel bir bowling atışı yapar gibi sahneyi kurup onu alaşağı etmişti. Şimdi önünde örgü örmeyi öğrenmekle kalmayıp üzerine bu işi başardığını gösterecek düzgün bir eser ortaya çıkarmak için sadece bir ayı vardı.

Baş aşağı çorba içmeyi tercih edeceğini düşündü. O işi yüzüne gözüne bulaştırmazdı, biraz bezelye bulaştırırdı belki, ama olsun.

Başparmağıyla işaret parmağını gözlerine bastırarak derin bir nefes aldı ve seçeneklerini değerlendirmeye başladı. Artık geri adım atması, sözünden dönmesi söz konusu olamazdı. Ronnie'nin diğer meydan okumalarında ne yaptıysa aynısını yapması gerekiyordu. Nereden başlayacağını, nasıl devam ettireceğini kararlaştırıp işe koyulacaktı.

Ayaklarını masasından indirip sandalyesini çevirdi, internete girip örgüyle ilgili arama yapmaya başladı. Açılan ilk Google sayfasının altındaki toplam sonuç sayısını inceledi ve aramasını biraz daraltmaya karar verdi.

Bilgisayara "yeni başlayanlar için örgü" ve "örgü örmeyi öğrenmek" yazdı, aynı aramayı Amazon'da da tekrarladı. Gerçekler İçin Örgü adında bir kitap bulmak moralini pek

düzeltilmedi. Hafta sonunu o aptal kitabı okuyarak geçireceğini fark etti, ama Ronnie'nin tükürdüğünü yalamasını sağlayacaksa buna razıydı.

En alt çekmecedan bir telefon rehberi çıkarıp yolunun üzerindeki kitapçının telefonunu buldu. Ahizeyi omzuna sıkıştırıp numarayı çevirdi, bir yandan da internette örgü konusunda bilgi toplamaya devam ediyordu. Telefona bir kadın cevap verdiğinde ellerinde aradığı örgü kitabının olup olmadığını sordu. Kadın onu bekletip kontrol etti ve kitaptan ellerinde olduğunu söyleyince kendisine bir tane ayırmalarını istedi.

Bilgisayarını kapattı, ceketini giydi ve evde çalışacağı birkaç şeyi yanına aldı. Ofisin olduğu binadan çıkıp otoparka doğru yürürken bu seferki mücadelenin çantada keklik olduğuna karar verdi.

Yolda durup rehber kitabın yanı sıra biraz yün ve birkaç şiş alır, hafta sonunu da okuyup alıştırmaya yapmakla geçirirdi. Milyonlarca insan örgü örmeyi biliyordu. Hatta büyükannenin bir kenarda oturarak birbirine vurup tıkırdayan şişlerle ördüğünü hatırlıyordu. Eğer yaşlı, ufak tefek, romatizmalı bir kadın olan büyükannesi bunu başardıysa örgü örmek ne kadar zor olabilirdi ki?

Dylan kaşlarını çattı. Arkadaşlarının cehennemini en derin, en karanlık çukurlarına gitmelerini diliyordu. Box'ta her zamanki masalarında oturmuşlar, birkaç bira deviriyorlardı, ama Zack ile Gage bira alma sırasının kimde olduğuna dikkat etmek yerine maymunlar gibi kahkaha atmakla meşguldüler.

Zorluklar karşısında destek olmak buraya kadardı demek ki. Azıcık vefa bile beklememek lazımdı bunlardan.

Zack parmağıyla gözünden akan yaşları sildi. "Ah dostum, inanılmaz bir şey bu. Bu sefer seni fena köşeye sıkıştırdı, değil mi?"

Gözlerini kısan Dylan içkisinden bir yudum aldı ve arkadaşına karşılık vermedi.

Arkadaşları durumu eğlenceli bulsalar da Dylan onlara katılmıyordu. Hafta sonunu hiçbir şey anlamadığı, lanet şişlerle yünü ne yapacağını çözmesine zerre kadar faydası olmayan o aptal örgü kitabını okuyarak geçirmişti.

Başlangıç ilmeği, kesmek, düz örnek, ters ilmek, ip dola-mak, kaydırılmış ilmek... Sanki tamamen farklı bir dildi. Uzaylıların konuşması gibiydi, kıcınıza bir alet takılmadan anlamanız mümkün değildi.

O bir erkekti. Kafasında sporla ilgili milyonlarca istatistik dolaşıyordu, gerektiğinde hepsini sayıp dönebilirdi, ama ters ilmeğin ne olduğunu çözmeye çalışırken kafası patlayacak gibi oluyordu.

Kitaptaki çizimler daha da beterdi. Bir türlü içinde bir şekil görmeyi başaramadığı üç boyutlu sihirli resimlerden farksızdılar. Saatlerce, hiç ara vermeden resimlere baktıktan sonra gözleri şaşmış, şişlerden biriyle kendi gözünü kör etmek gelmişti içinden. Nasılsa yeteri kadar sivri görünüyorlardı.

Ama kabul etmek gerekirdi ki, kitap ilk üç-dört duvara fırlatışında güzel, insana mutluluk veren bir pat sesi çıkarmıştı.

En sonunda bu işe balıklama dalıp eski yöntemlerle öğrenmeye karar vermiş, ama sonuç yumruğu büyüklüğünde ve asla açılmayacağını sandığı bir düğüm olmuştu. İşin kötüsü bu düğümün içinden şişleri çıkarıp yeniden başlamak da pek mümkün görünmüyordu.

Başladığı noktaya dönmüştü; ne yapacağı, bu işi nasıl kıvıracığı konusunda hiçbir fikri yoktu. Üstelik Ronnie'nin ona

meydan okumasının üzerinden sadece birkaç gün geçmiş olsa da zamanı gittikçe azalıyordu.

"Hatun bu sefer seni mahvedecek," dedi Gage. Dylan'ın düştüğü duruma epey gülmüş olsa da, kahkahalar atmaya devam eden Zack kadar eğlenmişe benzemiyordu.

"Cesedimi çiğnemesi lazım," diye homurdandı Dylan. "Bana o lanet çubukları kullanmayı öğretmeleri için bir sürü yaşlı kadın tutmam gerekse bile umurumda değil, Ronnie beni yenemeyecek."

Zack iki metrelik cüssesiyle sandalyesinde geriye yaslandı, bira şişesini de eline almıştı. "Ben yine de diyorum ki bir erkeğin nasıl kullanacağını bilmesi gereken iki çubuk vardır: bir hokeyde kullanılan, bir de bacaklarının arasında bulunan."

"Düzenli olarak seks yapan bir profesyonel hokeycinin cesur lafları."

Arkadaşı nispet yapar gibi sırttıktan sonra bira şişesini dudaklarına götürdü.

"Bir örgü grubu bulabilirsin." Bu cümle daha mantıklı bir adam olan Gage'den gelmişti. Birasını kaldırırken kıpırdayan pazısı, dar siyah tişörtünün kolundan görünen sarmaşık dövmesinin oynamasına neden oldu.

Dylan biraz canlanıp arkadaşına dikkatini vererek masaya yaslandığında etraftaki gürültü kaybolup gitmişti sanki. "Örgü grubu dediğin ne?"

"Bilirsin işte, bir grup kadın ayda bir veya haftada bir toplanır, örgü örüp sohbet eder." Omzunu silkti. "Herhalde yeni örneklerden, yünlerden, tabii erkeklerden bahsediyorlardır."

"Peki sen bu grupları nereden biliyorsun?" diye sordu Zack kaşlarını imalı bir biçimde kaldırarak.

Gage omzunu silkti, arkadaşlarının bakışlarından kaçıp gözlerini masaya dikmişti. "Jenna bahsetmişti."

Gage eski karısından bahsetmekten hiç hoşlanmazdı, Jenna'nın adını söylediği anda ifadesi sertleşmişti. Boşanalı neredeyse bir yıl olmuştu, ama Dylan ayrılıklarının nedenini hâlâ bilmiyordu. Arkadaşlarına bakılırsa Jenna, kocasının polis olmasına alışmadığı için yollarını ayırmanın en doğrusu olduğuna karar vermişlerdi.

Dylan başka sebepler olduğundan şüpheleniyor, ama öğrenmek için ısrar etmiyordu. Her ne kadar yakın arkadaş olsalar da her birinin kendi sırları vardı ve mahremiyetlerine önem veriyorlardı. Gage hazır olduğunda, bilmelerini istediği şeyleri söylerdi nasıl olsa.

"Doğru," dedi Zack, konuya ısınmaya başlayınca oturduğu sandalyede dikleşmişti. "Grace de bahsetmişti. Galiba o da bir örgü grubunda. Evinin her tarafı ipliklerle, ıvır zıvırla dolu zaten."

"Ne yani, sevgilinin bir grupta olup olmadığını bilmiyor musun?" diye sordu Dylan.

Zack gözlerini devirdi. "O kadın altı tane normal sevgiliden daha çok şeyle uğraşıyor. Kitap grupları, eliş grupları, yemek kursları... Bazen onun bir şeyler yapışını izlerken nefes nefese kalıyorum, oturup dinlenmem gerekiyor."

"O çok övündüğün muhteşem sevişmelere hangi ara fırsat buluyorsunuz?" diye sordu Gage.

Zack birasından bir yudum alıp muzipçe gülümsedi. "İstedin mi zaman bulursun birader. Zaman bulursun."

Normalde Dylan'ın aklı müstehcenliğe varacak bu konuşmayı sürdürmekte olurdu, ama o anda örgü konusuna dönmek daha çok ilgisini çekiyordu.

"Bu grupları nasıl bulabilirim?" diye bir soru attı ortaya.

"Bilmiyorum," dedi Gage. "Telefon rehberi, internet, belki etraftaki tuhafiyecilere sorabilirsin."

"İstersen Grace'e onun grubunu sorabilirim," dedi Zack. "Belki seni de götürür."

"Hayatta olmaz!" diyen Dylan şişesini masaya vurunca boşlar sallanıp tıngırdadı. "Dalga mı geçiyorsun? Grace'in de, Chasen'ın öbür arkadaşlarının da bir şey duymalarını istemiyorum, anladın mı? Tanrım, bu işi beceremezsem bütün Cleveland'a rezil olacağım zaten. Bir de Ronnie'ye örgü örmeyi beceremediğimi yetiştirecek birine ihtiyacım yok."

"Tamam, tamam," dedi Zack, iki elini de havaya kaldırmış, ikinci bir öfke patlamasını engellemeye çalışıyordu. "Sakin ol, tek kelime bile etmem ona." Üç parmağını havaya kaldırdı. "İzci sözü."

Zack hiç izcilik yapmasa da Dylan arkadaşının bu sözde yeminlerine alışkındı ve fazla güvenmiyordu. Ama aklında daha önemli bir şey vardı: Ronnie'nin bu son meydan okumasıyla ilgili çalışmalara başlamalıydı.

"Güzel." Boş bira şişesini masaya koydu. "Siz biraları tazeleyin, ben de bir telefon rehberi bulayım. Cep telefonlarınızı çıkarın. Siz iki ahmak bana yardım edeceksiniz. Büyükannenin birinden özel ders alabileceğim örgü gruplarını bulmam gerek."

Ronnie hızla otoparkı geçip yol kenarındaki küçük alışveriş merkezine ve Yün Ambarı adlı dükkâna girerken rüzgâr saçını dalgalandırıp leopar desenli yağmurluğuna çarpıyordu. Gardırobundaki pek çok giysi gibi yağmurluğunu da ikinci el giysiler satan bir mağazadan almıştı, ama bunu kimsenin tahmin edemeyeceğini biliyordu. Bu konuda çok dikkatliydi, onarıp yepyeni görünmesini sağlayamayacaksa asla solmuş, yıpranmış bir şey satın almazdı.

Yağmur damlacıklarını üzerinden silkeleyip saçını yüzünden çekerek yürürken topukları sert zeminde tıkırdıyordu. Dükkânın arka tarafına ilerlerken yağmurluğun kemerini açtı. Biraz geç kalmıştı, ama çok değil.

Yün Ambarı'nın arka tarafındaki girintide örgü grupları için sevimli, ev rahatlığı sunan bir alan hazırlanmıştı. Yerde yumuşak, tuğla rengi bir halı, daire şeklinde dizilmiş büyük, rahat koltuklar vardı. Bir kenarda kahve, çay veya kakao hazırlayabilecekleri küçük bir bölüm, koltukların ortasında üzerinde dergilerin durduğu, grup üyelerinin içeceklerini koyabilecekleri alçak bir sehpa vardı.

Herkes yerine oturmuş, içeceğini almış, şişlerini çıkarmıştı. Herkesi gülümseyerek selamladıktan sonra yağmurluğunu çıkardı, elinde küçük sepetiyle boş koltuklardan birine yerleşti.

"Bu gece keyfin yerinde bakıyorum," dedi Grace odanın diğer tarafından. İki ince şişle narin, beyaz bir ipliği örmekle meşguldü. Cleveland Rockets takımının "Öfkeli Bacak" lakaplı kalecisi Zack Hoolihan ile düğünü için kendi giysisini örmeye karar vermişti.

"Keyfim gayet yerinde."

"Geçen hafta köşe yazında Bay Stone'a meydan okuyup asla beceremeyeceği bir şeyi yapmasını istemenle bir ilgisi var mı peki?"

Ronnie yüzüne kocaman bir gülümsemenin yayılmasını engelleyemedi. "Yazıyı teslim ettiğimden beri böyle sırtıp duruyorum," diye itiraf etti. "Yazıyı okuduğunda Dylan'ın yüzünün ne hale geldiğini hayal edince içim bir tuhaf oluyor."

"Bunun gibi birkaç yazı daha yazarsan vibratörüne ihtiyacın kalmayacak," dedi Grace. "Bence Jenna'ya hediye etsen iyi olur. Kızcağыз orgazm olmayalı çok oldu."

Herkes kıkırdıyordu, Jenna da onlarla beraber güldü, yüzü hafifçe kızarmıştı.

"Bir daha orgazm olduğumda hamile kalmaya niyetim var, o yüzden vibratör amacima ters düşüyor."

"Gerekli donanıma sahip biriyle görüşmezken nasıl hamile kalmayı planlıyorsun peki?" diye sordu Grace. "Gage'le ayrıldığınızdan beri kimseyle çıkmadın. Yoksa bize anlatmak istediğin bir şey mi var?"

"Hayır, anlatacak bir şey yok," dedi Jenna. Gözlerini tüylü bir yünden örmekte olduğu uzun, parlak pembe atkıdan ayırmamıştı.

Yeniden örgüye başlayıp ördüğü uzun, renkli atkılarını taşıyor olması Jenna'nın yavaş ama temkinli adımlarla iyileşmekte olduğunu gösteriyordu. Bu atkılar boşanmadan önce onun alametifarikası gibiydiler. Ronnie ile Grace, boynunda bir atkı olup olmamasına, hatta taktığı atkının rengine göre Jenna'nın ruhsal durumunun anlaşılabilirliğini söylerlerdi.

"Maalesef anlatacak bir şey yok. Ama iyimserlikten vazgeçmiyorum, hatta farklı seçenekleri değerlendiriyorum. Sonuçta işin içinde orgazm olmadan da hamile kalabilirim. Ne demek istediğimi anladınız mı?"

Ronnie el yapımı sepetine uzanıp kalın, rengârenk yününi çıkardı. Saç örgüsü desenli, karmaşık bir hırka yapıyordu. Sepetten örnek kitabıyla şişleri aldı, ilmeklerin kaçmasını engellemek için uçlarına taktığı plastik koruyucuları çıkardı. Son toplantıda kaldığı yerden örmeye devam etti.

"Aferin sana," dedi Jenna'ya.

Jenna ile Gage'in boşanmalarına o da diğerleri kadar üzül-müştü. Kötü bir dönem olmuştu. Jenna çarşamba akşamları örgü grubuna çok zaman gözyaşları içinde gelmiş, zamanlarının

büyük kısmını örgü örmek yerine onu teselli edip Gage aleyhine konuşarak geçirmişlerdi.

İnişli çıkışlı geçen bir yılın sonunda Jenna nihayet eski haline dönmeye başlamıştı. Artık daha mutlu, kendine güveni artmış, istediğini elde etmek için her şeyi yapmaya hazır bir kadındı.

Tek istediği bir bebektir, bu arzusunu hiç saklamamıştı. Boşanmasının nedeni buydu, kocası çocuk istemiyordu ve artık bu istek Jenna için neredeyse bir takıntı halini almıştı.

"Çocuk sahibi olmak için bir erkeğe ihtiyacın yok," diye devam etti Ronnie, şişleri art arda attığı ilmeklerle tıkırdıyordu. "Gereken DNA'nın yarısı onlarda olabilir, ama sonuçta satın alamayacağın bir şey değil bu. Hem hayatının geri kalanında bir adamın saçmalıklarıyla uğraşmak zorunda kalmazsın. Nasılsa gece bebeği beslemene, altını değiştirmene yardım ettikleri yok."

"Ama alışılmış hamile kalma yöntemi kadar zevkli değil," dedi Melanie hınzır bir gülümsemeyle. İki çocuğu olduğuna göre onun sözüne güvenmek gerekirdi.

"Zavallı Charlotte," dedi Grace, Jenna'nın halasına, grubun en yaşlı üyesine bakarak. "Bizim bu muzır muhabbetlerimizden nefret ediyorsundur herhalde."

Charlotte'in kafasındaki turuncu bukleler saç spreyiyle öyle bir sabitlenmişti ki dört kuvvetindeki bir kasırga bile onları kıpırdatamazdı. Kısa boylu, tombul kadının yuvarlak, güleç bir yüzü vardı. Her zaman geniş kalçasının gerdiği polyester pantolonlar, göğüslerinin iriliğini ve bel kıvrımının yokluğunu vurgulayan çiçekli bluzlar giyerdi.

Ama Charlotte eğlenceli bir kadındı ve hepsi ona bayılırdı. En az altmış, hatta belki de yetmiş yaşında olmasına rağmen – yaşını bir ara Jenna'ya sormaları lazımdı – bir alpaka çiftliğinin

tek sahibiydi ve oradaki neredeyse her işi kendisi yapıyordu. Lamaya benzeyen alpakaları kırkıyor, tüylerini temizleyip eğirerek yün haline getiriyor, sonra da hem yünleri hem de kendi ördüğü şeyleri bitpazarındaki tezgâhında satıyordu. Gruptaki kızlardan biri yaptıklarını satmak istediğinde Charlotte onların ürünlerini de memnuniyetle sergiliyor, satıştan gelen paranın tamamını da sahibine teslim ediyordu.

Ronnie Charlotte'tan bu konuda sık sık yardım istiyordu. Gelen para çok büyük bir miktar değildi belki, ama her kurşun faydası oluyordu.

Charlotte Jenna'nın halası olsa da hepsi onu bir anne figürü olarak görüyorlardı. Ronnie çoğu zaman çarşamba akşamları örgü grubuna katılanların amacının örgü örmek veya gençlerle sohbet etmek kadar Charlotte'ı da görmek olduğunu düşünüyordu.

"Hayır hayatım," diye cevap verdi Charlotte, gözünü örgüsünden ayırmamıştı. "Sizin işleriniz, hayatlarınız ve erkekler hakkında konuşmanızı dinlemeyi seviyorum. Evlenmemiş olabilirim, ama ben de sevgililerden nasibimi aldım, erkekler hakkında birkaç şey bilirim."

Ronnie son cümleyi söylerken Charlotte'ın dikleştiğini, çenesini kaldırıp göğsünü ileri çıkardığını fark etti.

"Charlotte, bize bir vibratörün olduğunu mu söylüyorsun yoksa?" diye dalga geçti Grace.

Kadının yüzünün kızaracağını umduysa çok yanılmıştı. Bir kaşını kaldırıp Grace'in gözünün içine bakarken Charlotte'ın elleri bile yavaşlamadı. "Benim farklı bir nesilden olduğumu unutma hayatım. Biz her işimiz için pilli aletlere güvenmeyiz."

Bu sözler gürültülü kahkahalara neden oldu. Bu, grup için pek yeni bir şey sayılmazdı, ama diğer müşteriler tarafından

müdüre şikâyet edilip atılmadıkları için şanslıydılar. Zaten atılacak olsalardı bu çok daha önce olurdu.

"Ronnie, hayatım, sen şu adamı bir ara bizim gruba davet etsene," dedi Charlotte. "Örgü örmeyi öğretiriz."

"Charlotte Hala, bu işin amacı onun örmeyi öğrenmemesi. Eğer atkı, bulaşık bezi falan yapacak kadar örgü örebilirse iddiayı o kazanır, Ronnie kaybeder."

"Ve Ronnie kaybetmek istemiyor," diye mırıldandı Ronnie.

"Dylan Stone denen adamla aranızdaki rekabetin amacını anladığımı söyleyemem, ama bence daha çok erkek örgü örmeyi bilse iyi olurdu. Erkeklerle bir sürü faydası dokunur örgünün; gevsemeyi, hatta belki de bizim yıllardır yaptığımız bir şeyi takdir etmeyi öğrenirler."

"Evet çok iyi olurdu," dedi Grace, ama Ronnie bile dalga geçip geçmediğinden emin olamadı. "Ama biz bu adamın çuvallamasını istiyoruz."

"Fena halde çuvallamasını istiyoruz," diye ekledi Ronnie.

"Evet, fena halde çuvallamasını istiyoruz," diye tekrarladı Grace söz dinleyerek. "Eğer kaybederse ödül sende kalacak, değil mi?"

Ronnie, Dylan'ın bir yazısıyla kazandığı ve çok sevdiği, altın ve gümüşten yapılmış, parlak Harrison Ödülü'nü düşünüp sırıttı. Ödülü yatak odasındaki şifonyerin üzerine koymuştu. Böylece hem gayrete geliyor hem de Dylan'ın son meydan okuyuşunda onu kışının üstüne oturttuğunu hatırlıyordu. Dylan kışının üzerine oturmuştu, Ronnie'nin kışında ise bir dövme vardı, ama bunun konuyla bir ilgisi yoktu tabii.

Dylan o ödüle bayılıyordu. Ronnie ödülü habire ondan alıp durmasının adamın canını nasıl yaktığının farkındaydı. Artık ödülün temelli onun olmasını istiyordu.

"Tabii. Şu aptal yarışmayı tamamen kaybetsin, ilk işim onun adını sildirip kendiminkini yazdırmak olacak. O zaman göreceğününü."

"Neyin önemli olduğunu bilmen güzel bir şey," dedi Grace iğneleyici bir tavırla. Örgüsünü bir kenara bırakıp artık boş olan fincanını eline aldı.

"Evet, bence de."

Grace çay yapmaya yan tarafa geçer, Jenna'da onun peşinden giderken sohbet başka konulara kaydı. Ronnie henüz bir şey içmemişti, nedeni de büyük ölçüde The Penalty Box'ta içeceği bir iki içkiyi sabırsızlıkla bekliyor olmasıydı. Belki birkaç sıra daha ördükten sonra biraz su alırdı.

"Affedersiniz," diyen bir ses araya girdi. Ronnie tam ilmeği atarken donakaldı.

Dükkâna arkası dönük oturduğu için kimsenin geldiğini görmemişti, ama bu sesi tanıyordu. Boğuk ve kalın bir erkek sesiydi ve Ronnie kime ait olduğunu biliyordu.

Bir seksen üç boyunda, yapılı bir erkek. Kum rengi saçları, esen rüzgârla dalgalanan bir tarla dolusu peygamber çiçeği kadar mavi gözleri olan bir erkek.

Ronnie yutkunup beklerken kurşun kadar ağır bir duygu midesine yerleşti. Belki hiç kıpırdamazsa orada olduğunu fark etmezdi. Belki sorularını başkası yanıtlarsa istediği cevabı alır ve giderdi.

Kıpırdamadan, gözlerini mümkün olduğu kadar sola çevirip Grace ile Jenna'ya baktığında ikisinin de içecek tezgâhının önünde kıpırdamadan durduklarını, kendi yüzündeki dehşet ifadesinin onların yüzlerine de yansıdığını gördü.

Aman Tanrım.

Ama Charlotte tanıştığı herkesi hemen sevmeye başlardı ve ilk konuşan o oldu.

"Buyurun?"

"Çarşamba akşamı örgü grubu mu acaba?"

Gelen kesinlikle Dylan'dı. Ronnie onun sesini nerede olsa tanırırdı, özellikle de tam sandalyesinin arkasında dikilir, ense-sinde nefesini hissettirecek kadar yakınında dururken.

Neyse ki Melanie, Ronnie'nin o anda söyleyemediğini söyleyecek cürete sahipti.

"Hayır tatlım," dedi arkadaşı ifadesiz bir sesle. Elindeki örgüyü birkaç santim yükseğe kaldırdı. "Bu gördüklerin golf sopası ve ilk atışımızı yapmak üzereydik. Bize katılmak ister misin?"

Ronnie gülmesini tutabilmek için dilini ısırp sandalyesine biraz daha gömülürken bir yandan da eliyle ağzını kapatıyordu. Bu cümlelerin muhatabı başka biri olsaydı o zavalılık için üzülebilirdi. Ama o an laf işiten kişi can düşmanıydı ve Dylan daha fazlasını bile hak ediyordu.

Hemen arkasındaki ayak seslerinden adamın kıpırdandığını anladı. Onun, üzerinde rahat bir tişört ya da gömlek, üzerine de bir ceket giymiş olarak, son derece çekici bir halde ayakta durduğunu hayal edebiliyordu. Altında soluk bir kot pantolon olduğundan emindi, Dylan'ın çimdiklenesi poposunu sarıp mükemmelleştirmeyen bir kot pantolon icat edilmemişti henüz.

Tabii Ronnie'nin Dylan'ın görünüşüne falan pek dikkat ettiği yoktu.

Hiç kıpırdamadan dururken Dylan'ın, cevabını almış, gitmeye hazırlanıyor olması için dua ediyordu.

Çarşamba akşamı örgü grubu mu acaba? Evet. Çok teşekkürler, ben gideyim müsaadenizle.

Olmayacak şey değildi.

Birkaç sandalye ötedeki Charlotte Melanie'ye hoşnutsuzluğunu belirten sesler ve kaş çatışıyla karşılık verdi. "Onu dinleme hayatım. Örgü Delileri grubunu arıyorsan doğru yere geldin. Sana yardımcı olabilir miyiz?"

"Umarım olabilirsiniz," dedi Dylan. Ronnie'nin umduğu aksine hiçbir yere gitmiyordu. "Örgü örme konusunda yardıma ihtiyacım var. Herhangi biriniz bana, en azından temel noktaları öğretebilir misiniz?"

Harika. Şehirde onca tuhafiye ve örgü grubu varken bula bula Ronnie'nin geldiği yeri bulmuştu.

O baş belası Murphy kanunlarının da cehenneme kadar yolu vardı.

Ronnie'nin dudakları aralandı. Zihni *hayımmur* diye çığlık atarken ağzı ancak bir balığinki gibi hareket etti ve dudaklarından fareleri andıran küçük bir ciyaklama çıktı. Sonra henüz normale dönmeden Charlotte... O tatlı, sevecen, yardımsever, kendi yünleriyle boğulasıca Charlotte, herkesten önce atıldı.

"Elbette hayatım, eminim buradakilerden biri seve seve sana örgü örmeyi gösterir."

Tabii yaşlı kadın bunu söylerken o kurnaz bakışlarını Ronnie'nin üzerine dikmese olmazdı.

3. Sıra

"Harika," dedi Dylan, Ronnie sesinden adamın ne kadar rahatladığını anlayabiliyordu. "Bu işi kendi başıma çözemedim bir türlü."

Daha Dylan cümlesini tamamlamadan Ronnie'nin gözü'nün önünden bulanık bir şekil geçti ve kucağına düşüp hafifçe zıpladı. Ronnie önce yerinden sıçradı, sonra eğilip baktığında düşenin iki numara şişlerin etrafında düğüm olmuş açık mavi bir yün yumağı olduğunu gördü.

"Affedersiniz," dedi Dylan karman çorman olmuş yünü almak için eğilirken, "Özür dilerim..."

Yüzü Ronnie'ninkiyle aynı hizaya gelince birden sustu, göz göze geldiler.

Artık suni deri sandalyenin üzerinde eriyip yok olmayı bile umamıyordu.

"Chasen," diye fısıldadı Dylan, ama bu isim ağzından bir beddua gibi çıkmıştı.

Kalbinin düzensiz atışını ve adamın berrak mavi gözlerindeki pırıltıyı görmezden gelen Ronnie, aynı şekilde karşılık verdi. "Stone."

Uzun, kırmızı tırnaklı parmaklarıyla adamın ilk örgü teşebbüsünün acıklı kanıtını alıp ona uzattı, dudakları alaylı bir gülümsemeyle kıvrılmıştı. "Bu senin galiba."

Dylan yumağını aldı, tabii o karmaşaya "yumak" demek epey bir hayal gücü gerektiriyordu. Ve elini arkasına götürüp sakladı. "Senin burada olacağını bilmiyordum."

"Son mücadelerde durum pek iyi değil galiba?" dedi Ronnie tatlı bir sesle.

Adamın gözünün köşesi seğirdi; bu küçük, istemsiz hareket şüphesiz aşırı stresten kaynaklanmıştı.

Ronnie bilincinin derinliklerinde bir yerde, birinin yüzünde böyle bir tike neden olduğu için kendini suçlu hissetmesi gerektiğini biliyordu. Ama daha da derinlerde, dördüncü yaş gününde Teletubby'ler tarafından ziyaret edilen bir kız çocuğu gibi kıkırdıyordu.

"Bir ay daha zamanım var," diye hatırlattı Dylan. "Henüz işim bitmedi."

"Öyle olsun." Dikkatini Dylan'dan kendi örgüsüne çevirdi. "Şu Harrison Ödülü şifonyerimde çok güzel duruyor, geri vermek için acele etmiyorum doğrusu. Hatta o ödül ve gelecekte senden alacağım diğer ödüller için küçük bir vitrin yaptırmayı bile düşünüyorum."

Artık Dylan'a bakmıyordu, ama gözünün yine seğirdiğini hayal etti. Dylan gazetecilikteki başarısı için aldığı Harrison Ödülü'nü gerçekten çok seviyordu ve Ronnie o yazıyı okuduğu için, gönülsüzce de olsa adamın o ödülü hak ettiğini kabul ediyordu. Tabii bunu Dylan'ın veya başkasının yanında itiraf edecek değildi. Biri onu öldürmekle veya berbat bir perma yapmakla tehdit etse bile itiraf etmezdi.

Ödülün onda olması Dylan'ı çok üzüyor, bu da Ronnie için ödülü ondan almayı daha da cazip kılıyordu.

Dylan alçak ve gergin bir sesle sert, öfkeli bir karşılık verdi. "Dediğim gibi, henüz işim bitmedi. Ödülümü geri aldığım da

tükürdüğünü yalamak zorunda kalacaksın ve çok canın yanacak."

Ronnie homurdanıp daha hızlı örmeye başladı, şişlerin makineli tüfek ateşini andıran tıkırtısını Dylan'ın duymasını istiyordu. "Elinden geleni ardına koyma Stone."

Tıpkı küçük, kızıl saçlı bir iyilik meleği gibi, sandalyelerin oluşturduğu çemberi badi badi yürüyerek geçen Charlotte, Dylan'ın arkasından yaklaşıp elindeki yumağı aldı.

"Hadi sen otur da bunu ne yapacağız, bir bakalım. Adım Charlotte bu arada. Ronnie'yi zaten tanıyorsun gördüğüm kadarıyla. Bunlar Melanie, Susan, Louella, Grace, bu da sevgili yeğenim Jenna."

Charlotte Dylan'ı gruptakilerle tanıştırtırken Ronnie arkadaşlarının gözlerini kısıp adamı nazik sayılabilecek şekilde başlarıyla selamlamaktan öteye geçmediklerini görüp sevindi.

Dylan'ı önceden tanıyan ve arkadaşlarıyla şimdi ya da geçmişte ilişkileri olan en iyi iki dostu, Jenna ve Grace bile duygularını belli etmeden sessiz kalmışlardı.

Kadınlar arasındaki sadakate hayrandı. Dylan burada örgü konusunda destek görmeyi bekliyor olabilirdi, ama Ronnie birkaç saat içinde onu kaçırmayı başaracaklarından emindi. En fazla iki toplantı kadar sürerdi.

"Dylan Stone," diyerek kendini tanıtıp Ronnie'nin hemen yanındaki koltuğa oturmak için hamle yaptı.

Ne bekliyordu ki zaten?

Ronnie onu görmezden gelip bütün dikkatini hırkasının koluna verdi. Şişlerle yün kaynaşıyor, parmakları adeta dans ediyordu. Charlotte Örgü Delileri grubundan ve genel olarak örgüden bahsederken, Ronnie kontrolünü kaybedip şişlerden birini Dylan'a fırlattığını hayal ediyordu. Gerçi onda bu şans varken şiş ya kafasından ya da sağlam pazularından sekerdi.

Dikkatini toplayıp gerçek dünyaya dönünce Charlotte'ın, "...bu yüzden birebir ders alsan daha iyi olur bence," dediğini duydu.

Bir ara Charlotte'a insanlara, özellikle de düşmanlara fazla samimi davrandığını söylemesi lazımdı. Zaten özel ders konusunda Dylan bu grupta umduğunu bulamazdı. Herkes onun kim olduğundan, köşe yazılarından, aradaki rekabetten haberdardı ve Dylan'ın ona karşı zafer kazanmasına yardım etmektense ölmeyi tercih ederlerdi.

Dylan, Charlotte'ın kocaman kalbi ve o koca çenesi sayesinde örgü dersi verecek birini bulsa bile Ronnie'nin endişelenmesi gerekmiyordu. Bir ayda basit bir şeyi bile doğru düzgün örece kadar örgü öğrenmesi imkânsızdı.

Eğer Dylan yanından ayrılmaz, rahatsızlık verip durursa Ronnie, çakmak gazı ve kibrit gibi şeylerden yararlanabilirdi.

"İşte!" Charlotte sonunda düğüm olmuş yünü çözebilmişti. Ayağının dibinde duran açık mavi iplik yığınının alıp tekrar yumak haline getirmeye başladı.

"Evet hanımlar, bu genç adamın baştan başlamasına kim yardım etmek ister? Maalesef benim ellerim pek iyi değil. Kireçlenme var biliyorsunuz." Yanıt beklemeden sordu. "Ronnie, ne dersin hayatım? O sıra neredeyse bitecek, hem sen yeteneklisindir bu işte."

Ronnie'nin parmakları donakaldı, ağzı hayretle açıldı. Charlotte kafayı mı yemişti? Yavaş yavaş keçileri kaçırmaya mı başlıyordu? Aklından ne geçiyordu acaba? Dylan'a yardım etmekle kalmayacak, bir de bunun için Ronnie'yi mi kullanacaktı?

Ayrıca Charlotte'ın o tombul eklemelerinden bir tanesinde bile kireçlenme varsa, Ronnie kendisinin bir ornitorenk olduğuna yemin etmeye hazırdı.

Charlotte bir şeyin peşindeydi ve Ronnie bundan hiç hoşlanmamıştı. Kadına kötü kötü baktı, ama o püskül kafalı cüce, elindeki yün yumağını Ronnie'nin kucağına atıp dairenin diğer tarafındaki sandalyesine döndü.

Ronnie aklına gelen en kaba küfürleri kendi kendince mırıldanırken dışarıdan delinin teki gibi görüldüğünün farkındaydı.

Charlotte'ın önerisine bir karşılık vermediği gibi Dylan'a yardım etmek için bir harekette de bulunmamıştı. Bu şekilde geçen saniyelerden sonra, "Ne oldu?" diye sordu Dylan. "Seni ısıracığımdan mı korktun? Yoksa ısırmayacağım diye mi üzüldün?"

Gülümsemesi, sesinin yumuşaklığı başka kadınları etkileyebilirdi belki, ama Ronnie'nin tansiyonunun yükselmesi ve kalbinin gümbür gümbür çarpması, sadece duyduğu rahatsızlığın işaretiydi, onu çekici veya hoş bulduğunu göstermiyordu.

"Rüyanda görürsün Stone."

Adamın gülümsemesi bütün yüzüne yayıldı, bembeyaz parlayan dişleri ortaya çıktı. "Rüyamda ne gördüğümü nereden bildin Chasen?"

Gözlerini devirip öğürmekle inlemek arasında bir ses çıkarak Ronnie ayağa kalktı.

"Öyle olsun." Şişlerinin uçlarına koruyucu başlıkları takıp her şeyini çantasına koydu. "Çok yardımseverlik etmemi bekleme ama. Neticede kış üstü oturmanı en çok isteyen benim."

"Ya? Halbuki rüyalarımnda başka şeyler yapmamı istiyorsun hep."

Şimdi seçiren Ronnie'nin gözüydü. Dylan'ın fark etmesi için bir elini hemen gözüne kapattı. Diğer eliyle adamın şişlerini kucağından alıp sivri uçlarını onun boynuna dayadı.

"Beni kışkırtma," derken Dylan'ı kendi şişleriyle şiş ke-baba çevirdiğini hayal ederek eğleniyordu.

Dylan birkaç saniye, hayati tehlikenin geçtiğini anlayana kadar dilini tuttu. Ama Ronnie şişleri indirip yakınındaki bir sandalyeye oturur oturmaz dayanamayıp mırıldandı. "Rüyamda böyle konuşmuyorsun ama benimle."

Grubun geri kalanı söylediklerini duymadıysa da, şişlerden biri Dylan'ın bacağına iç tarafına inince attığı çığlığı duymuşlardı. Bütün başlar onlara döndü, ama Ronnie tatlı tatlı gülümseyip hiçbir şey olmamış gibi davranmakla yetindi. Tabii herkes onun Dylan'a duyduğu düşmanlığın farkındayken bu rol çok inandırıcı olmamıştı.

Sonraki yarım saat boyunca, istemeden de olsa Dylan'a örgü örmenin temel noktalarını öğretti. Başlangıç ilmeklerini atmayı ve düz örgü örmeyi gösterdi, o kadarı yeterdi. Ona bu iddiayı kazanmasını sağlayacak kadar çok şey öğretecek hali yoktu.

Dylan'ın en kolay adımları bile anlamakta pek başarılı olmadığını görünce sevinmişti. Yünü ya çok fazla çekiyor, ya fazla gevşek bırakıyor; önden dolayacağı yerde arkadan doluyor, ters ilmek yerine düz ilmek atıyordu. Ronnie onun hatalarını her seferinde düzeltmiyordu, çünkü... Şey, rekabetin amacına ters olurdu, değil mi?

Ama bu koşullar altında kendisinden beklenebileceği kadar nazik davrandı ve Charlotte'ın yan yan bakışlarına veya azarlarına daha fazla maruz kalmadan o akşamı atlattı. Yaşlı kadın nasıl beceriyorsa, hareketleri ve tavırları gayet haklı olduğunda bile Ronnie'nin kendisini yaramazlık yapmış altı ya-sındaki bir çocuk gibi hissetmesini sağlayabiliyordu.

Peki Dylan ne zamandır bu kadar hoş kokuyordu? Kokusu yeni filizlenmiş çam iğnelerini, ormansı miski ve son derece seksi bir erkeğin kokusunu hatırlatıyordu.

Ronnie onun ellerinin inanılmaz etkileyici bir biçimde büyük ve haşın olduğunu da hiç fark etmemişti. Bu eller bir basketbol atışını da, bir kadını sadece okşayarak orgazma ulaştırmayı da aynı beceriyle başarabilecek gibi görünüyordu.

Durum, en hafif ifadeyle rahatsız ediciydi, özellikle de Dylan'a ne yapacağını göstermek için adama gittikçe daha çok yaklaştığını, kokusunu derin derin içine çektiğini fark ettiğinden beri.

Elbette bu yaptıklarının Dylan'la ilgisi yoktu. Çekici bulduğu sadece adamın o gün sürdüğü tıraş losyonu veya parfümdü. Ne zaman birbirlerine dokunsalar Ronnie'nin aralarında geçtiğini hissettiği elektrik akımının başka bir açıklaması olamazdı.

Kullandığı kokunun adını öğrenip aynısından bir şişe alırsa Dylan Stone'a üç metreden fazla yaklaşmasına gerek kalmaz, bu zevki kendi başına da yaşayabilirdi.

Evet, en iyisi öyle yapmaktı. Eğer bir koku, kadınların meme uçlarının sertleşmesine, oturdukları yerde kıvrınmalarına neden olabiliyorsa yirmi doları gözden çıkarmaya değerdi, ortada kokuyu sürececek bir erkek olmasına gerek yoktu.

Toplantının normal bitiş saatinden on dakika sonra Melanie örgüsünü fazlasıyla dolu olan çantasına sokup ayağa kalktı. "Biraz daha kalmak isterdim, ama eve gidip çocukların yarınki gezisi için öğle yemeklerini hazırlamam lazım."

"Bizimle The Box'a gelmiyor musun?" diye sordu Grace, o da Melanie gibi eşyalarını toparlamaya başlamıştı.

"Bu akşam olmaz," dedi Melanie. Sesi gerçekten üzgün olduğunu gösteriyordu. "Uygun olursam haftaya gelirim."

Yün Ambarı'ndan çıktıklarında hafif yağmur kesilmiş, geride birkaç su birikintisi ile nemli bir hava bırakmıştı. Konuşmadan

anlaşmış gibi Dylan'ı yok sayıp arabalarına doğru yürürken onu geride bırakmışlardı.

Ronnie'nin bu gecelik ondan kurtulmuş olma ümitleri hemen suya düştü. Grace ve Jenna'yla beraber The Penalty Box'a girdiler ve iki saniye sonra Dylan ortaya çıkıp Zack ile Gage'in oturmakta olduğu masaya doğru ilerledi. Grace de aynı masaya gidip kollarını Zack'in boynuna doladı ve uzun uzun öpüştüler. Zack onu çekip kucağına oturttu ve birkaç dakika fısıldaştılar.

Birbirine yaklaşmış sarışın kafaları, tırmanan sarmaşıklar gibi birbirine dolanmış kol ve bacaklarıyla Barbie ile Ken'in müstehcen bir tasvirini andırıyorlardı.

Normalde herkesin içinde yapılan sevgi gösterileri Ronnie'yi rahatsız etmezdi, hatta kendisinin de benzer hareketler yaptığı olmuştı. Ama o anda çifte kumruların canım cicim muhabbetini çekecek halde değildi. Hayatındaki tek erkek, hem kanamalı ülser hem de bütün vücudunda kurdeşene sebep olabilecek biriyken buna katlanamazdı.

Jenna'nın da kendisi kadar rahatsız olduğunu fark etti. Bakışlarını erkeklerin masasından uzaklaştırıp arkadaki boş bir masaya dikmişti. Ama rahatsızlığının nedeni Zack ile Grace'ten ziyade Gage olmalıydı.

İki kişinin başta mutlu, sevgi dolu bir çiftken sonradan boşandığı bir grubun parçası olmak hiç kolay değildi. Ne zaman bir arada olsalar ortam geriliyor, Ronnie kendini burnu açık ayaklabılarla kırık camların üzerinde yürür gibi hissediyordu.

Yine de, içinde bulundukları durumun Jenna için yüzlerce kez daha zor olduğunu tahmin ediyordu. Evet, boşanma sürecini başlatan Jenna olmuştı belki, ama Ronnie içten içe arkadaşının Gage'i bırakmak istemediğini, onu hâlâ sevdiğini hissediyordu. Jenna bundan bahsetmek, duygularını belli etmek istemiyordu, ama kadınlar bazı şeyleri gizleyemiyorlardı.

Bir keresinde Gage, bara başka bir kadınla gelmişti; sahte sarışın, silikon memeli sürtüğün tekiyle. Onları görünce beti benzi atan Jenna apar topar gitmişti.

Ronnie, Gage'in de Jenna'ya karşı kayıtsız olduğunu sanmıyordu. Belki hayatında gördüğü en coşkulu erkeklerden biri değildi; az konuşan, ağır tiplerdendi, ama ayrıldıklarından beri iyice sessizleşmiş, içine kapanmıştı. Kimsenin fark etmediğini sandığı anlarda, karısına özlem ve pişmanlık dolu bir ifadeyle baktığına Ronnie defalarca şahit olmuştu.

İçini çeken Ronnie, barın arka tarafına yürüyen Jenna'yı takip edip onun yanına oturdu. Arkadaşına nasıl olduğunu, eski kocasının burnunun dibinde olmaktansa başka bir yere gitmek isteyip istemediğini sorabilirdi. Ama alacağı cevabı biliyordu, çünkü aynı konuşmayı daha önce de yapmışlardı.

Jenna için başka bir yere gitmek veya Gage'den kaçmak, ona karşı hâlâ bir şeyler hissettiğini, boşandığı için acı çektiğini kabullenmek anlamına gelirdi. O sakın, dengeli Jenna bunları kabul etmektense Metro Park'tan çırlıçıplak geçmeyi tercih ederdi.

"Bu gece ne içmek istersin?" diye sordu Ronnie. "Yine margarita mı, yoksa bira mı?"

"Cosmopolitan'a ne dersiniz?" Grace, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle yanlarına gelmişti. "Seksi, meyveli bir şeyler istiyor canım."

Jenna başıyla onaylayınca kısa, siyah saçları dalgalandı. "İyi fikir. Ben iki tane alırım."

Grace uzun sıraya, Jenna'nın diğer yanına oturdu. "Ben de."

Ronnie güldü. "Ben siparişleri veririm, ama yavaş gidelim kızlar. Bu gece ayık kalıp araba kullanmaya da, herkes için taksi ayarlamaya da niyetim yok."

Ayağa kalkıp masa ve sandalyelerin arasından geçerek bara doğru ilerledi. Bar her zamanki gibi kalabalık ve gürültülüydü, tezgâhın arkasındaki Turk'un de başı kalabalıktı.

Salonun ona uzak köşesindeki dijital müzik dolabında bir Rob Thomas şarkısı çalıyordu. Ronnie önündeki aynaları, raflara dizilmiş içki şişelerini incelerken farkında olmadan ayağıyla tempo tutup şarkıyı mırıldanmaya başladı.

Bir garsona işaret edip içkilerinin masaya getirilmesini bekleyebilirlerdi, ama Ronnie için barda Turk'un dikkatini çekmek için beklemenin hiç sakıncası yoktu. Yakışıklı bir adamdı, birbirlerine kur yapmaktan öteye geçmeseler de -dürüst olmak gerekirse Ronnie, kasıkları alev alsa bile adamın yüz ifadesinin değişeceğini sanmıyordu- böyle bir manzarayı birkaç saniye olsun izlemek güzeldi.

Yine aynı popo. Kahretsin.

Dylan yutkunup garsonun bir an önce birasını getirmesini umdu. Kocaman, soğuk bir bira hem boğazını ıslatır hem de içindeki ateşi birkaç derece düşürürdü belki.

Büyük yuvarlak masada, iki yanında oturan Gage'le Zack Rockets takımının son maçı hakkında tartışıyorlardı. Maç iyi geçmemişti, Gage de bir dahaki sefere kazanmak için yapmaları gerekenlerle ilgili olarak Zack'e öğüt veriyordu. Zack ise karşılık olarak Gage'e iki seçenek sunuyordu: Birincisi sahaya çıkıp hokey sopasını ağzına tıkmaktı ya da kendi kendine bir seyler yapmaktı ve Dylan ikinci seçeneğin anatomik açıdan imkânsız olduğuna emindi.

Dylan da pazartesi gecesi oynanan maçı seyretmiş ve yenilgiye diğerleri kadar üzülmüştü. Ama o anda tüm dikkati, barda duran Ronnie'nin müziğe uyarak sallanan kalçaları ve uzun, upuzun bacaklarında toplanmıştı.

Nereye giderse gitsin bu kadının sıkı, kalp biçimli poposundan kurtulamıyordu. Artık rüyalarında da bu popoyu görür olması gerçekten korkutucuydu.

Oturduğu yerde kıpırdandı, kot pantolonun fermuarının bulunduğu bölgede aniden bir sıkışıklık hissetmişti.

Ronnie'nin poposunun sürekli rüyalarına giriyor olmasının yanı sıra, bir de çok lazım gibi can düşmanını arzularıyla duruyordu. Aslında Ronnie, masallardaki canavarlardan başka hiçbir erkeğin cazip bulmaması gereken cadının tekiydi.

Ama ereksiyon yalan söylemezdi ve Dylan o sıra su aramakta kullanan çatallı çubuklara dönmüştü, uç kısmı ise hep Ronnie'yi gösteriyordu.

Birasının gelmesini beklemekten sıkılmıştı, masayı itip ayağa kalktı. "Birazdan dönerim," dediğinde arkadaşları hararetle pazartesi gecesi oynanan maçı tartışmaya devam ediyor, yakın zamanda ateşkes imzalayacak gibi de görünmüyorlardı.

Kalabalık barda kendine yer açmaya çalışırken Ronnie'ye yaklaştı ve kadına çarptı. Ronnie kendisini itenin kim olduğunu görmek için dönünce yüzündeki sakin, hatta neredeyse mutlu ifade yerini somurtmaya bıraktı.

"Rahatsız edecek başkasını bulamadın mı Stone?"

"Seni rahatsız mı ediyorum Chasen?"

"Sadece bir türlü kurtulamadığım baş belam, kıcımda çıkmış bir çıban gibisin."

Dylan bakışlarını aşağı indirdi. Ronnie kıvrımlı vücudunun bu kısmından bahsetmekle Dylan'ın ona doya doya bakması için davetiye çıkartmıştı sanki.

"Kıçın da güzelmiş. Eğer çıban çıktıysa bir an önce tedavi ettir de iz bırakıp mükemmel bir tabloyu bozmasın."

Dylan onun kalçalarını arzuyla süzerken Ronnie sağ elinin üç parmağını onun çenesini yan tarafına götürüp yüzünü

kaldırmasını sağladı. Elinin sıcaklığı adamın tenini yaktı, göğsünün sıkışmasına neden oldu.

"Sen benim popom için endişelenmeyi bırak," dedi buz gibi bir sesle. "Gözlerin de yukarıda olsun, yoksa onları oynamak geliyor içimden."

Dylan onu daha da çok kızdıracağını bilse de yüzüne kocaman bir gülümsemenin yayılmasını engelleyemedi. Ancak Ronnie onu kilise okulundaki rahibe gibi azarlarken aynı anda da kasıklarına kan hücum etmesine neden olabilirdi. Aynı sözler bu kadar soğuk ve sert bir sesle başka bir kadının ağzından dökülse Dylan'ın bütün arzusu kaybolurdu.

"Örgü şişlerinle mi oyacaksın gözlerimi?" diye sordu, Ronnie'nin o gün şişleri boğazına dayadığını, bacağına batırıldığını hatırlamıştı. Bacağına üst kısmındaki iki nokta hâlâ zonkluyordu.

"Elime ne geçerse artık," diye mırıldandı Ronnie, ellerini sallayarak barmenin dikkatini çekmeye, içki siparişini vermeye çalışıyordu. Türk yaklaştığında Cosmopolitan istediklerini söyleyip arkadaşlarının oturduğu, arka taraftaki masayı işaret etti.

Masasına gitmek için döndü, ama daha kıpırdayamadan Dylan kolundan tuttu. Ronnie kaşlarını çatıp anlamlı bir şekilde adamın parmaklarının kolunu sardığı noktaya baktı.

Dylan, onun barın çevresinde bulduğu herhangi bir nesneyi kendisine saplamasını göze aldı ve kolunu bırakmadı. "Düşünüyordum da..."

"Zor olmuştur senin için."

Dylan somurtup ağzının bir tarafıyla bunu hiç eğlenceli bulmadığını gösteren bir hareket yaptı. "Aman ne komik. Ciddiyim, bence arkadaşın Charlotte haklı. Şu örgü işi için biraz özel ders alsam iyi olacak."

"Benden ne istiyorsun peki?" diye sordu hafifçe gülerek. "Birini mi tavsiye edeyim?"

"Hayır, belki sen bana ders vermek istersin."

Ronnie'nin gözleri kocaman açıldı ve Dylan'ın tuttuğu kolu gevşedi. "Dalga geçiyorsun herhalde. Özel dersi bırak senin örgü örmeyi öğrenmeni neden isteyeyim ki? Aramızdaki rekabeti unuttun galiba. Sen bana meydan okuyorsun, ben sana meydan okuyorum, sonra da karşımızdaki işi yüzüne gözüne bulaştırırsın, insan içine çıkacak hali kalmasın diye dua ediyoruz."

Haklıydı, Ronnie onun yüzüne dokunana, bünyesine bıçak gibi keskin bakışlarıyla uyandırana kadar böyle bir şey aklından bile geçmemişti. Kolunu tutup ikinci kez elektrik şoku yaşayana kadar ne söyleyeceğini bile planlamamıştı.

Çok mantıklı bir fikir değildi belki, belli ki Ronnie'nin de hoşuna gitmemişti, ama gittikçe Dylan'ın daha çok aklına yatıyordu. Şimdi Ronnie'yi ikna etmeye daha da kararlıydı.

"Bilemiyorum, belki bunu bir 'yarışmanın içindeki diğer yarışma' olarak görürsün. İkinci bir iddia oluşturabiliriz."

Parlatıcı sürülmüş dolgun, kırmızı dudakları şüpheyle kıvrıldı. "Ne gibi?"

"Sen benim asla örgü örmeyi öğrenemeyeceğimi düşünüyorsun, yoksa bana bu şekilde meydan okumazdın, değil mi? Ben öğrenebileceğime inanıyorum, ama itiraf edeyim, ilk başta düşündüğümünden daha çok yardıma ihtiyacım olacak. Ödüllerimden başka biri üzerine iddiaya girerim ki sen bana örgü işini öğretemezsin. Çok iyi bir iş çıkarman, çok uzun süre uğraşman gerekmiyor. Eğer bir ay içinde bir şey örmeyi başaramazsam, sen yine asıl iddiayı kazanmış olacaksın."

Ronnie bir an bu teklifi değerlendirmiş gibi göründü ama yüz ifadesi hemen değişince Dylan reddedilmek üzere olduğunu anladı.

"Hatta olayı daha cazip bir hale getirip bana ayırdığın zaman için sana ödeme yapmayı öneriyorum," diye aceleyle ekledi, çaresizlik içindeydi. "Yüz dolara ne dersin?"

"Yüz dolar mı?" dedi Ronnie sertçe. "Değmez. Başarısız oluşunu izlemeyi tercih ederim."

Kolunu kurtarıp arkadaşlarının içkilerinin servis edildiği masaya doğru bir adım attı.

"Öyle olsun," diye seslendi Dylan arkasından. Sesi müzik dolabından gelen sese ve aralarındaki mesafeye rağmen duyulacak kadar yüksekti. "Bin dolara ne dersin?"

4. Sıra

Örgü grubunun toplantısından çıkıp evine dönerken Charlotte Langan'ın kafası çok meşguldü. Ronnie ile Dylan Stone denen o hoş çocuk arasında geçen her konuşmayı, her bakışmayı düşünüp duruyordu.

Birbirlerinin can düşmanı olduklarını iddia ediyorlardı ya da en azından Ronnie herkesi buna inandırmıştı. Ama Charlotte çünkü çocuk değildi, çok şey görüp geçirmişti.

Saçları beyazlamış olabilirdi; seksen altı numara saç boyası sayesinde saçının doğal kıvrımlığının solup gittiğini herkes bilemezdi tabii. Gözleri eskisi gibi görmüyor, kulakları daha az işitiyor da olabilirdi, ama havada uçuşan kıvılcımları gözden kaçırarak değildi.

Ronnie ile Dylan birbirlerinden nefret ettiklerini iddia etmeler de Charlotte durumun daha karmaşık olduğundan şüpheleniyordu.

Evet, kesinlikle bir şeyler oluyordu. Olanları ortaya çıkarmalıydı. Dünyanın belki de en dik kafalı, en inatçı iki insanının kavga etmeye ara vermelerini sağlamalı ve bütün bu olanlara öfkeyle bastırılmış, aşırı miktardaki arzusunun yol açtığını anlatmalıydı.

Bunu söylemek kolaydı da yapmak zordu. Ronnie ile Dylan gibi iki genç, muhtemelen bunadığını düşündükleri yaşlı bir

kadını dinleyecek değillerdi elbet. Onu sevip bir anne veya teyze gibi görmeleri, aşk hayatları konusundaki öğütlerini dinleyeceklerini göstermezdi. Zaten Ronnie'ye, Dylan'a karşı bazı hisler beslediğini ama fark edemediğini söylese Ronnie deliye dönerdi herhalde.

Başka bir yolu olmalıydı, hem incelikli hem sinsice bir yol.

Kendi evinin önündeki yola saparken, o yoldan başkalarının çok seyrek geçmesine ve arkasında kimse olmamasına rağmen sinyal verdi. Bir yandan da bol rujlu dudaklarıyla gü-lümsüyordu.

Motoru susturduktan sonra anahtarı çantasına atıp küçük, beyaz çiftlik evinin ön kapısına yürürken, "Sinsilik iyidir," diye düşünüyordu. Sinsice yapılan işlere bayılırdı.

Ev ve çevresindeki geniş arazi yıllardır Langan ailesine aitti. Charlotte'ın ahırları yeniden inşa etmeye, eskiden at ve sığır yetiştirilen bu yeri alpaka çiftliğine dönüştürmeye karar vermesinin üzerinden sadece beş yıl geçmişti.

Bu küçük yaratıklar öfkelenip tükürmeye, tekmelemeye başladıklarında şeytan gibi oluyorlardı, ama normal zamanlarda çok sevimliydi. Ayrıca düzenli bir gelir elde etmesine yetecek kadar yün de sağlıyorlardı.

Çoğu zaman küçük sürüsüne kendisi bakıyordu. Beceremeyeceği bir iş değildi, ama ağır şeyler kaldırmak ya da işin zor taraflarıyla ilgilenmek gerektiğinde, yani genelde senede bir kez kırkma zamanında birkaç işçi tutuyordu.

Yıllık kırkma işinden sonra elinde onu meşgul etmeye yetecek kadar yapağı oluyordu. Onları yıkayıp, boyayıp, eğirek yumuşak, şahane yünler elde ediyordu. Yünlerin büyük bir kısmını satıp birazını da kendine ayırıyordu. Kendine ayırdığı kısımla çeşitli giysiler örüp yıl boyu açık olan el işi ve antika pazarında satıyordu.

Çoğu kişi alpaka kürkünün yünden beş kat daha sıcak tuttuğunu, kaşmirden ise beş kat daha ince olduğunu bilmezdi, ama bu gerçekleri bir kez keşfettiler mi alpaka kazaklarla atkılarının dokunuşuna neredeyse bağımlı oluyorlardı.

Eve girince verandanın ışığını yakıp kapıyı kilitledi. Şehrin kırsal bölgesinde yaşadığına, en yakın komşusuyla arasında bir buçuk kilometre olduğuna göre bu muhtemelen gereksiz bir hareketti, ama tek başına yaşayan yalnız bir kadın olunca insan riske giremiyordu.

Çantasını kapının yandaki askıya asıp üzerine de ceketini geçirdikten sonra mutfığa yöneldi. Tavuk şeklindeki çaydanlığı suyla doldurup ocağa koydu ve uzun, çiçekli geceliğini giymek için yukarı çıktı.

Üzerinde sabahlığı, ayağında terlikleriyle aşağı inip portakallı baharatlı çay poşetinin üzerine sıcak suyu döktü. Demlenmesini beklerken evyenin üzerindeki pencereden dışarı bakıyor, farkında olmadan çay poşetini ipinden tutmuş salıyordu. Etraf kapkaranlıktı. Sadece ince bir hilal şeklindeki ayın ışığı sayesinde dışarıdaki ek binaları görebiliyordu. Alpakaların yemleri, suları verilmiş, o gecelik bakımları yapılmıştı. Artık Charlotte'ın zihnini meşgul eden tek şey Bayan Kaynanadili ile Bay Yakışıklı'nın ilişkisiydi.

Dylan'ın örgü grubu toplantılarına yine geleceğini umuyordu. Belki o zaman ikisini, beraber daha çok zaman geçirmeye zorlamanın bir yolunu bulabilirdi. Ama sonraki toplantıya daha bir hafta vardı ve bu kadar uzun süre beklemek istemiyordu.

Çay poşetini fincandan çıkarıp kenara koyarken koyu kahverengi kalemle çizilmiş kaşları çatıldı. Dumanı tüten fincanını salona götürdü, en sevdiği koltuğa oturup ayaklarını pufa uzattı.

Daha önce hiç çöpçatanlığa kalkışmamıştı ve doğrusunu söylemek gerekirse ne yapacağını bilemiyordu. Keşke ikisini bir araya getirmenin yolunu bulup birbirlerine karşı duydukları çekimi fark etmelerini sağlayacak bir durum yaratabilseydi.

Çayını yudumlarken odanın bir ucundaki çıkırığa baktı, yatmadan önce biraz çalışmayı düşünüyordu. Yorgundu ve normalde güzel, rahatlatıcı bir bitki çayından sonra yatağa giderdi, ama yün eğirmek genellikle düşünmesine yardım ederdi ve o anda ihtiyacı olan da buydu.

Alpaka yetiştirip kürklerini işlemenin, yaptıklarını satmak da dâhil olmak üzere her aşamasından zevk alsa da en sevdiği iş yün eğirmektir. Bu iş bir sanattır, onu sakinleştiriyordu ve Charlotte yün eğirme konusunda çok iyiydi.

Bu işin kanında olduğu, nesilden nesile aktarılan bir beceri olduğu bile söylenebilirdi. Charlotte'a yün eğirmeyi de örgü örmeyi de annesi öğretmiş, o da kendi annesinden öğrenmiş ve yıllarca bu gelenek sürmüştü.

Hatta...

Charlotte oturduğu yerde dikleşiverdi, fincanın kulpunu tutan elinin eklemleri bembeyaz kesildi, neredeyse çayı dö-küyordu.

Ailesinden kalan eski bir çıkırık vardı. Büyülü olduğu, o çıkırıktaki yapılan yünü kullananların gerçek aşkı bulduğu söy-lenirdi.

Nasıl aklına gelmemişti? O çıkırık mükemmeldi!

Fincanını koltuğun yanındaki küçük sehpa bırakıp ayağa fırladı ve hemen ikinci kata çıktı. Tavan arasına çıkan kapı ko-nuk odalarından birindeydi, hızla dik, cilasız basamaklardan çıktı. Tavan arasının ortasında çıplak bir ampul asılıydı, etrafı çok aydınlatmasa da Charlotte'ın yerdeki kutularla sandıkların görmesini sağlayacak kadar ışık veriyordu.

Uzak bir köşede zamanla beyazdan griye dönmüş, ince bir toz tabakasıyla kaplanmış olan çarşaf aradığı şeyi örtüyordu. Kaba kalas zeminde terlikli ayaklarını sürüyerek yürüyüp çarşafı dikkatle çekti.

Charlotte oymalı, ahşap çıkırığa hayranlıkla baktı. Muhtemelen birkaç yüzyıllıktı ve iyice bir cilalanması lazımdı, ama bunun dışında mükemmel durumdaydı. Elini çıkırığın üzerinde gezdirip düzgün bir şekilde döndüğünü, ayak pedalının yavaşça inip kalktığını görünce sevindi. Tek bir gıcırta bile duymamıştı. Bunca yıldır kullanılmamış bir aletin gıcırdaması büyü değilse neydi?

Bu çıkırığı yıllardır görmemiş, hayatında hiç kullanmamıştı. Tavan arasında durduğunu bile neredeyse unutmuştu.

Çıkırıkla ilgili net olarak hatırladığı tek şey bir kez büyük annesini yün eğirirken gördüğüydü. Birkaç kez evde çıkırığı görmüş, onunla eğrilen şahane yünlerin insanlara gerçek aşkı getirdiğine dair hikâyeler dinlemişti.

Biraz uğraşması gerekse de Charlotte eski çıkırığı kaldırıp tavan arasının dar merdivenlerinden indirmeyi başardı. Normalde yün eğirme işini salonda yapardı, ama bu çıkırığı oraya, diğer çıkırığın yanına götürmek yerine yatak odasına koydu.

Evine pek misafir gelmezdi, ama her ihtimale karşı, çıkırığın gözden uzakta durmasını istemişti. Yapmayı planladığı şey biraz tuhaf, hatta acayipti ve bunu sır olarak saklamayı tercih ederdi.

Çıkırığı istediği gibi yerleştirdiğinde bir adım geri çekilip elinin tersiyle terli alnını sildi. İşe yarayacağının garantisi yoktu belki, ama annesiyle büyükannesine bakılırsa, hatta belki büyük büyükannesi ile büyük büyük büyükannesi de aynı fikirdeydi, bu çıkırıktaki eğrilen yünler iki sevgiliyi, hatta talihsiz sevgilileri bile bir araya getirmeyi hep başarmıştı.

Tabii çıkık, Ronnie Chasen ile Dylan Stone kadar inatçı, dik kafalı, duygusal beraberlikten kaçınmaya kararlı bir çiftle hiç karşılaşmamıştı muhtemelen, ama Charlotte inancını kaybetmiyordu. Çıkrığın gücüne ve büyüüne inanıyordu.

Hem başarısız olsa bile en azından çabasının karşılığı olarak, Ronnie ile Dylan'ın yünden örülmüş güzel eşyaları olacaktı.

5. Sıra

Bin dolar.

Bin dolar.

Bin dolar.

Belki içinden tekrarlamaya devam ederse kendini zavallı, iradesiz bir hain olarak görmeye bir son verebilirdi.

Dylan'ın ödülllerinden birini daha kazanmak çok ilgisini çekmiyordu. İçlerinden en önemlisi ve Dylan'ın en çok değer verdiği ödül olan Harrison'ı zaten almıştı.

Hem onun koleksiyonundan ikinci bir ödülün kendisine geçmesi için örgü örmeyi gerçekten öğrenmesine ve büyük olasılıkla iddiayı kazanmasına yetecek kadar ders vermesi gerekirdi ve Ronnie'nin bunu yapmaya hiç niyeti yoktu.

Ama para...

Bin dolar büyük paraydı ve Tanrı biliyor ya, çok işine yarardı. Fakirlikle arasında bir tampon gibi gördüğü tasarruflarına eklenebilirdi.

Ama neden, neden böyle beklenmedik bir para öküzden gelmek zorundaydı?

Arkasını dönüp gitmesi gerekirdi. Aslında bunu denemiş, ama pek uzağa gidememişti.

Dylan, The Penalty Box'ı dolduran yüksek sesli müziği bastırarak seslenip bu komik rakamı telaffuz ettiğinde Ronnie yürümeye devam etmiş, arkadaşlarının ve içkisinin kendisini beklediği masaya dönmüş. Oturmuş, içkisini yudumlamış, sonra aşağı yukarı bir saat boyunca hiçbir şey olmamış gibi arkadaşlarıyla sohbet etmişti.

Dışarı çıkmak üzere Dylan'ın masasının yanından geçerken Ronnie durup onun kulağına eğilmiş, cömert ve muhtemelen kötü niyetli teklifine yanıt vermişti.

Bu utanç verici olayı kimsenin duymaması için fısıldayarak, "Tamam," demişti. "Önümüzdeki hafta, örgü grubunun toplantısından sonra başlarız."

Durup Dylan'ın cevap vermesini beklememişti. İndirimden aldığı Dolce&Gabbana marka dolgu topuklu ayakkabılarının izin verdiği kadar hızlı bir şekilde bardan çıkmıştı. Çünkü Dylan'ın tepkisini görmek, arkadaşlarıyla bir olup Ronnie'nin teslimiyeti karşısında kahkahalar atıp böbürlenmesine tanık olmak istemiyordu.

Şimdi ise onun Yün Ambarı'nın kapısından gireceği, örgü örüp dertleşen arkadaşlarının arasına katılıp Ronnie'nin, rüşvet teklifi karşısında iskambil kâğıdından bir ev gibi dağılıverdiğini söyleyeceği anı bekliyordu.

Örmekte olduğu hurkanın kolundan bir ilmek daha kaçırınca sessizce küfretti. Bir saatten kısa süre içinde beşinci ya da altıncı kez saatine baktı. On dakika sonra toplantıları bitecekti, yani Dylan ya çok geç kalmıştı ya da ders almaktan tamamen vazgeçmişti.

Ronnie kısmen rahatlamıştı. Dylan'a yardım etmeyi aslında hiç istemiyordu. Eğer fikrini değiştirip bu yarışmada yalnız başına mücadele etmeyi seçtiyse çok sevinecekti.

Alacağı bin doları özleyecekti tabii. Daha banka hesabına yatmamış olsa da Ronnie paranın orada olduğunu, bakiyesini yükselttiğini hayal etmişti.

Toplantı bittiğinde Ronnie hatırladığı kadarıyla ilk kez arkadaşlarının The Penalty Box'a gidip içki içme tekliflerini reddetti. Grace ve Jenna ona çıldırdığını düşünüyormuş gibi baktılar, ama Ronnie başını sallayıp sonra konuşacaklarına dair söz verdi.

Leopar desenli yağmurluğunun yakasını kaldırıp kaldırımdan inmeye, arabasına yürümeye hazırlanırken Charlotte'ın sesiyle durdu.

"Ronnie, hayatım," diye seslendi yaşlı kadın, hâlâ tuhafiyecinin kapısının önündeydi.

Ronnie içinden gelmese de kendini zorlayarak gülümsedi ve döndü. "Selam Charlotte. Sen de kızlarla The Penalty Box'a mı gideceksin?"

"Hayır," dedi kadın kıkırdayarak. "Benim limitim haf-tada bir kadeh şarap, onu da cuma akşamları televizyon karşısında içmeyi seviyorum."

Charlotte sepetini karıştırırken Ronnie anlayışlı bir ifadeyle gülümsedi.

"Bunu senin için hazırladım." Yumuşak, kalın bir çile halindeki siyah yünü Ronnie'ye uzattı. "Umarım kullanırsın."

"Elbette kullanırım." Ronnie gülümseyip Charlotte'a sıkıca sarıldı. "En sevdiğim yünler senin eğirdiklerin, biliyorsun. Teşekkür ederim."

Charlotte ona kocaman bir gülümsemeyle baktı. "Bunu duyduğuma sevindim. Belki şu Dylan denen çocuğa örgü dersi verirken kullanırsın."

Ronnie geriye çekilip Charlotte'ın yüzüne dikkatle baktı. Yaşlı kadının yüzü mü kızarmıştı? Hem neden Ronnie'nin gözlerinin içine bakmıyordu?

"O konuda ne yapacağımızı bilmiyorum," dedi ağır ağır. "Ama yine de sağ ol. Güzel bir şeyler yapacağım bu yünle."

Çileyi parlak renkli, kareli çantasına koyup kaldırım kenarına doğru yürüdü. "Dikkatli sür Charlotte, haftaya görüşürüz."

Charlotte'ın, örgü grubundakilere kendi yünlerinden vermesi olağandışı bir şey değildi. Ama genelde herkese getirir ve toplantı sırasında dağıtırdı. Ayrıca o güne dek Ronnie'ye, yüzünde öyle tuhaf bir ifadeyle yün verdiği olmamıştı hiç.

Belki hava, belki saatin geç olması, hatta belki de üzerinde hissettiği baskılar yüzünden kendisine iyi davranan yaşlı bir kadıncağızla ilgili komplo teorileri üretiyor da olabilirdi. Yorgundu, keyifsizdi ve fazla düşünüyordu.

Ama arabasıyla park yerinden çıkıp Yün Ambarı'nın yanından geçerken Charlotte'un hâlâ ayrıldıkları yerde, dükkânın iki kanatlı cam kapısının önünde durduğunu gördü ve şüpheler yine zihnine üşüştü.

Çevresindeki insanlara neler oluyordu böyle? Charlotte tuhaf davranıyor, can düşmanı ondan yardım istiyordu. Eve doğru yol alırken etrafındakilerin normal davrandığı, kendisini çıldırtıp akıl hastanesine göndermeye çalışmadığı günleri özlemle hatırladı.

Belki daha iyisine de parası yeterdi, ama Ronnie şehir merkezinde, Erie Gölü'ne bakan mütevazı bir apartmanda oturuyordu. Göle bu kadar yakın olunca rüzgâr başka yerlere göre biraz daha sert, hava ise biraz daha soğuk oluyordu, ama kış aylarında zaten bütün Cleveland buz kestiği için Ronnie buna pek aldırmıyordu.

Apartmana girip asansörle üçüncü kata çıktı ve kısa sahanlığı geçip dairesinin kapısına ulaştı. İçeri girince palto-suyla ayakkabılarını çıkartıp yatak odasına yürürken eteğinin fermuarını açtı.

İş kıyafetlerini çıkardıktan sonra yalın ayak banyoya gitti, makyajını temizleyip sıcak bir duş aldı. Islak saçlarını açık bıraktı, evde giydiği rahat pantolonuyla tişörtünü üzerine geçirdikten sonra salona döndü.

Dizüstü bilgisayarını alçak sehpaaya yerleştirdi, mutfağa gidip bir bardak su aldı. Elinde bardağıyla dönüp bilgisayarın önünde bağdaş kurarak oturdu, sırtını kanepeye dayadı ve yeni köşe yazısı üzerinde çalışmaya hazırlandı.

Yazısını çoktan bitirmiş olması lazımdı, ama sürekli ertelleyip durmuştu. Bir türlü düzgün bir konu bulamamıştı ve Dylan'ın son teklifi dikkatini iyice dağıtmıştı.

Son kısmı kendi kendine itiraf ederken kaşlarını çatı. O adamın kendi üzerinde böyle bir etki yaratmasından, özellikle de aklını işten uzaklaştırmasından nefret ediyordu.

Ronnie geçmişte güvenli seks ve kadınlar için kendini savunma yöntemleri gibi meselelerden oje karşılaştırmaları ve kokteyl tarifleri gibi önemsiz başlıklara kadar pek çok konuda yazı yazmıştı.

O hafta ise ilgilenmediğiniz, peşinizi bırakmayan, baş belası erkeklerden kurtulma yöntemlerini yazmak ile kapanmamak için sağlık müfettişlerine rüşvet verdiği dedikoduları ortalıkta dolaşan bir restoran hakkında okurları uyarmak arasında kararsız kalmıştı. Öküzün yarattığı sinir bozukluğunun acısını çıkarma fikri çok cazipti, ama dürüstlük ve sonradan suçluluk duyma ihtimali, Cleveland halkını sandviçlerinde fare pisliği veya salatalarında hamam böceği olabileceği konusunda uyarmasını gerektiriyordu.

Uzaktan kumandayı alıp televizyon kanallarını gezdi, fonda güzel müzik çalan bir program bulunca durdu ve yazmaya başladı. Söz konusu restoran hakkında duyduğu her şey söylenti ve tahminden ibaret olduğu için ismini yazmadı, ama şehir merkezindeki mekânlara aşına olan herkesin nereden bahsettiğini anlamasına, başka yerleri tercih etmesine yetecek kadar ipucu verdi.

En yüksek hıza ulaştığında kelimeleri okuma hızından bile çabuk yazıyordu. Televizyonun sesini duymaz olmuştu, o anda oturma odasında mı, yoksa tren garında mı olduğunu bile farkında değildi neredeyse. Artık Ronnie en sevdiği yerlerden birinde, Bölge'nin içindeydi.

Bölge'de olmak küçük, rahatsız edici unsurları uzakta tutan bir balonun içinde olmak gibiydi, ama Ronnie'yi tamamen sağır etmiyordu. Klavyenin tıkırtıları ve dizüstü bilgisayarın fanı arasında ısrarcı, rahatsız edici bir ses duydu.

Güzelce odaklandığı kozasından çıkmak ve sesin kaynağını bulmak zorunda kalınca suratı asıldı ve parmakları yavaşladı. Bir an durduktan sonra kapının çalındığını anladı.

Gayet yaratıcı bir küfür mırıldanarak yazısını kaydetti. Televizyonun sesini kısıtı ve kapıya gidip gözetleme deliğinden dışarı baktı.

Olamaz, kapıdaki oydu.

Başını çevirip mutfaktaki fırının dijital saatine baktı.

Bu öküç gecenin onunda Ronnie'nin kapısında ne arıyordu?

Başını ahşap kapıya yaslayıp nefesini düzene sokmaya çalıştı. Belki çekip giderdi, belki...

Kapıya bir kez daha, öncekinden daha sert vurdu.

Çıkıp gideceği yoktu.

Pekâlâ Ronnie, bu işi halledebilirsin. Derin bir nefes al, kapıyı aç ve olmadık zamanda kapına gelerek seni korkutamayacağımı göster şu herife.

Kendi tavsiyesine uyararak toparlandı, kilidi ve zinciri açtı. Dylan yüzünde aptal bir gülümsemeyle karşısında dikiliyor, mavi gözleri şeytanca bir ifadeyle parlıyordu. Ronnie ise yüzünde herhangi bir ifadenin belirmesine izin vermemişti.

"Burada ne işin var Stone?"

Dylan kapının pervazına yaslandı, rahat ve kayıtsız bir hali vardı. "Örgü grubundan sonra The Box'a gelirsın sanıyordum. Nerelerdeydin?"

"İşlerim vardı," dedi kısaca. "Hem sana ne?"

Dylan arkasından şişlerini, yününü ve önceki hafta Ronnie'nin her adımı göstermesiyle ördüğü parçayı çıkardı. "Dersimiz vardı ya, unuttun mu? Bu geceki toplantıdan sonra başlayacağımızı söylemiştin."

Ronnie saniyelerce ona bakakaldı. Evet, ona ders vereceğini söylemişti. Evet, bu haftaki toplantıdan sonra başlayacaklarını söylemişti. Ama Dylan ortada görünmeyince onun fikir değiştirdiğini sanmış, adamı aklından tamamen silmişti.

"Dersi şimdi mi yapmak istiyorsun?"

Dylan omzunu silktilti. İnsanın içini eriten, berrak mavi gözleriyle gülümsemeye devam ediyordu. "Neden olmasın?"

Çünkü saat gecenin onuydu.

Çünkü ona kendi evinde ders verecek diye konuşmamışlardı.

Çünkü Dylan'ın rahatsız edici tavırlarıyla uğraşmadan yazısını bitirip uyumak istiyordu.

Ama derin bir iç çekişin ardından ağzından çıkan tek kelime, "Peki," oldu. Geri çekilip Dylan'ın içeri girmesine izin verdi ve kapıyı arkasından kapattı.

"Pijamaların güzelmiş," dedi Dylan.

İşte bu yüzden onu evine çağırmamıştı. Dylan'ın kendisini köpek desenli, pembe kıyafetiyle görmesini istemiyordu. Kendi mekânını istila etmesini, nasıl yaşadığını görmesini, çok az kişiyle paylaştığı şeyleri bilmesini istemiyordu.

Bazıları Ronnie'nin fazla ketum davrandığını düşünebilirdi, ama o sadece mahremiyetine önem verdiği, insanların yanındayken yalnızken olduğundan farklı bir görüntü yansıtmayı tercih ettiği fikrindeydi.

Dylan'ın kendisini hep çalışırken giydiği mükemmel kesimli takım elbiselerin içinde görmesini, eve gelince köpek desenli pijamalarını giydiğini bilmemesini tercih ederdi.

En azından Austin Powers resimli, üzerinde *Seni azdırıyor muyum yavrum?* yazan kısa pijamasını giymediği için sevinmeliydi herhalde.

Dylan'ın cevap vermesini kesinlikle istemeyeceği bir soruydu bu.

"İçecek bir şey ister misin?" diye sordu. İstemeyerek de olsa yaptığı yorumu duymazdan gelmişti.

Dylan buyur edilmeyi beklemeden salona geçmişti. "Ne var?"

Ronnie bir an buzdolabını gözünün önüne getirmeye çalıştı. "Süt, meyve suyu, su..." Mutfak dolaplarından birinde bir şişe şarap vardı, ama bundan bahsetmedi. İyi bir içkiyi Dylan için harcayacak değildi.

"Bira yok mu?"

"Yok, kusura bakma."

Dylan hangi programın oynadığını merak etmiş gibi televizyona baktı, sonra yine Ronnie'ye döndü. Alçak sehpa ile küçük, kabarık minderli kanepenin tepesinde dikiliyordu.

"Meyve suyu alırım o zaman." Dudakları rahat bir gülümsemeyle kıvrılmıştı. "Ama içine koyacak biraz votkan varsa itiraz etmem."

"Maalesef, votka da yok."

"Oyunbozan."

Cevap vermeye zahmet etmeyen Ronnie topuklarının üzerinde dönüp küçük mutfağa gitti, bir bardağa portakal suyu doldurdu. Salona döndüğünde Dylan kanepenin kenarına ilişmiş, ellerini dizlerine dayamış, bilgisayarının açık duran ekranına bakıyordu.

"Ne yapıyorsun sen?" dedi Ronnie, sesi istediğinden daha sert çıkmıştı.

Kafasını kaldırıp onun gözüne bakan Dylan herhangi bir pişmanlık belirtisi göstermiyordu. "Köşe yazını okuyorum."

Ronnie ona yaklaşırken Dylan kenara kayıp kanepede yer açtı ve uzanıp içeceğini aldı. "Yazında bahsettiğin yer Doğu Dokuzuncu Cadde'deki Sardowski değil umarım. Oradan sık sık yemek alırım, eğer bunlar doğruysa yediklerimi düşünmek bile istemiyorum."

Kahkahayla gülmemek için mücadele eden Ronnie'nin dudaklarının kenarı hafifçe kıvrıldı. "Artık öğle yemeklerini başka yerden alsan iyi olur," deyip Dylan'ın yanına oturdu.

Dylan abartılmış bir inlemeyle kendini kanepenin kenarına attı. "Eyvah, midem bulanıyor. Beni hastaneye götür de midemi yıkasınlar."

Ronnie kıs kıs gülüp suyundan bir yudum içti. "Bence bir şey olmaz. Ama ağır bir antibiyotik kürüne başla istersen, ne olur ne olmaz."

Dylan tekrar inleyip karnını tutarak kıvrınmaya başladı. Ronnie daha da çok güliyordu. Dylan onun kahkahasını dinledi. Bu ses bütün bedenini etkilemiş, içini ısıtmıştı.

Bir an sonra Ronnie, onun kendisini izlediğini fark edip gülmeyi kesti. "Ne oldu?" diye sorarken Dylan'ın sık sık fark ettiği o ihtiyatlı bakışı gözlerine yine yerleşmişti.

"Güzel bir ses, gülüşün yani."

Ronnie gözlerini devirip omuzlarını hafifçe geriye attı. "Fazla alışma," derken sesinde hiçbir sıcaklık yoktu.

"Merak etme," diyen Dylan sırtıtmamak için kendini zor tutuyordu. "Alışmam."

Dik oturup yanında getirdiği şişlerle yünü çıkardı. Zaten nereye gitse şişlerini, her an bir mucize olup örgü örmeyi kavramasını sağlayacakmış gibi, yanında taşıyordu.

Ronnie abartılı bir iç çekişle karmakarışık olmuş yüne uzandı ve Dylan'ın biraz daha yakınına kaydı. Bilerek. İsteyerek. Dışlarını gösterip pençelerini çıkarmadan.

Dylan'ın içinden, garip olayları araştıran bir televizyon programına durumu bildirmek geliyordu. Bu durumun belgelmesi, araştırılması ve mümkünse tekrarlanması gerekirdi.

"Pekâlâ," dedi. "Önce şunu sökelim de baştan başlayalım."

Dylan'ın o kadar uğraştığı ilmekleri şişten çıkartıp sökmeye başladı. Dylan ağlamak istiyordu.

"Dikkatli izle," diyen Ronnie başlangıç ilmeklerini atmaya koyuldu. "Ne yaptığımı görebiliyor musun?"

"Evet." Görüyordu. Bu kısmı daha önce de izlemiş, hatta kendisi de bir iki kere denemişti. Dışarıdan basit bir iş gibi görünse de Dylan ilmek atarken, örümcek ağlarının farklı telleriyle oynayan bir deve benzemişti.

Ronnie durup şişleri ona uzattı. "Şimdi sen dene."

Yetişkin bir adamın iki küçük metal şiş ve bir yumak mavi, daha doğrusu bebek mavisi yünle uğraşacak diye soğuk terler dökmesi utanç vericiydi, ama o anda Dylan tam olarak bunu yaşıyordu.

Nefesini tutup şişleri aldı ve çok yavaş hareketlerle Ronnie'nin gösterdiği hareketleri taklit etmeye koyuldu. Yün koca parmaklarının etrafına takılıp duruyor, şişler habire elinden kaçıyor. Yine çuvalladığını anlaması uzun sürmedi.

"Bir dakika," dedi Ronnie, anlaşılan Dylan'ın beceriksizliğini fark etmişti. Bir süre oturup elini bacağına yan tarafına vurarak düşündü. Sonra ayağa fırlayıp halının üzerinde yürümeye başladı.

"Galiba şişler ve ip ince olduğu için bu kadar zorlanıyorsun."

Bir elinde parlak turkuaz rengi, suni deriden çanta, diğer elinde sepetle geri döndü. Sepet çeşit çeşit ip ve şişlerle doluydu. Ronnie sepeti karıştırıp seçtiklerini çıkardı.

"Al bakalım," diyerek Dylan'ın daha önce kullandıklarından birkaç numara daha kalın, beyaz plastikten şişleri uzattı.

Ardından çantayı açıp yumuşak, siyah yünden küçük, tom-bul bir çileyi çıkardı. "Bunu Charlotte verdi bugün. Yetiştirdiği alpaka'nın yününden kendi eğirmiş. Hoşuna gider sanırım. Baksana nasıl yumuşacık, hem ipliği de kalın ve sağlam."

Dylan parmaklarını yünün üzerinde gezdirdi. Yünlerden anlamasa da bu çile, gerçekten de tuhafiyeciden aldığından çok daha yumuşaktı, ama diğeri daha sağlam görünüyordu.

"Peki, tekrar deneyelim."

Bu sefer Ronnie, Dylan'ın hemen yanına oturmuştu. İkisinin bacakları, dizlerinden kalçalarına kadar temas ediyor, bu his doğruca Dylan'ın kasıklarına vuruyordu.

Harika. Bir bu eksikti zaten, bir yıldır hayatını cehenneme çeviren ve kendisinin de aynı şekilde karşılık verdiği kadının yanında, kıpkırmızı bir surat ve pantolonunun fermuarını zorlayan bir şişkinlikle oturuyordu.

Ronnie kalın şişleri nasıl tutacağını, örgüye nasıl başlayacağını gösterdi. Dylan onun talimatlarını harfiyen yerine getirip hareketlerini taklit etmeye çalıştı.

İtiraf etmeliydi ki kalın şiş ve yünle işi çok daha kolaylaşmıştı. Kendini daha becerikli hissediyordu, elleri de artık iki minik kürdanı dengelemeye çalışan tombul sosisler gibi değildi.

"Güzel," dedi Ronnie, Dylan birkaç ilmek atmayı başardıktan sonra. "Gördün mü, boyut önemliymiş. Daha kalın şişler ve yünün işini kolaylaştıracağını söylemişim. Şimdi asıl örgü örme kısmına geçebiliriz."

"Zaten örgü örmüyor muyduk?" Dylan dikkatini işine verirken çenesini sıkıyordu.

Ronnie gülüp kanepede kıpırdandı. "Hayır. Sadece hazırlık yapıyorduk."

Oturduğu yerde bağdaş kurup Dylan'a doğru uzanarak yaptıklarını izlemeye başladı. Kolunu adamın sırtına ve omzuna yaslamıştı, göğsünün yan tarafı ise koluna değiyordu. Ronnie'nin bedeninin sıcaklığı, sanki ikisi de çırpıplakmış gibi, bej rengi gömleğinden geçip tenini yakıyordu.

Kahretsin, şimdi de Ronnie'yi çırpıplak hayal etmeye başlamıştı.

O halini gözünde canlandırabiliyordu. Pürüzsüz, ıslıtlı, fil-dişini andıran bir ten. Bir erkeğin avucunu tam olarak dolduracak boyda, ağzını sulandıracak kadar şuh, güzel ve diri göğüsler. Uzun, dalgalı, kahverengi saçları omuzlarından aşağı dökülürken, yolunu şaşırmış birkaç bukle, böğürtleni andıran meme uçlarını çevreleyip bakışlarını dümdüz karnına yönlendiriyor, sonra daha da aşağı...

Güçlkle yutkundu. Burun delikleri titriyor, görüşü bulanıyordu. Pantolonundaki daralma yetmezmiş gibi bir de

diyaframı sıkışmaya, avuçları terlemeye, kalp atışları hızlanmaya başlamıştı.

Bir içki içmesi, soğuk duş alması ve Ronnie'nin muhteşem vücuduyla arasına yüz kilometre mesafe koyması gerekiyordu. İlk geldiğinde, komik köpek desenli pijama o vücut için gayet uygun bir örtüydü belki, ama şimdi Dylan'da parçalayıp altındaki bedenini hayal ettiği kadar mükemmel olup olmadığını anlama isteği uyandırıyor.

Dylan'ın yaşadığı karmaşadan veya patlamaya ne kadar yaklaştığından habersiz olan Ronnie onu sıkıştırmaya devam ediyor, şişlerden birine attığı ilmekleri sayıyordu. Biraz daha kıpırdanıp Dylan'ın ateşini beş-on derece yükselttikten sonra ellerini tuttu.

Artık neredeyse kucağındaydı, kahretsin, örgünün bir sonraki aşamasını göstermeye hazırlanıyordu. Ama Dylan onun anlattıklarını dinleyemiyordu, çünkü ne zaman coşan libido-sunu dizginlemek için nefes alsın, burnuna sadece Ronnie'nin kokusu geliyordu.

Yeni duş aldığı için tertemiz kokuyordu, muhtemelen kullandığı şampuan veya sabundan kalan tatlı bir turuncgil kokusu da hafifçe hissediliyordu.

Dylan parmaklarıyla sıkıdığı şişlerin kırılmamasına şaşırıyordu. Ronnie'yi içine çekmek istiyordu. Başını azıcık çevirip dilini boynunda gezdirmek istiyordu.

Kabul et Stone, aslında çok daha fazlasını istiyorsun.

Evet, istiyordu. Hem de çok daha fazlasını.

Yavaş, hızlı, ateşli, seksi şeyler istiyordu.

Dylan gözlerini kırıştırarak başını kaldırdığında Ronnie'nin kaşlarını çatıldığını gördü. Hafifçe kıpırdanıp hapsolmuş, gergin organı için daha rahat bir pozisyon bulmaya çalışırken, yaşadığı sıkıntıyı Ronnie'nin fark etmediğini umuyordu.

"Evet, seni izliyorum." İzliyor, hayal kuruyor, arzuluyordu.

"Ya, öyle mi?"

Koyu renkli, mükemmel biçimli kaşlarından biri havaya kalkmış, Dylan'ın kendisini öğretmen tarafından tahtaya kaldırılmış bir öğrenci gibi hissetmesine neden olmuştu.

"O zaman en son yaptığımı göster bakalım."

Hiçbir fikri yoktu. Hâlâ, kendisi arzularını gerçekleştirirken Ronnie'nin bacaklarını beline doladığı hayali kafasından atmaya çalışıyordu.

"Şey, unuttum. Bir daha gösterir misin?"

6. Sıra

İçinden ona kadar sayıp nefes alışına yoğunlaşırken, anlattıklarını dinleyip dinlememesinin umurunda olmadığını kendine hatırlattı. Örgü örmeyi öğrenip öğrenmediğine de aldırmıyordu. Hatta aralarındaki rekabet yüzünden, öğrenmemesi işine gelirdi. Her halükârda, sadece Dylan'a yardım ediyormuş gibi görünerek bin dolarını alacaktı.

O paranın banka hesabına eklendiğini hayal etmek vücudundaki gerilimi aldı, bedeninin her noktası rahatladı.

Bir kez daha nefes alıp verdikten sonra eğilip Dylan'ın parmaklarını kendi parmaklarıyla sarıp ne yapacağını gösterdi.

"Hadi Stone, ayak uydurmaya çalış biraz. Herkese senin çok yavaş öğrendiğini anlatmamı istemezsin herhalde."

Bu sözü duyan Dylan'ın zihnindeki karışıklık bir anda geçmiş gibiydi. Dalga geçer gibi bir ses çıkartıp yanıt verdi. "Bazı konuları yavaş öğreniyor olabilirim, ama diğerlerinde gayet hızlıyım."

Alçak, kısık ve biraz da imalı bir sesle konuşmuştu. Onun yüzüne bakan Ronnie, bakışlarında daha önce hiç rastlamadığı bir ateş gördü. Daha önce başka erkekler ona bu şekilde, şehvet ve arzuyla bakmışlardı, ama Dylan'ın bu bakışını ilk kez görüyordu.

Dudaklarını yalayıp yutkunan Ronnie, bakışlarını hemen önündeki şişlerle yüne çevirdi, onu izlerken yakalanmak istemiyordu.

Dylan'ın kendisini cinsel olarak arzulaması çok da kötü bir şey değildi. O bir erkekti, kendisi bir kadındı ve erkekler yanlarında biraz eli yüzü düzgün bir kadın varsa cinselliği düşünürlerdi. Hatta bazı azgınlar durup dururken bile tahrik olabilirdi.

Sorun değildi. Dylan'ın duyduğu şehveti sorun etmezdi.

Asıl sorun göz göze gelmeleri durumunda Ronnie'nin gözlerinde de aynı arzusunun belirmesiydi. Dylan'a yaslanmış haldeydi, peki nasıl olmuştu bu? Ondan hoşlanmıyordu, kendi isteğiyle ona hiç dokunmamıştı muhtemelen. Ama şimdi, ona iyice sokulmuş şekilde oturuyordu. Berbat bir şeydi bu.

Birden sıcakladığını hissetti, ama bu, evin ısısından kaynaklanan normal bir sıcaklık değildi. Yanaklarının pembeleştiğini, kanının damarlarında hızlandığını, bacaklarının güçsüzleştiğini fark etti.

Ama hepsi bu değildi. Bu sıcaklıktan daha kötüsü sırlıklam olmasıydı. Aşağıda, bacaklarının arasında hissettiği ıslaklık, ne kadar uğraşırsa uğraşsın uyarıldığını inkâr etmesini engelliyordu.

Hayır, olamaz, olamaz. Bu gerçek olamazdı. Dylan Stone'a karşı böyle bir çekim hissedemezdi. Cam parçaları yemeyi, yanan kömürler üzerinde yürümeyi, bütün vücuduna kâğıt kesikleri yapıp limon suyu dolu bir fıçıya atlamayı tercih ederdi.

Panik dört bir yanını sarmıştı. Nefes almaya çalıştı, ama ciğerleri genişlemeyi reddediyordu. Oksijen alabilmek için mücadeleye ederken başı dönmeye başladı, ama pek başarılı olamıyordu. Çıldırmadan o odadan çıkması, Dylan'dan uzaklaşması şarttı.

Tuhaf bir sesle, "Su," diyerek yerinden fırladı.

Dylan hafifçe geriye yaslanıp ona bakmak için başını kaldırdı. Onun da kafası Ronnie'ninki kadar karışmış gibiydi. "Ne?"

"Su. Su içmem lazım." Sehpadaki bardağı kaptı, ama yarıya kadar dolu olduğunu fark etmeyip içindeki suyu eline döktü. Doğruca mutfığa giderken, "Bir şey istiyor musun?" diye sordu.

Evyeeye varmış, yüzüne ve maalesef tişörtünün önüne su çarparken Dylan seslendi. "Bir bira bulabilirsen içerim."

Evde bira değilse de şarap vardı ve o şarabı özel bir durum için saklamak, bir saat önceki kadar önemli görünmüyordu.

Musluğu kapatıp dolapta sakladığı şarabı çıkardı. Pahalı bir marka değildi, ama lezzetliydi, hatta bütçesine uygun olanlar içinde en sevdiğiydi ve o an işini görecekti.

"Bir kadeh şaraba ne dersin?" diye seslendi.

"Başka bir şey yok madem, o da olur."

Ronnie şişeyi açmış, kendi kadehini doldurmaya başlamıştı. İlk kadehi bir dikişte bitirdi. Yumuşak, meyvemsi, soluk renkli sıvının boğazından geçişiyle güçlendiğini, sinirlerinin yatıştığını hissetti.

"Bilgisayarını kullanıp e-postama bakabilir miyim?"

Sesi diğer odadan bile ılık bir okyanus dalgası gibi geliyordu. Gözlerini kapatıp tezgâha yaslandı ve kontrolden çıkan nabzını düzene sokmaya çalıştı.

"Tabii," diye seslendi, sesinin bu kadar zayıf ve titrek çıkması Ronnie'yi dehşete düşürdü.

Nesi vardı böyle? Sapasağlam, çelik gibi güçlü kişiliği nereye gitmişti? "Cehennemin dibine kadar yolun var" tavırlarına ne olmuştu?

Bütün dengesi bozulmuştu ve bu Ronnie'nin hiç hoşuna gitmiyordu.

Avuçlarını gözlerine bastırarak tüm dikkatini nefes almasına verdi ve dengesini bulmak için uğraştı.

Yanlış yönlendirilmiş bir miktar cinsel heyecan, hepsi bundan ibaretti. Dylan bir erkekti, o bir kadındı ve herhalde erkekler kadar kadınlar da gelişigüzel kişilere heyecan duya biliyorlardı. Ronnie'nin böyle bir alışkanlığı yoktu, ama anlaşılan, fazla uzun süren yalnızlık döneminden sonra herhangi bir erkeğin yakınlığı, vücudunun alt kısımlarında bazı sinyallere neden olmuştu.

Bu pek rahatlatıcı bir düşünce değildi, ama maceraperest hormonlarının –ne kadar gürültü yaparlarsa yapsınlar– daha ihtiyatlı yanına hükmetmelerine izin verecek değildi.

Kadehine biraz daha şarap doldurup büyük bir yudum aldı. Üzerine son bir kez şarap ekleyip Dylan'ın kadehini de doldurduktan sonra salona döndü.

Dylan, o gelmeden önce Ronnie'nin oturduğu gibi yerdeydi. Uzun, kot pantolonun içindeki bacakları sehpanın altına uzanmış, diğer taraftan çıkan ayak bilekleri üst üste atılmıştı. Bilgisayarın birkaç tuşuna bastıktan sonra arkasına yaslanıp Ronnie'nin uzattığı kadehi aldı.

Ronnie koltuğun diğer ucuna oturup aralarına mümkün olduğu kadar çok mesafe koymaya çalıştı. Daha önce gayet rahat ve gevşemiş olarak oturduğu yerde şimdi kasılmış, kendini sıkırmıştı. Aralarındaki bir iki metrelik mesafeye rağmen koltuğun koluna yaslanarak ondan biraz daha uzaklaşmış, ciddi bir tavırla bacak bacak üstüne atmıştı.

Dylan şarabından bir yudum aldı, o kadar küçük bir yudumdu ki Ronnie'nin içtikleriyle kıyaslanamazdı bile. Oturduğu

yerde hafifçe dönüp kolunu kanepenin minderine dayayıp Ronnie'ye baktı.

"Söyle bakalım," dedi Dylan rahat bir tavırla, "Kim bu Örgülerin Efendisi?"

Ronnie'nin gözleri kocaman açıldı, yutmak üzere olduğu şarap nefes borusuna gitmek üzereydi.

Dylan bunu nereden öğrenmişti?

Tabii, şansı onu çoktan terk etmişe benziyordu, her şeyin ters gitmesi sürpriz olmamalıydı. Dylan mesafeyi korumak yerine yerden kalkıp yardımına geldi. Kanepeye, Ronnie'nin hemen yanına oturup öksürüğü geçene kadar sırtına vurdu.

"İyi misin?" diye sordu. Büyük, güçlü elleri sırtına vurup daireler çiziyor, dokunduğu yerden tüm bedenine titreşimler gönderiyordu.

Ronnie başını evet der gibi salladı, ama aslında utançtan kıpkırmızı kesilmişti. Ama içinde bir şeyler yanındaki adamın şehvetli, yakıcı varlığıyla uğulduyordu.

Ronnie'nin solunumuyla ilgi herhangi bir endişe belirtisi göstermeden kanepede kambur biçimde oturup mırıldandı. "İtiraf edeyim, çok ilgi çekici buldum. Her kadın internette Örgülerin Efendisi adını kullanacak kadar cesur değildir. Biraz... Nasıl desem? Müstehcen, sence de öyle değil mi?"

Az evvel yaşadığı panikten önce kadehi neredeyse boşaldığından etrafa şarap dökülmemişti, ama riske girmeye gerek yoktu. Kadehini dudaklarına götürüp içkisini bir yudumda içti, sonra Dylan'ın kadehini alıp onu da bir dikişte bitirdi.

"Neden şaşırdın Stone? Benim taşaklarımın da seninkiler kadar büyük olduğu konusunda hemfikiriz sanıyordum."

Dylan güldü, Ronnie'nin elindeki iki kadehi de alıp sehpa bıraktı.

"Doğru, en azından mecazi anlamda." İmalı bir bakış attı. "Umarım."

"Merak etme Stone, normal kadınlık organlarından başka bir şey taşıyorum. Ama yine de, erkeklerin kadınlardan daha iyi olduğunu iddia ettiğin her konuda canına okuyabilirim."

Dylan bir an kadını inceledi, tekrar konuşmaya başladığında sesi daha alçak, daha nazikti. "Artık bana Dylan demeye başlasan nasıl olur?"

Ronnie gözlerini kırptırdı, bu soruya çok şaşırmıştı. Daha öfkesini yeni yeni kontrol altına alıyor, o gece ilk kez kontrolünü kazandığını, ayaklarının sağlam zemine bastığını hissediyordu.

Ve o sırada Dylan yüz seksen derecelik bir dönüşle, konuyla ilgisiz –ve gayet medeni– bir öneriyle sanki bastığı halıyı ayağının altından çekivermişti.

Ronnie bunu yapmasından nefret ediyordu.

"Birbirimize ilk adlarımızla hitap etmemiz iyi bir fikir mi sence?"

Dylan başını geri atarak güldü.

"Ronnie, Ronnie, Ronnie..." dedi gülmesi bitince. "Sürprizlerle dolusun. Üzerinde pijamasıyla bir erkeği evine buyur edecek, ona örgü öğretmek için elinden geleni yapacak, sonra da aynı adama adıyla hitap etmeyi reddedecek başka bir kadın tanımadım."

"Geç olmuştu, ne giymemi bekliyordun ki?" Ağzından çıkanı duyacak hale gelince bu lafın yavanlığını fark etti. Ama gecenin o saatinde, üç kadeh şarap içmiş, bir anda beklenmedik hislerle uğraşmak zorunda kalmışken aklına daha iyisi gelmemiştir.

Dylan'ın mavi gözleri Ronnie'nin üzerinde dolaştı. Nereyse kurumuş olan uzun saçlarını, askılı pijamasının açıkta

bıraktığı omuzlarını, göğsünün tam ortasındaki köpek deseninin hemen üzerindeki göğüslerinin dolgunluğunu süzdü.

"İnternette kullandığın isme bakınca insan deri kıyafetler, bağcıklar, kelepçeler falan bekliyor."

Dylan'ın kollarıyla bacakları açık halde yatağa bağlanmış ve onun insafına kalmış halini hayal etmek, Ronnie'nin ilişkilerine kadar işleyen bir elektrik akımına neden olmuştu. Kendisini siyah büstiyer, siyah file çorap, jartiyer, bir elinde muzır görünümlü bir kamçı ile düşününce göğüslerinin şiştiğini, göğüs uçlarının sertleştiğini hissetti.

Dylan fark etmiş miydi? Fark etmiş olmalıydı. Buzu bile parçalayabilecek kadar sertleşmişlerdi.

Elleriyle önünü kapatmak istedi, ama bu hareketin, dik kati ne kadar uyarıldığına çekeceğini düşünerek vazgeçti. O an ihtiyacı olan son şey, Dylan Stone'un onun ne kadar tahrik olduğunu anlamasıydı.

"Artık gitsen iyi olur," dedi ifadesiz bir sesle, yüzünün de sesi kadar kayıtsız olduğunu umuyordu.

Dylan bu beklenmedik öneriye alınmış veya şaşırmış görünmüyordu, sadece kaşını kaldırdı; kalın, dolgun dudaklarının bir köşesi hafifçe kıvrıldı.

"Ne oldu Ronnie? Bam teline mi bastım? Soğukkanlı, tutucu dış görünüşünün altındaki ateşli kişiliği ortaya çıkarmaya çok mu yaklaştım?"

Tutucu mu? Ronnie'nin tutucu biri olduğunu da nereden çıkarmıştı? Sırf profesyonelce giyiniyor ve tembel, rahat, sözde çekici bir adam olan Dylan'ın seviyesine inmeyi reddediyor diye...

Onu küçümsemediğini gösterecek bir ses çıkarmayı denedi, ama dudaklarından inlemeyi andıran hırıltılı bir ses çıktı. "Hayal kurmaya devam et Stone."

"Aynen öyle yapıyorum." Dylan ondan biraz uzaklaşıp başını bir yana yatırdı, Ronnie'yi baştan aşağı süzüyordu. "Seni, üzerinde metal zımbaları olan, siyah deri kıyafetler içinde hayal ediyorum. Yüksek topuklu uzun çizmelerin ta şuraya kadar çıkıyor."

Ronnie'yi süzmeye ara verip bir an bacaklarının üst kısmına baktı. Ronnie tam onun baktığı yere, bacaklarının arasına ahlaksızca bir arzusun yıldırım gibi çarptığını hissetti.

"Bacaklarına kadar çıkıyor," diye devam etti Dylan, baştan beri söylemeye niyetlendiği buydu sanki. "Kelepçeler geçiyor aklımdan, tabii bir de ipek eşarplar, yumuşacık ama bir erkeğin istediğin yerde kalmasını sağlayacak eşarplar..."

Sesinin tınısı alçalmış, o an damarlarında akmakta olan cinsel duyguları daha da körüklemişti. Ronnie böyle bir şeyin mümkün olabileceğini bile düşünmemişti.

Ronnie'nin kendini toparlaması, nefesinin normale dönmesi, nabzının yavaşlaması biraz zaman aldı. Her hücresinin şehvetle titreşmesi, sadece odadaki gerilimden değil, karşısındaki adamdan da kaynaklanıyordu. Bu durum büyük bir felakete davetiye çıkarıyordu.

"Senin," dedi ayağa fırlayan Ronnie, "hayal gücün çok gelişmiş, herhalde işte yazman için ilginç konular vermedikleri için. Bana da Gaziler Derneği'nin tombala gecesi veya tütü giyip iki ayak üzerinde yürüyen harika köpek haberlerini yazdırsalar, ben de kafamda hayali dünyalar yaratırdım."

Ronnie'yle yüz yüze olabilmek için ayağa kalkan Dylan ona gözlerini kısarak baktı. "Köşe yazarlarına belli konular verilmediğini sen de gayet iyi biliyorsun. Ne yazacağımızı kendimiz seçiyoruz."

Ronnie cevap vermedi, ama bir kaşını havaya kaldırdı. Cevap vermesine gerek yoktu, tavırları yeterliydi. Evet, köşe

yazarı olarak, ilginç konulardan bahsettikleri sürece ne yazacaklarına karışan yoktu. Editörler onları azarlamaz, sıkıcı ve boş haberler yapmaya göndermezdi.

Ama bu, Dylan'ın bazı yazılarının, en azından *Cleveland Herald*'daki ilk döneminde yazdıklarının, neden alt kademe işlere benzediğini açıklamıyordu. Ronnie bu durumu, Dylan işi onun elinden kaptığı için, büyük bir sevinçle fark etmişti.

Kesin olan bir şey vardı. Herald, Dylan'ı değil de onu işe alsaydı, Ronnie üçüncü sınıf öğrencilerinininkine benzeyen yazılarla köşesini doldurmaz, ilk günden herkesi kendine hayran bırakırdı.

Ama belki de Dylan yeni işindeki ilk birkaç haftasında yaramaz bir çocuk olmuş, saçma sapan haberler yapmakla cezalandırılmıştı.

Kahretsin. Dylan üzerinde hâkimiyet kurup onunla sevişme düşüncesi aklına gelmişti yine.

"Hem haberin olsun," diye ekledi Dylan huysuz bir sesle. "O köpek çok sevimli ve yetenekliydi."

Bu yoruma hazırlıksız yakalanan Ronnie, gülümseyerek karşılık verdi. "Eminim öyledir."

Dönüp kapıya doğru yürürken hâlâ gülümsüyordu. "Gerçekten, gitsen iyi olur. Geç oldu ve yarın çok işim var."

"Cleveland'ın en sevilen mekânlarından birini kapattıracaksın değil mi?" Dylan birkaç adım arkasındaydı.

Kapıya uzanan Ronnie zinciri açıp tokmağı çevirdi. "O işin peşini bırakabilirim, tabii sandviçinle salatanda bir miktar fare pisliği olması seni rahatsız etmiyorsa."

Dylan yüzünü buruşturup holün ortasında duruverdi. "Sağlık müfettişleri bir gidip baksalar iyi olur herhalde. Ne olur ne olmaz."

Ronnie başıyla onayladı. "Bence de."

"Peki bu örgü işi ne olacak?" diye sordu Dylan şişleriyle yününü göstererek. "Bana ders vermeye devam edecek misin?"

Ya şaraptan, ya da saat çok geç olduğu için Ronnie'nin beyni durmuş olmalıydı ki hiç düşünmeden, iyi ve kötü yanlarını tartmadan, bir kaçış yolu bulmaya çalışmadan başını sallayarak evet dedi.

"Bir dahaki sefere Çin yemeği falan getir, bir de kendi biranı tabii."

Dylan gülümseyince bembeyaz dişleriyle hafifçe yanmış, kirli sakallı yanaklarındaki gamzeler ortaya çıktı. "Anlaştık."

"Güzel. İyi geceler." Ronnie kapıyı bir iki santim daha açtı, halbuki Dylan'ın geçebileceği yeteri kadar yer vardı.

Daireden çıkmak için en küçük bir hareket bile yapmadan, "Bir şey daha var," dedi Dylan.

İçini çeken Ronnie bıkkınlıkla gözlerini devirmemek için kendini zor tutarak, "Nedir o?" diye sordu.

"Benim adım Dylan. Adımı söylediğini duymak istiyorum."

Ronnie gözlerini kırptırdı, adamın bu yüzden oyalanmasına şaşırılmıştı. Ronnie için o Stone'du, hep Stone olmuştu, Stone olarak da kalacaktı. Ona Dylan demek, onu Dylan olarak düşünmek bile istemiyordu, çünkü aralarındaki düşmanlıkla ördükleri duvarı yıkmaya çok yaklaşmış olurdu.

"Erkeklerin kadınlardan daha cesur, daha güçlü ve daha becerikli olduğunu söylememi de istiyorsundur, ama böyle bir şey asla olmayacak."

"Hadi Chasen, yapabileceğinden eminim. Alt tarafı iki hece. Dy-lan. Dy-lan. Dylan."

Ronnie elini kapıdan çekip beline koydu. Gözleri kısıldı, vücut ısısının yükseldiğini hissetti. Ama bu yükselmenin nedeni şarap ve itiraf etmek bile istemediği kadar uzun süren cinsel yalnızlık değildi.

"Kıçımı ye," dedi her kelimeyi yavaşça telaffuz ederek.

Dylan'ın sağlam bir azar işitmiş gibi bir hali yoktu, tam tersi gülümsemesi daha da genişledi. "Hiç söylemeyeceksin sanmıştım."

Daha Ronnie ne olduğunu anlamadan, ne tepki vereceğini düşünmeden uzanıp güçlü, mengene gibi kolunu kızın beline sarıp onu kendisine, sert göğsüne çekti.

Ronnie bir an, pijaması ve Dylan'ın gömleğinin üzerinden onun karın kaslarını hissedebilmek için onun biraz daha spor yapması gerektiğini düşündü.

Yaşasın.

Dylan'ın sıcak, yumuşak, sarhoş edici ağzı Ronnie'ninkinin üzerine kapandı. Bedenindeki her sinir ucu uyuştu. Şaşkındı, kalçasına koyduğu eli unutulmuş, gevşeyip yana sarkmıştı.

Aklından aynı anda bir sürü düşünce geçti.

İlki Dylan Stone'un onu öptüğüydü.

İkincisi, *aman Tanrım, Dylan Stone beni öpüyor* şeklindeydi.

Sonra onun gerçekten çok güzel öpüştüğünü düşündü.

Belki bunu daha önce yapsalardı, çok daha iyi bir ilişkileri olurdu. Gazetedeki köşeler yerine yatak odasında meydan okurlardı birbirlerine.

Kötüsün Ronnie, çok kötüsün. Öyle düşünme. Dudaklarımı kullanmakta ne kadar maharetli olursa olsun o senin düşmanım.

Onu itip uzaklaştırmayı düşündü. Beyninin derinliklerinde bir ses, Dylan'ın tanıdığı Ronnie'nin adama tokadı yapıştıracağını söylüyordu.

Ama Dylan'ın dudakları, kendi dudaklarının üzerinde böyle büyümlü bir şekilde dans ederken tokat atacak enerjiyi bulması çok zordu. Dudakları bastırıyor, geri çekiliyor, bir yandan diğerinde yavaşça kayıyordu.

Tek yapabildiği direnmekti. Bu da kolay olmuyordu, özellikle de dizleri titrerken, ama Ronnie başarabileceğini sanıyordu. Ama sonra Dylan'ın dilinin ucu, dudaklarının birleştiği noktaya dokunmaya başladı. Her dokunuşta direnci biraz daha azalıyor, güneşte bırakılıp kuruyan bir şeftali gibi kayboluyordu.

"Adımı söyle," dedi Dylan. Tenine doğru fısıldayarak bu kelimeleri söylediğinde ılık nefesi Ronnie'nin yüzünde dans ediyordu.

Düşünmedi, direnmedi, sadece dudaklarını aralayıp içini yakan arzu alevini hissetti.

"Dylan..." diye fısıldadı. Bunu yaptığı anda erkeğin dudakları onunkileri yakaladı, öncekinden daha güçlü, daha talepkâr bir şekilde dilini onun ağzında gezdirmeye başladı.

Ronnie'nin zihni bulanmaya, kalbi davul gibi çarpmaya ve bacaklarının arasında dayanılmaz bir ısı nabız gibi atmaya başladı. Kollarını Dylan'ın boynuna dolayıp dizini kaldırarak bacağına onunkine doladı, bütün uzuvları kendi iradeleriyle hareket ediyorlardı.

Canını yakacak kadar sertleşmiş göğüs uçlarını Dylan'ın sağlam bir duvarı andıran göğsüne dayayıp sürterken ikisinin de çırtlıplak kalmalarını istiyordu. Daha aşağıda ise kalçaları iki güçlü mıknatıs gibi yapışmıştı ve Ronnie Dylan'ın sertleştiğini hissediyor, onun da kendisi kadar tahrik olduğunu biliyordu.

Evet, çıplak olsalar çok iyi olurdu, harika olurdu.

Ama onun giysilerini çekiştirmeye veya kendi giysilerini çıkarmaya fırsat bulamadan Dylan öpüşmelerini sona erdirdi, Ronnie'yi bırakıp dengesini bulana kadar dirseklerinden tuttu, sonra da geriye doğru bir adım attı.

Ronnie gözlerini kırptırdı. Bu ani terk ediliş, öpüşürken aniden aralarına otuz santim mesafe girmesi yüzünden

şaşırmıştı. Başı dönüyordu; sersemlemiş, kafası karışmıştı. Bedeninin geri kalanı ise elektrikli tele değmiş gibi karıncalanıyordu. Gerginliğini cildinde bile hissedebiliyordu.

Nefes almak için çabalarken Dylan'ın göğsünün de kendininki gibi hızla inip kalktığını görmek kısmen tatmin edici olmuştu.

Birbirlerinden uzaklaşıp aklı başına gelince Ronnie sinirlenmeye, durumun uygunsuzluğunu fark etmeye başladı.

"Bu da neydi?" diye sorarken kollarını, hâlâ dolgun ve sızlamakta olan göğüslerinin altında kavuşturmuştu.

"Ne neydi? Öpüşmemizi mi diyorsun? Yapma Ronnie, son öpüşmenin üzerinden ne olduğunu hatırlamayacak kadar çok zaman geçtiğini söyleme."

"Çok komiksin." Gözlerini kıstı. "Beni neden öptün? Benden hoşlanmıyorsun bile. Tabii ben de senden hoşlanmıyorum."

"Beni kandırabilirdin. Tabii bana, muz ağacına tırmanan maymun gibi sarılmasaydın."

Bu sözleri duyunca Ronnie'nin yerdeki halıya öfkeli bir ritimle vurmakta olan ayağı duruverdi. Bir anda yüzünü basan ateş boynundan aşağı indi. Hissettiklerini açığa vuracak bir kırmızılığın bu ateşe eşlik etmemesi için dua ediyordu. Yaptıklarından utandığını Dylan'a belli etmektense ölmeyi tercih ederdi.

Karşısındaki başka bir erkek olsa farklı şeyler hissedebilirdi. Muhtemelen adamın üzerine atlar, onu doğruca yatak odasına götürürdü.

Ama karşısındaki adam Dylan'dı. Çoktandır hayatında kimse olmadığı konusunda haklıydı, ama yüzyıllardır yalnız bile olsa Ronnie bu kadar muhtaç, bu kadar azgın ya da bu kadar ileri gitmelerine izin verecek kadar deli olmamalıydı.

"Kendini bir şey sanma Stone. Senin iğrenç, rezil öküzün teki olduğunu unutmuşum bir an, o kadar. Ama şimdi iyiyim, merak etme."

Daha cümlesi bitmeden Dylan başını sallamaya başlamıştı. "Ronnie, Ronnie, Ronnie. Bu kadar çabuk mu zırhını kuşandın? Bana Stone değil, Dylan diyordun hani?" Cümlelerin sonunda sesi çatallaşmış, kaşları yapmacık bir şekilde çatılmıştı.

"Sana hiç Dylan demedim."

"Tam tersi," dedi. "Az önce öpüşürken *Dylan* kelimesinin nefes nefese, tutkuyla söylendiğini hatırlıyorum gibiyim. Ne zaman istersen o sesle Dylan diyebilirsin bana, çekinme."

Ronnie'nin sol gözünün köşesi seğirmeye başladı. Gözünü ovalamamak için kendini zor tutup elini yumruk yaptı. "Senin adını, alay etmekten başka bir amaçla ancak cenazende söyleyim, o zaman da öyle bir zevkle, keyifle söylerim ki etraftakiler piyangodan büyük ikramiye kazandım sanır."

"Of." Dylan'ın dudakları hafif bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Artık gitmemi istiyorsun galiba. Karşıya geçerken dikkat edeyim de seni hemen sevindirmeyeyim."

"Bu taraftan, apartmanın hemen altından yürü," dedi Ronnie. Evin diğer ucundaki pencereyi işaret etti. "Kafana atacağım örsü isabet ettirmem kolay olur."

Dylan buna kahkahayla karşılık verip kapıdan çıktı. "Dikkatli ol. Çizgi filmlerde bunu yapan çakalın başına neler gelir biliyorsun, yola yapışıp kalır, ama kuşun burnu bile kanamaz."

"Ben daha isabetli atarım," diye cevap veren Ronnie kapıyı Dylan'ın arkasından sertçe kapattı. Zinciri takıp sürgüyü çekmek kan basıncını düşürdü. Bir anda rahatlamaya başladı, gerginlik bedenini dalga dalga terk ediyordu sanki.

Sonra Dylan'ın, beynini delen bir çiviye hatırlatan sesini duydu. "Bir dahaki derse görüşürüz."

Sahanlıktaki ayak seslerine ek olarak, Ronnie onun ısıklık çaldığını duyduğuna yemin edebilirdi.

7. Sıra

"Vay canına! Demek Buzlar Kraliçesi'ni öptün ha? Dilinin donup düşeceğinden korkmadın mı?"

Arkadaşının hayret dolu sorusuna, "O ara dilimi düşünmüyordum pek," diye cevap verdi Dylan.

"Ah be birader," diye homurdandı Zack, bir yandan da langırt masasının çubuklarını ardı ardına çevirerek Dylan'ın pasını durdurmaya çalışıyordu. İki metrelik kalecinin üzerindeki tişörtün göğsünde bir sincap resmi vardı. Sincap zırh giymiş, eline bir kalkan almıştı, altında ise HAYALARINI KORU yazıyordu.

Zack'in zevki, asla büyümeyen Peter Pan'i andırırdı. Ara sıra yiyip içip eğlenmek için toplandıkları dairesi bile bir yetişkinin yaşadığı yerden ziyade bir lunaparka benzerdi.

Şehre yukarıdan bakan geniş pencereleri, büyüklüğü, pırıl pırıl ahşap parkeleriyle çoğu kişi o daireye sahip olmak için her şeyi yapar ve o mekânı Zack'ten çok farklı bir şekilde değerlendirirdi. Ama Zack'in yaşadığı yer Tom Hanks'in *Büyük* filmindeki çatı katından farksızdı. Rockets takımının kalecisi pek çok açıdan bir erkeğin bedenindeki oğlan çocuğu gibiydi ve yaşadığı ortam da bunun ispatıydı.

Grace ortalığı toparlamaya, olgun ve kadınsı detaylar eklemeye başlamıştı, ama mucizeler bir anda gerçekleşmiyordu

tabii. Zack'in langırt masası, tilt makinesi, duvardaki devasa plazma televizyonu duruyordu. Parkenin bazı yerleri, köşedeki kale ile yatak odası kapısına asılı olan potanın kullanıldığı futbol ve basketbol maçları yüzünden aşınmıştı. Zack hayatını hokey oynayarak kazansa da fırsat eşitliğine inanırdı.

Zack'in evinde son model bilgisayar oyunu donanımları, PlayStation, Xbox, Wii ve üçü için de akla gelebilecek her oyun mevcuttu. Sanat anlayışı ise sokak tabelaları ile sporcu posterlerinden ibaretti ve bunları yapıştırmak için o an eline ne geçtiyse kullanmıştı.

Ev sahibine ödediği depozitoyu geri alamayacağı kesindi.

Dylan bir kez daha profesyonel sporcuların gereğinden çok para kazandıklarını düşündü. Kendi kazancı ise yeterli değildi.

İşte bu yüzden her fırsatta Zack'in evinde takılıp oyun salonuna benzeyen ortamından yararlanmaktan çekinmiyordu. Arkadaşının çok miktarda bira ve pizza ısmarlama-sını da dert etmiyordu.

"Onu tekrar öpecek misin?" Alçak, sakın sesiyle Gage sormuştu bu soruyu. Son oyunu kaybettiği için kendini siyah, deri kanepeye atmış, o geceki pizzanın malzemelerini seçme hakkını kimin kazanacağını görmek için bekliyordu.

Zack'in köpeği olan Bruiser ise onun yanındaki iki min-dere yayılmış, patilerini aşağı sarkıtmış başını da Gage'in bacağına yaslamıştı. Hayvanın salyalar akıtan ağzının olduğu noktada gittikçe genişleyen bir leke dikkati çekiyordu.

Gage, St. Bernard'ın salyalarından rahatsız oluyorsa bile hiç belli etmiyordu. Artık Bruiser'a da, salyalarına da alışmışlardı.

Zack bu hantal, devasa köpeği üç yıl önce küçük bir yavruyken hayvanları koruma derneğinden almıştı. Altı aylıkken bile iri, kafası ve patileri bedenine oranla büyük bir hayvandı, ama sonuçta yavruydu.

Zack öldürseniz itiraf etmeye yanaşmazdı, ama bu köpek onun bebeği gibiydi. Onun üzerine titriyor, evde istediği gibi koşturmasına izin veriyor, kendi yemekleriyle besliyordu.

Zack köpeğin kız tavlama konusunda çok yararlı olduğuna yemin ediyordu. Sarışın Grace ile tanışıp sırlıslıkla âşık olmadan önce amigo kızlar etrafından hiç eksik olmazdı ve bunun kısmen Bruiser'ın karşı konulmazlığından kaynaklandığında ısrarcıydı.

Belki de kadınlar köpeği olan erkeklere karşı koyamıyorlardı. Çünkü Dylan bu göz kapakları düşmüş, gıdısı sarkmış, çenesinden salyalar akan kahverengi-beyaz köpek bir sokak köşesinde tek başına oturuyor olsa, kadın veya erkek, çoğu kişinin ondan kaçacağından emindi.

Ama onun derdi arkadaşının hayvanlar konusundaki garip zevkine hayıflanmak değil pizza malzemelerini seçme hakkı kazanmak ve belki Ronnie konusunda dostça tavsiyeler almak.

"Orası şüpheli," dedi Zack'in sorusuna yanıt olarak.

Zack'in savunma hattını geçen topa çektiği güzel bir şut Dylan'ı pepperoni ile Kanada jambonuna bir adım daha yaklaştırdı. "Kafama örs atmakla tehdit etti beni."

"Ne sanıyor kendini? Çizgi filmdeki kötü karakter mi?" diye sordu Zack.

"Vamp kadın karakteri daha uygun olur," diye mırıldandı Dylan.

"Ne dedin?"

"Hiç. Yok bir şey."

İnternette kullandığı isim konusunda Ronnie'nin canına okumak, bu isminde yarattığı erotik görüntülerle uğraşmak başkaydı, bu tip şeyleri arkadaşlarıyla konuşmak başka. Belki bir gün onlara anlatırdı, ama şimdi olmazdı.

Kendisini yatağa bağlanmış, Ronnie'yi de üzerinde seksi, daracık, sadist-mazoşist kıyafetleriyle üzerine eğilmiş halde hayal edince dikkati dağıldı ve Zack iki kez arka arkaya gol atıp beş puana ulaşarak maçı kazandı.

"İşte böyle!" dedi elini havaya savurarak. "Ançüezli yiyoruz."

Dylan'la Gage homurdandılar. Dylan bir bira alıp kanepeye oturan Gage'in yanına geçerken Zack telefonla sipariş vermeye gitti.

"Neli pizza yiyeceğimize karar vermek için daha iyi bir yol bulmak gerek," dedi Gage, ayağını alçak cam sehpaye uzattı.

"Evet, sporla ilgili bir şey olunca canımıza okuyor."

"Kâğıt-makas-taş oyununda iyi midir sence?"

"Bence hep 'taş' deyip durur."

"Scrabble oynamayı teklif edersek onu yenebiliriz."

"Seni bilmem, ama bence düzenli seks yapamayan iki adam olarak pizzayı bizim seçmemiz gerekir. Bir teselli ödülümüz olmalı, değil mi?"

"Kendi adına konuş," dedi Gage monoton bir sesle.

"Öyle mi?" Dylan dönüp arkadaşının soğuk, duygusuz yüzüne baktı. "Jenna'dan ayrıldığından beri bir şey yapabildin mi ki? Huysuzluğuna bakılırsa yapamamışsın."

Gage'in yüzü daha asıldı. "Canın cehenneme," derken Dylan'a bir de el işareti yaptı.

Dylan aldırmadı. Arkadaşlarından gideceği yerler, yapacağı şeylerle ilgili öneriler içeren küfürleri ilk kez duymuyordu, son duyuşu da olmayacaktı.

Gage söz konusu olunca hepsi biraz müsamahalı davranıyorlardı. Eski karısının lafını etmese daha iyi olurdu belki. Bu konu hâlâ taze bir yara gibiydi ve Dylan Gage'in devam eden aksiliklerinin bundan kaynaklandığını düşünüyordu.

Gage hiçbir zaman çok konuşan bir adam olmamıştı, ama son bir yıldır, eski haline kıyaslanırsa ağzını bıçak açmıyordu.

"Neden bahsediyorsunuz?" diye sordu odaya dönen Zack.

"Aptal sporculardan," diye cevap verdi Gage.

"Ve hem düzenli seks hayatı olup hem de ançüezli pizzayla arkadaşlarına işkence eden hayvanlardan."

Zack kanepeyle takım olan alçak, siyah deri koltuğa ilerledi ve sehpanın önünde durdu. Kendini koltuğa attığında yüz kiloluk ağırlığı, minderdeki havayı bir ısıklık sesiyle boşalttı.

"Kıskançlık çok çirkin bir şeydir beyler. Zekâmla istediğiniz kadar dalga geçin, her gece güzel bir kadınla yatıp lan-gırtta canınıza okuyan benim." Bir kez daha, "Langırt," diyerek başını abartılı bir hayal kırıklığı ifadesiyle iki yana salladı. "Amma ödleksiniz. Sizinle buz hokeyi sahasına çıkmaya bile korkarım. İkinize şöyle bir ters ters baksam, kasıtsız adam öldürmeden dava edilirim."

Dylan'la Gage birbirlerine baktılar.

"Pizza gelince," dedi Dylan, "sen Zack'i oyala, ben de parayı verip onun yiyeceği tarafa tüküreyim."

"Anlaştık," diye cevap verdi Gage.

Zack sağ eliyle terbiyesizce bir hareket yaptı. "Ya evet, çok korktum. Sızlanmayı bırak da Buzlar Kraliçesi'ni ellediğin kısımları anlat."

"Ellediğim falan yok. O kadar ileri gitmedik."

"Olsun. Grace'in arkadaşı ama, bırak bir bacağına sana dolamasını, buzlarının bacaklarını açacak kadar bile eridiğine inanamıyorum."

Dylan kaşlarını çatı. "Onun hakkında böyle şeyler söyleme. O kadar da kötü biri değil."

Birkaç saniye odada hiç ses çıkmadı, Dylan arkadaşlarının onun akıl sağlığından şüphelendiklerini biliyordu. Ronnie, Dylan'ı mahveden meydan okumaları ve sivri diliyle onu sinir etmeye başladığından beri kendisi çok daha ağır konuşmuş, Zack ile Gage de söylediklerinin çoğuna tanık olmuşlardı.

Ama evine gittiğinden, Ronnie kısa bir süre de olsa kendisine nazik davrandığından beri fikirleri değişmeye başlamıştı.

Bütün düşünceleri yüz seksen derece farklı değildi tabii, ama yavaş, yumuşak bir şekilde değişmişti.

"Biraz tuhaftı," dedi Dylan.

"Nasıl yani? Yılan gibi çatal dilli falan mıydı?"

Dylan suratını astı. "Öpüşmemizden değil, orada bulunduğum zamandan bahsediyorum."

Kapı çalınca Zack gelen pizzayı almak için ayağa fırladı. Rekor sayılabilecek kadar kısa sürede geri döndü, elindeki kutuyu alçak sehpa koymasına kalmadan Bruiser kulaklarını dikip başını kaldırdı ve yüz kiloluk bedenini kanepeden kaldırıp Zack'in yanına gitti.

Zack pizzanın bir dilimini alıp ikiye katlayarak Bruiser'a uzattı. Köpek bütün dilimi bir lokmada yuttu. Ancak ondan sonra Zack kendine bir dilim ayırıp kutuyu arkadaşlarına verdi.

Önceliğin her zaman Bruiser'da olmasına alışkın olan Dylan'la Gage sıcak, kıtır kıtır hamurla ançüezden yemeye başladılar. Bir bütün dilim daha alamayacağını bilen Bruiser ise, kırıntıların veya yemedikleri kenarların kendisine nasip olacağını umarak üç erkeğe de eşit mesafede olan bir noktaya yerleşti.

Hepsi birer dilim pizza ile yarım şişe birayı bitirdikten sonra, "Hadi ama," dedi Gage, "Anlat bakalım, Ronnie'yi ziyaretinin nesi tuhaftı?"

"Bana gayet iyi davrandı mesela. Orada olduğum sürenin yarısı boyunca iyiydi en azından. Üzerinde sevimli bir pijama vardı. Pijamasının altında bir sürü minik köpek resimleri vardı, bir tane de üstünde, ön tarafta. Biraz rahatsız ediciydi. Ronnie'yi sık, tutucu kıyafetlerden başka bir şeyle görmemiştım."

Tam Ronnie'nin internette kullandığı isimden bahsedecekken sustu. O ismi daha kendisi bile kabullenememişti.

Ronnie'nin sırlarını tüm dünyaya açıklamaktan vicdan azabı duyacak değildi. Onun kendisini motosikletçilerin barına, Pembe Külot ısmarlamaya gönderdiğini düşününce bir reklam panosu kiralayıp Ronnie'nin sadist-mazoşist kıyafetlerle montajlanmış bir resmini ve internetteki adını oradan duyurmak çok cazip geliyordu.

Ama bazı mermileri cephanelikte saklamanın bir zararı olmazdı. Bu bilgiyi daha sonra, Ronnie'ye çok kızdığı ve intikam almak istediği bir zamanda kullanmak üzere saklayabilirdi.

"Göğüsleri güzel," dedi Zack pizza dolu ağızla. "Pijama olarak öyle şeyler giymesini anlayabiliyorum."

Arkadaşı, Ronnie'nin dik göğüsleri konusunda haklıydı, ama yine de bu yorum Dylan'ın dişlerini sıkmasına neden oldu.

"Ben ondan bahsetmiyorum. Demek istediğim..." Omzunu silkip Ronnie'nin evinde geçirdiği zamanı tanımlayabilecek sözcükler aramaya koyuldu.

"Bilmiyorum. Ronnie'yi bilirsiniz, The Penalty Box'ta görüyorsunuz. Her zaman derli topludur. Moda dergilerinin kapağından fırlamış gibi gezer, kıyafetleriyle ayakkabıları iyi markalardandır, hep kusursuz görünür."

"Ne yani? Eve gittiğinde üzerinde paçavralarla, berbat bir halde mi açtı kapıyı?"

Pizzasının üstündeki ançüez parçalarını ayıklayıp köpeğe verirken Dylan'ın kaşları çatıldı. Bruiser her şey yiyebileceğini çoktan kanıtlamıştı.

"Hayır. Duştan yeni çıkmıştı, saçları hâlâ ıslaktı. Ama gayet güzel görünüyordu." İnsanın iştahını açacak kadar güzel görünüyordu, ama bunu söylemedi.

"Asıl beni şaşırtan evi oldu. Ne bileyim... Çok sıradandı. Martha Stewart'ın elinden çıkmış gibi görünen bir yer bekliyordum, ama eşyalar bitpazarından toplanmış gibiydi. Kanepe, televizyon, sehpa... Hepsi en az on yıllıktı ve eski olduklarını belli ediyorlardı. Müzik seti değil, radyosu vardı. Ortalıkta CD oynatıcı bile göremedim. Video cihazı vardı, ama neredeyse hiç kaset yoktu. Tabaklar birbirine uymuyordu, en azından görebildiklerim. Duvardaki tablolar eski moda, neredeyse tüyler ürpertici şeylerdi, hani dişçi muayenehanelerinde falan gördüğümüz türden. Mutfağın orada da geri dönüşüm kutuları vardı.

"Geri dönüşüm iyi bir şey," dedi Zack. "Ben yapıyorum. Herkesin yapması lazım."

"Yani Magda senin çöplerini geri dönüşüme gönderiyor, demek istediğin bu herhalde." Gage'in ses tonu ifadesizdi.

"Evin işlerini o yapıyor, bu da onun görevi. Ama bu iş için ona para ödüyorum ve kimsenin geri dönüştürülebilecek bir şeyi çöp kutusuna atmasına izin vermiyorum ki çöpü karıştırmak zorunda kalmasın."

"Beyaz Atlı Prens'ten farkın yok."

Bu kez tek parmakla yapılan el hareketinin hedefi Gage'di.

"Ben de sana katılıyorum, işim bitince bira şişemi de dönüşüme gönderebilirsin, ama kırk yıl düşünsen Ronnie Chasen'ın son moda, hatta lüks denebilecek bir yerde yaşamadığı aklına gelir miydi?"

"Belki o döküntüler zevksiz büyük annesinden falan kalmıştır," dedi Gage.

"Belki."

"Ya da tasarruflu yaşıyordur, fazla geleni gideni olmadığı için de dekorasyonu önemsemiyordur," diye fikir yürüttü Zack.

"Tamam işte. Başka kim kılık kıyafete o kadar para harcayıp evine pintilik eder ki?"

Zack omzunu silkti. "Kadınlar mı? Kadınlar garip nedenlerle bir sürü garip şeyler yapıyor. Grace'in yüzüne yaptığı haf talık bir şey var, o günler beni yanına bile yaklaştırmıyor. Haftada bir gece ne o buraya geliyor, ne de benim ona gitmeme izin veriyor." Parmağını kulağının yanında çevirip nişanlısının deli olduğunu işaret etti.

Gage oturduğu yerde başını kaldırdı. "Peki evlenince ne yapacaksınız?"

"Hiçbir fikrim yok." Pizzasından büyük bir ısırık alıp çiğnerken konuşmaya devam etti. "Umarım zombiye falan dönüşmek için benim deplasmana gitmemi bekler."

Konuyu tekrar Ronnie'ye getirmek isteyen Dylan konuşmaya devam etti. "Ama sizce de tasarruf etmek isteyen biri satın aldığı her şeyin fiyatına dikkat etmez mi? Ucuz bir televizyon alıp bir çift marka ayakkabıya altı yüz dolar vermek mantıklı mı?"

"Pek mantıklı değil," dedi Zack. "Ama seksi ve azgın sevgilini, yüzünü nemlendireceksin diye yatağa yaklaştırmamak ne kadar mantıklı? Kadın milleti işte, hepsi deli. Bunu yüzlerine söylersen daha da deliriyorlar."

"En iyisi kadınları kendi hallerine bırakıp hiç karışmamak," diye atladı Gage. "Tanrı bu yüzden pazartesi oynanan futbol maçlarıyla cumartesi gecesi için hokey maçlarını yarattı, biz erkekler nefes alıp birkaç saat kafamızı dinleyelim diye."

Dylan arkadaşlarını süzerken başparmağıyla elindeki, hızla ısınmakta olan bira şişesinin yan tarafına hafif hafif vuruyordu. "Siz ikiniz bu teoriden sevgililerinize hiç bahsettiniz mi?"

İkisi birbirlerine baktılar ve yüzlerine bir örnek, geniş bir gülümseme yayıldı. Aynı anda, "Tabii ki hayır," diyerek cevap verdiler.

"Neyse, Ronnie'yi çözemediğim kesin. Bunca zamandır onun bir adamı elli metre öteden yakıp kül edebilecek, taş yürekli bir kadın olduğunu sanmıştım. Ama şimdi o kadar emin değilim. Yaşam tarzıyla herkesin içinde gördüğümüz hali birbirine uymuyor sanki."

Zack tek kaşını kaldırdı, pizzasının son lokmasını yiyip şişede kalan birayı bitirdi. "Sen gazetecisin," dedi, bir yandan da elini gri şortuna siliyordu. "Neden bir araştırma yapıp olan biteni öğrenmiyorsun?"

Dylan son zamanlarda kendini araştırmacı gazeteci olarak görmüyordu, özellikle de rakip gazetede sinirli kadının canına okumaması için uğraştığı ruhsuz yazılar yazmak zorunda kaldığından beri.

Ama arkadaşı haklıydı, içinden bir ses o iffetli geçinen Bayan Ronnie Chase ile ilgili her şeyin görüldüğü gibi olmadığını söylüyordu. Bir anda Ronnie'yi neyin harekete geçireceğini bulmak istediğine karar verdi.

Karşısındaki kadının patlamaya hazır bir saatli bomba olmadığını umuyordu.

Ronnie, Jenna ile Grace'in arkasından The Penalty Box'a girdi. O gece örgü grubunun geri kalanı toplantı sonrası içki faslına katılmamaya karar verdiği için sadece üçü gelmişlerdi.

Ronnie, barın ortasındaki masalardan birinde oturan Zack ile Gage'in yanında Dylan'ı görür görmez geldiğine pişman oldu. O gece Dylan'la uğraşacak hali yoktu.

Daha doğrusu uğraşmaya hali kalmamıştı. Dylan Yün Ambarı'nda düzenlenen ve eskiden öküzsüz geçen haftalık toplantılarına çıkagelince dilini ısırıp ellerini sıkarak bine kadar saymak zorunda kalmıştı zaten.

Son günlerde Dylan her yerde karşısına çıkıyordu. Ders için dairesine gelmiş, öpüşmelerinden iki gün sonra tekrar uğramış, Ronnie'nin arsız bir tavırla istediği Çin yemeğini getirmişti.

Ronnie bu yüzden ondan nefret etmişti. Yaşamından tamamen çıkmasını isterken bir anda evinde, kendi sığınağında belirivermesi bu nefretin tek sebebi değildi. Sonunda söylediklerini dinleyen ve yapan bir erkek bulmuştu, bu erkeğin Dylan olacağı aklına gelir miydi hiç?

Sorun sadece evine gelmesi veya kadınlara özel, ya da kadınlara özel olması gereken örgü grubunu işgal etmesi de değildi. Bunların yanı sıra Dylan iş yerindeyken ona, her biri sadist-mazoşistlerin ürkütücü selamlarıyla başlayan e-postalar atmaya başlamıştı.

Sevgili Örgülerin Efendisi,

Sahibe Ronnie,

Sevgili Ronnie, yünlerin ve acıların yüce hâkimi,

Ronnie'nin içinden ona bir tokat atmak geliyordu.

Tansiyonunu yükselten yalnızca internette kullandığı adını bilmesi ve kötüye kullanması değildi, artık Ronnie'yi resmen sanal ortamda taciz ediyordu.

Belirli bir günde, belirli bir saatte evde olup olmayacağını öğrenmek için e-posta atıyordu. Aldığı kesin ve net *hayır* cevabına rağmen o saatte kapıda bitiverince Ronnie'nin yalanı ortaya çıkmış oluyordu.

Bir ilmeği nasıl atacağını sormak için bile e-posta gönderir olmuştı. Hatta kendi kendine birkaç sıra örmeye kalkıp berbat ettiği örgünün dijital fotoğrafını ekleyecek kadar ileri gitmişti. Ronnie bundan sadistçe bir zevk aldığını itiraf etmeliydi. Evet, örgü örmesine, hatta iyi örmesine yardım etmesi gerekiyordu, ama iddiayı kazanmayı daha çok istiyordu ve bunun için de Dylan'ın başarısız olması gerekirdi.

O gün, örgü grubunun toplantısından sonra uğramak için e-posta göndermiş, ama Ronnie cevap vermemişti. Eve gelmesini istemiyordu, ışıkları kapatıp kapı çaldığında yanıt vermeyerek ondan kurtulabileceğini sanmıştı. Dylan'ın Yün Ambarı'na geleceğini, kızlarla The Penalty Box'a gidince onunla karşılaşabileceğini akıl etmemişti.

Bu kadarı insanın taşınmak ya da en azından içki içmek istemesine neden oluyordu.

Ronnie de bu akşam içmeye niyetliydi.

Grace ile Jenna'nın peşinden yakındaki bir masaya doğru ilerlerken sıralardan birine takılıp elindeki çantayı düşürdü. O gece grupta doğru düzgün örgü örememiş, Dylan'ın varlığı yüzünden rahatsız olunca dikkatini verememişti. Bu da Ronnie'yi daha çok sinirlendirmişti. Bu hızla giderse Ronnie'nin hırkası asla bitmeyecek, ama Dylan, iyi kalpli Charlotte'tan aldığı destekle kendi örgüsünü bitirebilecekti.

Ronnie onun bir atkı yapmaya başladığını düşünüyordu, ama emin değildi. Henüz ortada şekillenmiş bir şey yoktu, tabii korkunç bir kütleyi şekilden saymazsanız.

Aslında Dylan'ın örgüsünü söktüp yeniden başlaması lazımdı. Ama bunu zaten defalarca yapmıştı ve Ronnie, onun artık zaman kaybetmeden başlangıç ilmekleri atmak dışında bir şeyler öğrenmek istediğini düşünüyordu.

Ama evine bir daha davetsiz gelirse, Ronnie bütün örgüyü söktürebilirdi. Böylece Dylan hak ettiği cezayı bulmuş olur, Ronnie de iddiayı kazanmaya bir adım daha yaklaşırdı.

The Penalty Box'ın üniformasını, yani lacivert şort ile Playboy Tavşanı desenli hokey forması giymiş olan garson, siparişlerini almak üzere masaya geldi.

"Sizi bilmem ama," dedi Grace, "benim canım tatlı, değişik bir şey istiyor. Bir sürahi Çamur Kayması kokteyline ne dersiniz?"

Jenna bu öneriyi kabul ederken Ronnie barmenin bu siparişe göstereceği tepkiyi hayal etti. Grace orada takılmaya, yanında arkadaşlarını da getirmeye başlayana kadar Türk, onların sürekli sipariş ettikleri meyveli kadın içkilerinin yarısının adını bile duymamıştı herhalde. Onun için Çamur Kayması muhtemelen sadece haberlerde duyduğu, "Kurtarma çalışmaları devam ediyor," diye devam eden bir kalıptı.

Ronnie, birkaç ay öncesine kadar barda blender olduğundan bile şüpheliydi. Şimdi ise, en azından çarşamba geceleri makinenin sesi düzenli olarak duyuluyordu.

"Başlangıç için iyi olur, ama şimdiden söyleyeyim, gece bitmeden daha sert bir şeyler içmem gerekecek."

Garson defterine bir şeyler karalayarak bara doğru ilerlerken, "Kötü bir gün müydü?" diye sordu Grace.

Olup bitenden Grace'in haberi yoktu. Normalde Ronnie yaşadığı hayal kırıklıklarını örgü grubu toplantılarında arkadaşlarıyla paylaşırdı. Hayal kırıklıklarını, başarılarını, hatta birkaç belden aşağı espriyi paylaşabilirdi.

Ama Dylan'ın davetsiz gelişi yüzünden o gece hiçbir şey konuşamamıştı. Patlamak üzere olan, fazla şişirilmiş bir balon gibiydi.

Akıl sağlığını korumak konusunda örgü grubunun ne kadar önemli olduğunu yeni fark ediyordu. Gruptakiler, yün ve şiş sevdası sayesinde bir araya gelmiş tanıdıklardan çok daha fazlasıydılar. Birbirlerinin dostu, sırdaşı hatta amatör psikologlardı.

İyi ki öyleydiler. Yoksa Ronnie varını yoğunluğunu ruh sağlığını düzeltmeye harcamak zorunda kalırdı.

Grace'in sorusuna yanıt olarak "Kötü bir hayat desek daha iyi olur," diye mırıldandı.

"Canım," Jenna masanın karşı tarafından uzanıp Ronnie'nin elini okşadı. "Perişan haldesin. Ne oldu?"

Ronnie ellerini gözlerine öyle bir bastırdı ki yıldızlar görmeye başladı. "Bu adam beni deli ediyor."

Kimden bahsettiğini söylemesine gerek yoktu. Hayatında, hatta tüm evrende bu kadar şiddetli bir baş ağrısını tetikleyecek bir tek erkek vardı ve arkadaşları onun kim olduğunu gayet iyi biliyorlardı.

"Artık evden de işten de arıyor. Neredeyse her gün e-posta gönderiyor. Bu örgü yarışının böyle bir kâbusa dönüşeceğini bilseydim, onu Lorain Caddesi'nde fuhuş yapmaya falan gönderirdim. Tanrım!"

Garson siparişlerini getirince bir süre susup bardaklarına Kahlua'lı, köpüklü içkiden doldurdular.

Jenna pipetiyle birkaç yudum içtikten sonra, "Şahane bir şey bu," dedi.

"Türk'e bardaki yetenekleri için ödül vermek lazım," diye ekledi Jenna. Sonra imalı bir şekilde Ronnie'ye baktı. "Belki bar kapandıktan sonra ona sevişerek teşekkür edersin."

İçkisi nefes borusuna kaçan Ronnie neredeyse boğuluyordu. "Yüce Tanrım," dedi öksürerek, bir yandan da ağzına

kapattığı peçeteyle nefes almaya çalışıyordu. "İğrençsin. Ne oldu sana böyle?"

"Zack'le fazla zaman geçiriyor, sapıtmaya başladı galiba," dedi Jenna kıkırdarak.

Grace gözlerini devirdi. "Yapmayın. Türk'ü aklından geçmediğini söyleme. Erkek cinsinin gayet hoş bir örneği." Sol elinin yüzük parmağını arkadaşlarına gösterdi. "Nişanlı olmasaydım, o enfes poponun tadına kendim bakardım."

Kıpkırmızı olup neredeyse boğulma sırası şimdi Jenna'daydı.

"Bunun ilk içkin olduğundan emin misin?" dedi Ronnie gülümseyerek.

Grace, "Öf," dedi. "Aklından geçmediğini söyleme. Adam şahane bir parça."

Ronnie'nin bakışları salonun diğer tarafına, açık saçık sohbetlerinin konusu olan adama yöneldi. İçkisindeki alkol etki etmeye başlamış olmalıydı, çünkü Grace'inki gibi onun aklı da müstehcenliğe kaymıştı.

"Çekici bir adam ama boyu posu tır gibi. O kadarıyla başa çıkamam herhalde, paramparça olurum."

"Ronnie!" diye bağırdı Jenna.

"Artık birinizin herhangi biriyle bir şeyler yapmanızın zamanı geldi," dedi Grace. "Benden duyun istemezdim, ama ikinizin de buna fena halde ihtiyacınız var."

Jenna, Grace'in önerisi yüzünden dehşete düşmüş olabildi, ama Ronnie hiç öyle hissetmiyordu. PS (yani pilli sevgili) dışında çılgılık atmasına, titremesine neden olan bir şeyle karşılaşmayalı uzun zaman geçtiğini itiraf etmeye hazırды.

Tabii Dylan dışında. Belki yüksek çılgılık atmazdı, ama Dylan'ın onu titrettiği kesindi.

Öpüşmelerinin anısıyla bir kez daha ürperdi. Midesi düğümlendi ve bacaklarının arasındaki arzuyu kontrol altında tutmak için oturduğu yerde kıpırdandı.

Kahretsin. Eğer Dylan'la sevişme düşüncesi Ronnie'yi inanılmaz seksi ve erkeksi barmenle sevişmekten daha çok tahrik ediyorsa başı dertte demektir.

Bir kez daha Turk'e baktı. Sonra bakışlarını bardaki başka bir yakışıklıya, arkadaşlarıyla arka tarafta ayakta duran adama baktı. Zack. Gage.

Dylan.

Allah kahretsin. Diğer adamları düşününce Orgazm Ölçer'in ibresi yerinden kıpırdamıyordu, ama söz konusu Dylan Stone olunca oturduğu yerde kendini kaybedecekti neredeyse.

Oturduğu yerde kollarını göğsünde kavuşturup homurdandı. "Bunu diyen de her gece sevgilisiyle uzun uzun, yavaş yavaş sevişen bir kadın. Şanslı sürtük."

"Doğru, ama her zaman yavaş olduğunu söyleyemem," dedi Grace göz kırparak. Ronnie ise kafasını sürahiye daldırıp Çamur Kayması'nın kalanıyla kendini boğup boğamayacağını merak ediyordu. "Yani biliyorum da konuşuyorum, sözümü dinleseniz iyi olur. Ronnie o kadar gergin ki sert bir rüzgâr çarpsa parçalanacak. Sana gelince Jenna, bir yıl oldu. Artık Gage'i, boşanma sürecini unutup hayatına devam etmen lazım. Birini bul, üstünü başını parçalayıp sana çekici, enerjik, üst üste orgazmlar yaşayabilecek bir kadın olduğunu hatırlatacak herhangi biri işini görür."

Ronnie gözlerini kırıştırıp arkadaşına baktı

"Ne var?" diye sordu Grace. Kollarını kaldırıp oturduğu sıranın arkasına yasladı. "Bana kızmaya hakkınız yok. Bunlar duymadığınız şeyler değil. Birbirimize daha kötülerini de söylediğimiz olmuştur. Bir hokey oyuncusuyla evlenmek bir

yana, çıktığım için bile aptallık ettiğimi, öküzün teki çıkacağını, beni aldatıp kalbimi kıracağını söyleyen sizdiniz."

Sesi her söylediği kelimedede yükseliyor, en iyi arkadaşlarını üzmüş olabileceği için endişelendiğini belli ediyordu.

Ama Ronnie'nin kafası öyle meşguldü ki hiçbir şeye alınacak hali yoktu. Bardağını itip güçlkle yutkundu ve sesini alçalttı. "Turk'le veya başkasıyla yatacak değilim. Ama size bir şey anlatmam lazım."

8. Sıra

Dylan'ın hatırlayabildiği kadarıyla ilk kez kızların masasından tiz kahkahalar yükselmeyordu. Ronnie'nin Jenna ve Grace'le beraber geldiğini görmüştü ve o andan beri göz ucuyla onu izliyordu.

Ronnie'nin dudaklarını düşünmeden duramıyordu. Tadı, dokunuşu hep aklındaydı. O kısa ama etkili öpüşme Dylan'ı tahmin edemeyeceği kadar çok etkilemişti.

Hâlâ zaman zaman dudaklarının karşısında onun dudaklarının hareket ettiğini, bedeninin kendi bedenine ikinci bir ten gibi yapıştığını hissediyordu.

Zack ile Gage önceki hafta Cougars'ın Rockets'ı 4-2 yendiği maçı hararetle tartışmaya devam ediyorlardı. Dylan onları yarım kulakla dinliyor, dikkatini salonun diğer tarafındaki kadınlara veriyordu.

Her zamanki gibi saçlarını savurmak, önlerinde parlak renkli içkilerle gürültülü kahkahalar atmak yerine garip bir biçimde sakın görünüyorlardı. Öne eğdikleri başları, küçük kadehlerdeki amber rengi sıvı ve masadaki birkaç boş şişeyle ciddi bir görünüm sergiliyorlardı.

Dylan ne konuştuklarını merak ediyordu. Dudaklarını okumayı denedi, ama bu konudaki başarısızlığını kabullenmek zorunda kaldı.

Birkaç dakika sonra garson masayı toplamaya gelince hepsi hesabı ödemek için çantalarını açtılar.

Ronnie ayağa kalktı, şöyle bir sendeleyip dengesini bulmak için masanın kenarına tutundu. Grace onun yanına gidip dirseğini tutarak kulağına bir şeyler fısıldadı. Ronnie başını sallayıp döndü, barın kapısına doğru dikkatli ve ölçülü birkaç adım attı.

Dylan ne yapacağını düşünmeden ayağa kalkıp ilerledi. Grace başka bir şey söyledi, Ronnie başıyla onayladı. Ne konuştuklarından emin olan ve laflarını bitirmelerini istemeyen Dylan araya girdi.

"Selam." Sesi kendi kulağına bile gereğinden fazla canlı gelmişti.

Üç kadın da başlarını kaldırıp onun olduğu tarafa baktılar.

Grace ile Jenna, "Dylan," diyerek onu selamladılar. Ronnie'ye sadakatleri yüzünden tavırları pek dostça değildi; ama Dylan'ın, birinin sevgilisi, diğerinin eski kocasıyla ilişkisi nedeniyle ki-barlığı elden bırakmıyorlardı.

Ronnie ona dik dik bakmakla yetindi.

Aralarındaki yarım metrelik mesafeye rağmen Dylan onun sarhoş olduğunu anlayabiliyordu. Belki yerlere yuvarlanacak kadar kötü değildi, ama eve arabayla gidemeyecek kadar içmişti.

Doğruca konuya girdi. "Biri içkiyi fazla kaçırmış galiba. Seni evine bırakayım mı? Zaten yolumun üstü."

Tabii uzun yoldan giderse.

Bir an kimse yanıt vermedi. Ronnie'nin suratı asıldı, sonra Grace konuşmaya başladı.

"Çok iyi olur, sağ ol. Ben de Zack'le eve gitmek istiyordum, ama Ronnie güvende olmadan içim rahat etmeyecekti." Muhtemelen arkadaşının yere düşmemesi için uzanıp hem Ronnie'nin hem Dylan'ın kollarını tuttu ve birbirine bağladı.

Dylan Ronnie'nin geri çekilmesini, kolunu kurtarmasını, hatta onun dokunuşuyla kapmış olabileceği bitlerden kurtulmak için silkelemesini bekledi. Tanrı biliyor ya, Ronnie onun hayatında gördüğü en asabi, en kasıntı insandı. Ama elini çekmek yerine parmaklarını pençe gibi kıvrıp Dylan'ın kolunu tuttu.

"Beni bırakıyor musun?" diye bağırdı Grace'e. Ama Dylan, onun sadece biraz yüksek sesle fısıldadığını düşündüğünden emindi. "Hem de bu gece anlattıklarımın sonra? Ne biçim arkadaşsın sen?"

Alınmış veya gücenmiş görünmeyen Grace uzanıp arkadaşını yanağından öptü. "Şu an böyle düşünmüyorsun, biliyorum, ama aslında iyilik yapıyorum."

Sonra biraz daha eğilip Ronnie'nin kulağına bir şeyler fısıldadı.

Ronnie geri çekildi, yaşadığı dehşet yüz hatlarından okunuyordu. "Türk'le şansımı denerim daha iyi," diye kükredi, sesi müziği de bardaki diğer sesleri de bastırıyordu.

Barın müdavimleri ile uzun boylu kaslı barmenin bakışları Ronnie'ye döndü. Sesini alçaltıp arkadaşına homurdandı. "Hain."

"Sonra bana teşekkür edeceksin," dedi Grace. Jenna'nın koluna girmeden önce son bir kez Ronnie'nin eline dokundu.

Sonra Dylan'a döndü. "Bu gece iyi bir uyku çeksin, kendine gelir. Uyumasını sağlarsın umarım."

Sarışın kadının gözünde bir pırıltı mı görmüştü? Belli belirsiz bir göz kırpması veya üstü kapalı bir öneri? Dylan gözlemini kırptırıp ona dikkatle baktı, ama az önce gördüğü şey kaybolmuştu.

Hayal görüyordu herhalde. Belki kendisi de çok içmişti, ama sanrılar görmesi için iki biradan fazlası gerekirdi.

Zack'in nişanlısından gelen bu belli belirsiz ima kanunun ateşlenmesine, vücudunun alt kısımlarına doğru yol almasına neden olmuştu. Ronnie'nin iyi bir uyku çekmesini sağlamak gayet iyi bir fikir gibi gelmişti ve bunu yapmanın pek çok yolu geliyordu aklına. Altmış dokuz. Bütün vücudunu öpmek. Ronnie altında çıplak olduktan sonra modası geçmiş misyoner pozisyonuna bile razıydı.

"Hadi bakalım, gitme zamanı," dedi Dylan. Vücudundaki aşırı ısınmadan kurtulmak için dışarı, serin gece havasına çıkması gerekiyordu.

Barı geçip kapıya doğru ilerlerken Dylan'la beraber yürüse de Ronnie tartışmaktan vazgeçmiyordu. "Beni bırakmana gerek yok," dedi. "O kadar çok içmedim. Araba sürebilirim. Olmazsa Jenna'yla giderim veya Grace ile Zack'in kalkmasını beklerim."

Dylan omzunun üzerinden arkaya bakıp şimdi dört kişinin, Zack, Grace, Gage ve Jenna'nın oturdukları masaya banktı. Grace mutlu bir ifadeyle Zack'in geniş dizine yerleşmişti. Gage ile Jenna ise aynı masada otururken birbirlerinden ne kadar uzak olabilirlerse o kadar uzaktılar.

"Bu gece seninle uğraşmak istediklerini sanmıyorum."

"Kıçımı ye Stone."

Dylan, kapıyı açıp dışarı çıkarlarken dengesini kaybetmesi ihtimaline karşılık Ronnie'yi tutmaya devam ediyordu. The Penalty Box'ın otoparkına giden kaldırımında ilerlerken içini çekti.

"Bunu konuşmuştuk, koşullar uygun olduğunda seve seve yaparım, tabii sen de bana fazla sert davranmayacağına söz verirsən. Örgülerin Efendisi çizmelerinin çivili topukları omurgama sapsın istemem."

Cipine vardıklarında Dylan yolcu tarafının kapısını açıp Ronnie'yi bindirdi. Düzgün bir biçimde oturduğundan;

kolunun, bacağıının ve giysilerinin aracın dışına taşmadığından emin olunca kapıyı kapattı. Direksiyona geçtiğinde, o ana dek sessiz kalmış olan Ronnie sert bir cevap vermeye hazırды.

"Eğer çizmelerimi göreceksin kadar şanslıysan, topuğumu sırtının ortasına batırmam Stone."

"Orasını bilemem," diye kıkırdadı Dylan. Caddeye çıkar-ken parmakları, anlamsız bir ritimle direksiyona vuruyordu. "Düşündüm de, belki o konuda sana rakip olabilirim. Senin kamçıların falan vardır belki, ama ben de bir kadını gecede on iki kez orgazma ulaştırmayı bilirim."

Ronnie pek hanım hanımcık olmayan bir homurtuyla karşılık verdi. "Kimmiş o kadın? Şişme bebeğin Bambi mi?"

"Hayır, inan bana beraber olduğum kadınların hepsi gerçek."

"Ya, demek öyle. O zaman haberin olsun Stone, o dediğin hangi gerçek kadınsa, belli ki orgazm taklidi yapmış. Hatta bunu gece on iki kere yaptıysa bayağı iyi bir oyuncuymuş. Tam bir profesyonel de olabilir tabii, hani şu saatine para ödenenlerden."

Dylan Ronnie'ye baktı. Karanlığa rağmen Ronnie onun du-dağının kenarında, eğlendiğini belli eden kıvrımı görebiliyordu.

"Kıskanıyorsun. En son ne zaman bir erkek gecede bir ke-reden fazla orgazm olmanı sağladı? İddiaya girerim, lise sonda veya üniversite üçüncü sınıftayken falandır."

Bu, Ronnie'nin konuşmayı hiç istemediği bir konuydu.

Bu adam, bu adi, bu aşâğılık herif başına ağırlar girmesine, midesinin alt üst olmasına sebep olacak şeyleri nasıl da bulup söylüyordu?

O da tam bir erkeğin dünyasını sarsmasının üzerinden ne kadar uzun zaman geçtiğini düşünmemiş miydi?

İki yüz altmış bir gün ve artmaya devam ediyor, diye düşündü alayla.

Dylan'ın sorusuna pek de etkileyici olmayan bir homur-danmayla yanıt verdi. "Seni ilgilendirmez."

O noktada, baş düşmanının önünde kendini rezil etmek bile Ronnie'nin umurunda değildi. Kahlua, votka, bira ve muh-temelen birkaç tek viski bir araya gelip zihnini bulandırmış, düşüncelerini yavaşlatmıştı.

Biraz kahveye veya en azından biraz uyumaya ve Dylan Stone'dan mümkün olduğunca uzaklaşmaya ihtiyacı vardı.

"Benimle bir test sürüşü yapmak ister misin? İki üç orgaz-mın benden olsun. Beğenirsen hepsini alırsın."

"Ya beğenmezsem? Nasıl iade talep edebileceğim?"

Dylan sağa dönüş için sinyal verip maço bir tavırla sırtını dikleştirip karşılık verdi. "Şimdiye dek şikâyet eden olmadı."

"Belki sen şikâyetleri dinlememişsindir. Belki de uyuya-kalmışsındır, bütün erkekler öyle yapar zaten. Kadının üye-rinden iner, yana yuvarlanıp uyuyakalırlar."

Binanın yanındaki kaldırım kenarına park eden Dylan mo-toru susturdu, anahtarını çıkarıp emniyet kemerini açtı. Ha-fifçe yana dönüp baktığında, üstlerindeki sokak lambasının ışı-ğıyla Ronnie onun yüzündeki kendine güvenen ifadeyi gördü.

"Ben başka erkeklere benzemem."

Ronnie uzun uzun adama baktıktan sonra tek kaşını kal-dırıp sordu. "Öyle mi? Yoksa uyuyup kalmadan önce zahmet edip kadının üzerinden inmiyor musun? İşin ortasında mı sı-zıyorsun yoksa? Sevgililerin için daha da çok üzıldüm şimdi. Gecede on iki orgazm iddiası nereden çıktı anladım, rüyanda gördün herhalde."

Dylan sinirli bir tavırla cipten indi ve Ronnie'ye yardım etmek için diğer tarafa geçti. Kapıyı açıp ona doğru uzanır-ken Ronnie yüzündeki sırtımayı sildi.

Çantasıyla örgü torbasını alıp eteğini düzelterek kaldırıma indi. Sadece bir an sendelediği için mutluydu, o da yüksek topukları yüzünden olmuştu, Ronnie bundan emindi.

Apartmanın girişine doğru yürürlerken, "Neden cip kullanıyorsun ki?" diye sordu.

"Kucağımda taşıyacak halim yok ya, çok ağır."

Bu yanıtı hazırlıksız yakalanan Ronnie güldü. Ama hafif, eğlendiğini gösteren bir gülüşle yetinmeyip kakhaha attı, kakhahasının sonunda ise kadınlara pek yakışmayan türden bir homurtu çıktı ağzından.

Utanıp ağzını kapatırken dengesini kaybedip Dylan'a yalandı. Adam onu yakaladı ve doğrulmasına yardım ettikten sonra bir kolunu beline dolayıp tekrar düşmesini engelledi.

"İyi misin?"

Evet der gibi başını salladı Ronnie. "Özür dilerim."

Asansöre vardıklarında Dylan düğmeye baştı. Kapı hemen açıldı, asansöre bindiler.

Yukarı çıkarken Ronnie konuştu. "Cip kullanan adamlara pek benzemiyorsun, ondan sormuştum."

"Öyle mi? Nasıl bir adama benziyorum peki?"

Ronnie omzunu silkti, bu hareketle sendelemediğine sevinmişti. "Bilmem. Herhalde parlak kırmızı bir spor araba kullanmanı bekliyordum. Yavan, seksi hatunları tavlacak çarpıcı bir araba mesela."

Dylan onun gözlerine bakıp kaşını kaldırdı. Dylan'ın gözlerinin, mavinin ne kadar güzel bir tonu olduğunu fark etmiş miydi daha önce? Yeşilimsi bir maviyle bulutsuz bir yaz göğünün karışımı gibiydi.

Ronnie dudaklarını yaladı. Aniden yanındaki adamın yakışıklılığını, erkeksi hatlarını, aralarında ne kadar az mesafe

olduğunu, kendi içinde büyümekte olan zonklamayı fark edince zorlukla yutkundu.

"Kadınları tavlamak için havalı arabalara ihtiyacım yok," dedi yavaşça. Dudakları Ronnie'ninkilerden sadece birkaç santim uzaktaydı. "Zaten havalı arabalarla tavlanan kadınlar da pek ilgimi çekmez."

"Ya?"

Asansör durdu, kapısı fısıltıyı andıran bir sesle açıldı ve Dylan yürümeye başladı. Ronnie de kusursuz bir uyumla, onunla beraber hareket ediyordu.

Kapıya vardıklarında Ronnie çantasını tutan elini uzattı, Dylan kontrolü ele alıp çantadan anahtarları çıkardı ve eve girdiler. Ev sessiz ve karanlıktı, ama zifiri karanlık olduğu da söylenemezdi. Odanın diğer yanındaki storlar açıldı, içeri giren ayın pırıltısı ve şehir ışıkları bir miktar görüş sağlıyordu.

Ronnie kapalı kapıya sırtını dayadığında hem zihni hem kalbi hızla çalışmaktaydı. Delice bir şey yapmak üzereydi, kendi kurallarına hiç uymayan bir şey.

Ama bu, o anda yapmak istediği tek şeydi.

"Işık nereden yanıyor?" diye sordu Dylan, bir yandan da pervazın yanındaki duvarı el yordamıyla arıyordu.

"Bırak kapalı kalsın."

Dylan bir an duraksayıp kadına döndü. "Ronnie... Bunun varacağı yer çok hoşuma gidiyor, ama ben sarhoş kadınlardan yararlanacak bir adam değilim."

Ronnie'nin gözleri apartmanın aydınlığından sonra içerideki karanlığa alışmıştı. Dylan'ın yapılı silüetini görebiliyor, onun da kendisini gördüğünü biliyordu.

"Ben ne yaptığımı gayet iyi biliyorum Stone," dedi. Vücudunda dolaşan adrenalin sayesinde zihni şaşırtıcı şekilde beraklaşmıştı. "On üç istiyorum."

Gergin bir tavırla dudaklarını yalayıp çantalarını yere bıraktı. Yanda duran ellerini yumruk yapıp açtı. *Şüpheden şaşma*, dedi kendi kendine. Dylan Stone söz konusu olduğundaysa en iyi bildiği şey rekabet etmekti.

"Ama sözünü tutmayı beceremezsen," diye ekledi cesur bir tavırla, "cipini alırım."

Nefesini tutup Dylan'ın yanıtını beklerken geçen her saniye bir saat gibiydi. Bir yanı reddedileceğinden korkuyor, diğer yanı ise bu teklifi yaptığına inanamıyordu.

Ama fikrini değiştirmesine, sarhoşluktan kendinden geçme numarası yapmasına fırsat kalmadan Dylan ona yaklaştı. Ellerini düz bir şekilde başının iki yanına, kapağı yasladı. Artık kolları Ronnie'yi esir almıştı.

Onun bedeninin sıcaklığı Ronnie'yi de sardı. Tıraş losyonunun, belki de parfümünün, baharatlı, ormansı kokusu burnun deliklerini doldurup bir erkeğin nasıl olması gerektiğini, bir erkekle kadının karanlıkta, giysilerini çıkarıp neler yapabileceklerini hatırlattı.

Ürperdi, kendisini saran duyguların altında eziliyordu. Gözlerini kapatmaya çalıştı, ama Dylan'ın bakışları onunkilere kilitlenmiş, Ronnie'yi esir almıştı. Ronnie büyülenmiş, kıpırdamasını engelleyen bir sihrin kurbanı olmuştu. Midesinin altında kelekler uçuşuyor, kıpır kıpır edip dizlerinin çözülmesine neden oluyordular.

Dylan ona doğru eğildi. Sıcak nefesi yüzünde dolaşıyor, tüylerini diken diken ediyordu. Sonra bir kelime döküldü dudaklarından, Ronnie'nin yazgısını belirleyen tek bir kelime.

"Anlaştık."

9.Sıra

Ronnie'nin dudaklarının üzerine kapanan ağız yumuşak ve sıcaktı. Gönderdiği elektrik akımı dudaklarından boyun damarlarına, omuzlarına ulaşır kollarına iniyor, gövdesinden zonklayan yerlerine varıyor, bacaklarından parmak uçlarına kadar ulaşıyordu.

Ronnie yanıp tutuşuyordu, sersemlemişti. Sanki uzun süre soğukta kalmış, elleri ayakları donmaya başlamış gibi hissediyordu kendini.

Ama bu his sadece bir an sürdü, o afallamışlık anından sonra bedeni tepki vermeye, sadece ihtiyaçtan kaynaklanan bir şekilde hızlanmaya başladı. Dylan başını iki yanından tutup parmaklarını ipeksi sarı saçlarının arasından geçirdi ve öpüşünü derinleştirirken kıpırdamasına engel oldu.

Dilleri birbirine dolaştı, vücutları sürtündü. Ronnie'nin boğazından boğuk bir inleme yükseldi, Dylan'ı geriye doğru iterek evin iç kısımlarına ilerlemeye zorladı.

Kendini kaybetmekte olduğunu hissediyor, ama bunu umursamıyordu. Elleri onun gömleğinin yakasına uzandı, beceriksiz hareketlerle düğmelerini çekiştirirdi. Gömleği kot pantolonun belinden çıkarmaya çalışırken birkaç düğme kopup yuvarlandı.

Açık mavi, uzun kollu gömleği ceketle beraber adamın omuzlarından geriye attı, Dylan'ın dirseklerinde takılmalarını umursamadı, çünkü onun eleri de kendisinininkiler kadar meşguldü, eteğinin arkasındaki fermuarı indirmekle, parmaklarını bluzunun altına sokmakla uğraşıyordu.

Ronnie'nin bacaklarının arkası sehpaye çarpınca yürümeyi kestiler, ama birbirlerini soymaya devam ediyorlardı. Dylan omzunun bir hareketiyle gömleğinden kurtuldu, içindeki atleti çıkardı. İkisini de bir kenara, ona engel olmayacakları bir yere atmıştı.

Dylan'ın göğsü muhteşemdi. Bu geniş ve kaslı göğsün bazı yerleri pürüzsüzken bazı yerlerine sarı kıllar serpiştirilmişti. Ama Ronnie en çok belirgin göğüs kaslarının arasından başlayıp kot pantolonunun kemerinde kaybolan tüylerden hoşlanmıştı.

Dylan'ın güçlü parmakları eteğini aşağı indirirken belinin ve kalçalarının üzerinden geçti. Etek artık yerde, Ronnie'nin ayaklarının dibindeydi. Elleri yukarı çıkıp bluzun altından göğüslerine ulaştı. Sutyenin kopçasını açarken dudakları, Ronnie'nin boynunda atan nabızı yokluyordu.

Başını geriye atan Ronnie, onun dudaklarının ve ellerinin tüm vücudunda gezmesinin verdiği zevkle kendinden geçti. İşte istediği, özlemini duyduğu, haykırmak istediği buydu.

Dylan bluzu çıkardıktan sonra sutyenin askılarını da kaydırды, artık Ronnie'nin belden yukarısı çıplaktı. Salonda, karşısında bu adamla yarı çıplak ayakta dururken kendini tuhaf hissetmesi, mahcup olması gerekirdi. Fakat tam tersine, bütün sinir uçları tatlı bir beklentiyle sızlıyordu.

Dylan onun göğüslerini avuçlarının içine aldı, başparmaklarını sertleşmiş tepelerinde dolaştırdı. O büyük, hafif nasırlı ellerin dokunduğu her noktadan ta derinliklerine kadar arzu

şimşekleri çakıyor, Ronnie'nin çığlık atmamak için alt dudaklarını ısırmasına neden oluyordu.

Dylan'ı özgür bırakmak için pantolonunun önüne saldırdı. Onu hissetmek, tatmak, içine almak istiyordu.

O sırada sehpanın çevresinden dolaşmaya çalıştılar, ama Dylan takılıp kanepeye sırt üstü düştü, Ronnie de üzerindeydi. Dylan sırtıırken Ronnie, kendisinin de ona karşılık verdiğini fark etti. Eli hâlâ adamın çamaşırının içindeydi ve etkileyici büyüklükteki şişkinliğini kavramıştı.

En son ne zaman sevişirken böyle eğlenmişti? En son ne zaman seviştiğini bile zar zor hatırladığı düşünülürse, son güldüğü zamanı hatırlamaması pek de şaşırtıcı değildi.

Dylan bacaklarını açınca Ronnie aralarına daha rahat bir şekilde yerleşti. Erkeğin elleri göğüslerini sıkmaya devam ediyordu.

Ronnie'nin köprücük kemiğinin çıkıntısına dilini değdirecek kadar doğrulurken, "Ah, harikasin," diye fısıldadı.

Ronnie parmaklarını oynatıp, iç çamaşırının oluşturduğu ince bariyerin üzerinden onun ereksiyonunu daha sıkı kavramaya çalıştı. Kot pantolonunun fermuarındaki dişler elinin üzerine batıyordu, ama aldırmadı.

"Bunu ağızıma almak istiyorum."

"Ah Tanrım..." Dylan yerinden sıçradı, Ronnie'nin elindeki organı daha da büyüdü. "Eğer bir erkeğin durup dururken boşalmasını sağlayacak yöntemler arıyorsan doğru yoldasın."

Sesi çatlamış, neredeyse çatallaşmıştı. Ronnie onun bedeninden yayılan gerilimi hissedebiliyordu.

Dylan bir ürpertiyle daha baştan aşağı sarsıldı. "Tamam, bu kadarı yeter. Şimdi ödeşme zamanı."

Doğrulup oturdu, sonra Ronnie'yi geriye doğru itip kanepeye yatırdı. Ronnie onu üzerinde görünce saçını okşama isteğine karşı koyamadı.

Uzanıp Dylan'ı öptü, bu seferki ateşli değil, uzun, yumuşak ve yavaş bir öpüştü.

Bu öpüşle Ronnie'nin içinde bir şeyler erimiş, erkeğinkiyle birleşen dudakları uysallaşmış, bunca yıldır etrafında ördüğü ve koruduğu duvarlar yıkılmıştı.

"Bunu o kadar uzun zamandır bekliyordum ki," diye fısıldadı Dylan. "Acele ettirmene, adamakıllı tadını çıkarmama izin vermeden beni bitiş çizgisine götürmene izin vermeyeceğim."

Ronnie onun gözlerinin içine baktı, duyduklarını sindirmeye çalışırken dudaklarını yaladı. "Yani ikimizi bu şekilde düşünmüş müydün?"

Dylan ona baktı, dudağının bir köşesi kibirli bir gülümsemeyle kıvrılmıştı. "Hem de nasıl."

"Ama birbirimizden nefret ediyorduk."

Dylan başını sallayarak cevap verdi. "Harry Sally ile Tanışınca filmi bilir misin, erkeklerle kadınların işin içine cinsellik girmeden uzun süre arkadaş kalamayacaklarını söyler hani? Bence uzun süre düşman da kalamıyorlar. Tanıştığımız andan beri seninle sevişmeyi hayal ediyordum. Popon beni deli ediyor."

"Popom mu?"

Dylan'ın ağzının diğer yanı da yukarı kıvrıldı. Başını eğip kadının boynunu yalamaya, hafifçe ısırma başladı. "Harika bir popon var. Tıpkı bir elma gibi, iştah açıcı ve her gördüğümde içimden ısırmak geliyor." Dudakları göğüslerinin üst kısımlarındaki kabarıklığa doğru kaydı. "Seni ne zaman The Penalty Box'ta o seksi, daracak eteklerinle görsem sertleşip yarım saat yerimden kalkamıyordum."

"Haberim yoktu," dedi Ronnie alçak sesle.

"Haberin olmasın istiyordum zaten." Dili sertleşmiş göğüs uçlarından birine dokundu. "Beni ne kadar azdıldığını kimse anlamasın diye çok uğraştım. Kolay olmadı tabii. Bara gidip içki almamak veya kalkıp bilardo oynamamak için bahaneler uydurmak ne kadar zor, biliyor musun?"

"Hayır." Ronnie elini onun çıplak göğsüne, oradan da pantolonunun açık fermuarından içeri kaydırıp etkileyici büyüklükteki şişkinliği yakaladı. "Ne kadar zor?"

Dylan inleyerek belini büktü, kendini Ronnie'nin eline daha da güçlü bir şekilde bastırıyordu. "Sen söyle."

"Bayağı zor olmuştur herhalde, çok sertmiş. Tam buna uygun bir yer önerebilir miyim?"

Dylan'ın inlemeleri daha da derinleşti, kendini ona doğru bir kez daha ittikten sonra geri çekilip Ronnie'nin kollarını başının üzerine attı.

"Sen," dedi, "çok tehlikeli bir kadınsın. Ama dikkatimi dağıtmaktan vazgeç artık. İşe yaramayacak. Alacağın zevki geciktiriyorsun sadece."

Ronnie bacaklarını daha da açarak kalçalarını oynatıp imalı bir şekilde erkeğin karnının düzlüğüne sürttü.

"İşe koyul o zaman Stone. Bana bir düzine orgazm sözü verdin, ama şu ana kadar tamamen orgazmsız kalmış durumdayım."

Dylan güldü. "Öyle bir kelime var mı ki?"

"Belki yoktur, ama vahim durumumu açıklıyor."

"Eh, madem öyle, bir bakalım ne yapabilirim."

Ronnie'nin göğüsleriyle ilgilenmeye, birinin ucunu uyarırken diğerine masaj yapmaya koyuldu. Dudakları daha da aşağı kaydı. Beline ulaştığında külotlu çorabıyla yüksek kesimli, incecik siyah dantel külotunu sıyırmaya başladı.

Gizlenmiş tenini ortaya çıkardıkça ağzı da peşinden geliyor, karnına, göbek deliğinin çevresine, karnının altındaki hafif yükseltiyeye ateşli, açgözlü öpücükler konduruyordu. Dudakları tepeciğin üzerinde, koyu renk kıvrıkcık tüylerin biraz üzerinde oyalanırken parmakları çorapla külodu bacaklarından sıyırmaya devam edip sonunda tamamen çıkardı. Ayak-kabıları gürültüyle birer birer yere düştükten sonra Dylan onun sağ bacağını kaldırıp kanepenin arkasına yerleştirdi, sol bacağını ise yere sarkacak şekilde itti.

Bacakları Ronnie'nin tahmin bile edemeyeceği kadar açılmıştı; Dylan'ın tutku dolu bakışlarına, vereceği zevke tamamen açıktı. Bu hoşuna gitmişti. Daha fazlası için duyduğu arzuyla ürperdi.

Dylan onun bacaklarını kollarıyla sarıp yavaş yavaş kol tuğun kenarına, gözlerinin önüne serilen kadınlık organının nabız gibi atan dokusuna yaklaştı. Sıcak nefesi en mahrem yerlerinde geziyor, Ronnie'nin nefesinin kesilmesine, parmaklarını kanepenin minderlerine gömmesine neden oluyordu.

Dudaklarını yaklaştırıp hiç acele etmeden Ronnie'nin gizli bölgeleri boyunca diliyle uzun bir hat çizdi.

"Tadın bal gibi," diye mırıldandı. Sesi o kadar alçaktı ki neredeyse Ronnie onu duyamayacaktı. "Bal gibi yoğun ve tatlı."

Neyse ki bu yoruma karşılık vermesi gerekmiyordu, çünkü gözlerini arkaya devirmemeyi başarmak için bile çok çaba harcaması gerekiyordu.

Dylan'ın o ana kadar yaptıkları sadece bir başlangıçtı.

Çok geçmeden, açlıktan ölmek üzere olan bir adamın gayretiyle işe koyuldu. Başparmaklarıyla önündeki bölgeyi biraz daha açıp bir parmağını içeri kaydırırken dili daireler çizmeye, titreyerek gezinmeye devam ediyordu.

Ronnie kesik kesik nefes alırken yaklaşmakta olan patlamanın etkisiyle kalçaları yukarı aşağı hareket ediyordu. Dylan ikinci parmağını da kullanmaya başlayıp tüm dikkatini onun şişmiş, aşırı derecede hassaslaşmış klitorisine verdi.

O noktaya dokunduğu anda daha önce hissetliklerine hiç benzemeyen bir zevk Ronnie'yi sardı. Dylan'ın başını tuttu, ama adamı itmiyor, daha fazlasını isteyerek kendine çekiyordu.

"Adımı söyle," dedi Dylan. Kelimeler teninde titreyiyor, içinde gittikçe büyümekte olan baskıyı daha da arttırıyordu.

"Sesini kes de devam et Stone," dedi kalın bir sesle, adamın gülümsediğini hissettiğine yemin edebilirdi.

"Adımı söyle. Söylemezsen dururum."

Ronnie'nin kasları Dylan'ın derinlerde doğru bir noktayı bulmuş olan parmaklarını sıktı. Nefesi daralmıştı, ama zor da olsa, "Sadist piçin tekisin," diye kekelemeyi başardı.

Dylan yalamaya, emmeye, parmaklarını Ronnie'nin içinde tutmaya devam etti, ama hareketleri yavaşlamıştı. Ronnie, patlayıp milyonlarca parçaya bölünmeye bu kadar yaklaştığı bir anda onun gerçekten duracağından korktu.

"Biliyorum," dedi. "Ben iyice zalimleşmeden söyle."

Hayal kırıklığını gösteren bir inlemeyle Ronnie teslim oldu. "Dylan," dedi. "Dylan, Dylan, Dylan."

Kadının klitorisini dişleriyle yakalayan Dylan'ın muhteşem, yetenekli ve usta dilinin son bir darbesiyle Ronnie kendinden geçti.

Milyonlarca parçaya bölünmek çok kaba bir tahmin olmuştu. Milyarlara, trilyonlara, katrilyonlara kadar saysa yine de o anki durumunu ifade edemezdi.

Parmaklarını Dylan'ın saçlarına öyle bir dolamıştı ki, adamın kafa derisini kanattıysa şaşırmayacaktı. Ama o noktada hiçbir şey umurunda değildi. Uzayıp giden, damarlarındaki

her damla kanın çekildiğini, ciğerlerindeki havanın her zeresinin boşaldığını, her düşüncenin zihnini terk ettiğini hissettiren orgazm boyunca adamın yüzünün kendisinden ayrılmasına izin vermedi.

Gözlerini açmayı denemedi bile. O an hayatı söz konusu olsa dahi açamazdı zaten. Resmen tükenmişti. Yağmurda dışarıda unutulmuş bir bez bebek gibi yumuşamış, gevşemişti.

Dylan'ın kıpırdadığını, boylu boyunca üzerine uzandığını hissetti. Kot pantolonunun sert kumaşı bacaklarının iç kısmına değince onun hâlâ kısmen giyinik olduğunu fark edip şaşırdı. Bunu fark edemeyecek kadar kendi zevkine dalmıştı. *Zevk* kelimesinin az önce Dylan'ın ona yaptıklarını tanımlamak için ne kadar yetersiz olduğunu düşündü.

"Şimdi mutlu oldum işte," diye fısıldadı Dylan. Dudağının köşesine bir öpücük kondururken nemli saçlarını da kuğunun arkasına attı. "Bu birincisiydi."

Bu birincisiydi, ama Ronnie on ikinci veya ikinci orgazmları sağ olarak atlabileceğini sanmıyordu. Ah olamaz, on üç diye ısrar etmişti bir de.

Hayır, on üç taneyi kaldıramazdı. Nefes almakta bile zorlanıyordu, bir kez daha doruğa ulaşması mümkün değildi.

Hayır, Ronnie'nin işi bitmişti. Dylan bundan sonra kendi başınaydı.

Ronnie bunu yüksek sesle söylediğinden emindi. Sözler kafasında yankılanıyordu, aynı anda dudaklarının da kıpırdadığını sanmıştı.

Ama Dylan kendisini öpmeye başlayınca Ronnie ya ağzından bir kelime bile çıkmadığını ya da adamın onun söylediklerini dikkate almadığını düşündü.

Tabii Ronnie'nin isteklerini göz ardı edip kendini memnun etmek tam Dylan'a yakışacak bir hareketti.

Ama az önce onun için, ya da ona yaptıklarının bencillikle ilgisi olmadığını kabul etmek zorundaydı. Bencillikle uzaktan yakından ilgisi yoktu.

Dylan öpüşünü derinleştirince Ronnie onun dilinde kendi tadını aldı, bacaklarının arasında çelik gibi sert ereksiyonunun baskısını hissetti.

Ah, Ronnie yanılmıştı, hem de çok yanılmıştı. Şimdiden ıslanmaya, dünyasını sarsacak bir yarışın daha hazırlığıyla kendini kaybetmeye başlamıştı bile.

Hafifçe geri çekilen Dylan, "İkinciye hazır mısınız?" diye sordu.

Ronnie elini bedenlerinin arasına kaydırıp adamın sert penisini kavradı ve hafifçe seğirdiğini hissederek sırtıttı. "Sence hazır mıyım?"

Dylan bu kadar uzun süre dayanabildiği için çok şanslı olduğunu düşündü. Hayatında bu kadar sertleştiğini, bu kadar irileştiğini, rahatlamak için can attığını hatırlamıyordu.

Ronnie'yle olmak hayatının en tatmin edici erotik fantezisinin gerçek olması gibiydi. Göz alıcı, ateşli bir kadındı. Sanki birbirlerinin bedenine göre yapılmış gibi uyumluydular.

Tepeden tırnağa hem ateşli hem soğuktu, tadı ise tatlı ve baharatlıydı. Sonsuza kadar bacaklarının arasında kalmaya ve o güzel katmanlarını yalayıp yutmaya devam edebilirdi. Dudaklarını ve kadınlık organını öpmek muhteşem bir tatlının tadına varmak gibiydi, öyle lezzetli ve değişikti ki bitmesini hiç istemiyordunuz.

Ronnie aynı zamanda inanılmaz şekilde duyarlıydı. Ona dokunduğu anda bir kutu dolusu fişek gibi patlayıveriyordu. Kendini ona bastırıyor, zevkle kıvranıyor, Dylan'ın sunduğu her şeyi kabul edip daha fazlası için yalvarıyordu.

Bir kadının bu şekilde tadını çıkarmayalı uzun zaman olmuştu. Genelde tek yaptığı yanındaki kadını canlandırmaktan, zorunlu olan ön sevişmeyi tamamlamaktan ibaretti. Böylece yarışı bitirme sırası Dylan'a geldiğinde kadın hazır olurdu.

Ama Ronnie'yleken A noktasından B noktasına giden en kestirme yolu, nasıl en hızlı şekilde işini bitireceğini, giyinip evine gidebileceğini düşünmemişti. Kafası sadece kendi zevkini geciktirip Ronnie'ye vaat ettiklerini vermekle meşguldü.

Gecede on iki orgazm. Evet, bunu söylerken biraz abartmıştı, amacı ise Ronnie'nin tepkisini görmektir. Ama Ronnie bu daveti kabul etmişti ve Dylan sözünü tutmak zorundaydı, yoksa yalancı çıkacaktı.

Bunun olmasına izin veremezdi. Söz konusu olan Ronnie'ydi ve böyle bir şeyi unutmamasına izin vermez, başına kakıp dururdu. Dylan'ın hayatı boyunca bundan bahseder, arkadaşlarını toplayıp gecede on iki orgazm sözü verdiğini ve başarısız olduğunu anlatırdı.

Ona böyle bir zevki tattıracak değildi.

Sonunda ölüm de olsa sözünü tutacaktı.

Çok zor olmazdı herhalde, tabii kendini tutup Ronnie ikinci seferini yaşamadan boşalmamayı becerebilirse.

Ama o anda kendini tutamama ihtimali çok yüksekti.

Ronnie'nin bacakları onu mengene gibi sarmış, ikisinin organları aynı hizaya gelmişti. Kot pantolonuna ve iç çamaşırına rağmen onun nemli sıcaklığını, ikisi de cıvılcıplakmışçasına hissediyordu, Dylan'ın istediği de çıplak kalmaktı zaten.

Dudaklarını onunkilerden ayırmadan kalçalarını kaldırdı, pantolonuyla iç çamaşırını çıkarıp kenara atıverdi.

Vücudundaki her hücre Ronnie'yle bir olmak, onun içinde olmak, ikisinin de isteğini yerine getirmek için yanıp tutuşuyordu.

Neyse ki ona prezervatif takmadan daha fazla yaklaşmayı düşünecek kadar kafası çalışıyordu hâlâ. Tabii yanındaki tek prezervatif cüzdanında durandı, ama cüzdanı kotunun cebindeydi ve onu da yere fırlatmıştı.

"Kahretsin," diyerek kendini Ronnie'nin açgözlü öpücüklerinden ayırdı. Ronnie gözlerini açıp ona baktı; diri, yuvanarak, muhteşem göğüsleri aldığı kesik nefeslerle inip kalkıyordu. "Ne oldu?"

"Prezervatif."

Gözlerinde bir an şaşkın bir bakış dolaştı, sonra neler olduğunu anladı. Korku dolu bir ifadeyle sordu. "Sende var mı?"

"Evet, ama bulmam lazım."

Kıpırdamak, o an Dylan'ın yapmak istediği son şeydi ve üstelik canını da yakıyordu. Ama kadının üzerinden kalkıp kanepede tek dizinin üstünde durup, düşündüğünden daha uzağa atmış olduğu pantolonuna uzandı.

Homurdanarak pantolonu kendine çekip arka cebindeki cüzdanı ve cüzdandaki tek prezervatifi çıkardı. Kotunu bir kez daha fırlatıp kare şeklindeki ambalajı dişleriyle açtı ve içindeki lateks yuvarlağı çıkardı.

"Bundan sonrası sorun olacak," diyerek Ronnie'yi uyardı, bir yandan da prezervatifi ereksiyon halindeki organına geçirmekle meşguldü. "Yanımda başka yok."

Dylan'ın işi bitince Ronnie doğrulup kanepenin ortasında, dizlerinin üstünde oturdu ve elini onun omzuna attı. "Sorun değil. Banyoda olacaktı."

Dylan duyduğu rahatlamayla gözyaşlarına boğulacaktı neredeyse. Daha ilk sevişmeleri bile gerçekleşmemişti, ama şimdiden ikinci, üçüncü, dördüncü rauntlar için hevesleniyordu.

"Çok şükür."

Dylan'ın kolları kadının belini sımsıkı sardı. Göğüsleri Dylan'ın göğsünde ezilmişti. Yumuşak, kıvrıkcık tüyleri ve karının hafif çıkıntısını penisini yakalamış, daha da sertleşmesine neden oluyordu.

Ronnie'yi hafifçe öperek narin sırtı boyunca avuçlarını gezdirdi. Pürüzsüz tenini; zarif, kadınsı kaslarını hissediyordu. Bir zafer duygusuyla kadının şahane kalçalarını kavradı. Aylardır ağzının suyunu akıtan birinci sınıf popo nihayet avuçlarının içindeydi.

İlişki pozisyonlarını sırayla aklından geçiriyordu. Ronnie sırt üstü olmayı mı severdi, yoksa dizlerinin üzerinde mi? Belki üstte olmayı tercih ederdi.

Bilmiyordu. Tek bildiği onun içinde olmak istediğiydi, hem de hemen.

Bu yüzden geriye doğru yaslanıp Ronnie'yi kanepeden birkaç santim yukarı kaldırdı. Bir bacağıyla eliyle kaldırıp kendi yanına yerleştirdi.

Ronnie onun ne yapmaya çalıştığını hemen anlamıştı. Diğer bacağına da kendisi kaldırdı, böylece tüm ağırlığı Dylan'ın üzerindeydi. Penisinin ucu Ronnie'nin kadınlığının girişinde duruyordu. Kendini kontrol altında tutabilmek için dikkatle nefes alıyordu. Bir an önce onun içine girip açlığını gidermemeli, hemen boşalıp ikisi için de sevişmelerini berbat etmemeliydi.

Dylan kanepenin ortasında ayaklarını altına alarak oturdu, bir kolu sıkıca Ronnie'nin sırtına dolanmıştı. Sonra, penisini zonklayıp kalbi de aynı ritimle güm güm atarken kadını yavaşça aşağı indirdi.

Ronnie cennete gittiğini, yüz binlerce kuştüyünün bedeninin en hassas noktasını okşadığını sandı. Daha Dylan tam olarak içine girmeden nefesini verip gözlerini sımsıkı yumdu. Böyle giderse tam olarak giremeyecekti zaten.

"Çok darsın," diye sızlandı Dylan.

Omuzlarına yapışmış, dudaklarını kulaklarında, boyun kaslarının fırladığı yerde gezdiren Ronnie'nin soluğunu teninde hissediyordu.

"Kusura bakma," dedi Ronnie kesik kesik. "Epey zaman geçti de."

Onun itirafıyla, bir sahiplenme duygusu Dylan'ın tüm benliğini sardı, kadına daha da sıkı sarılıp onu bir iki santim daha indirmesine neden oldu. Bu hareketin yarattığı büyük heyecanla ikisi birden inlediler.

İsteyen eski kafalı olduğunu iddia edebilirdi, ama onun yakın zamanda başka bir erkekle beraber olmadığını öğrenmek hoşuna gitmişti. Demek ki o muhteşem popodan başka bir erkek yararlanmamıştı.

"Kollarını boynuma dola," dedi Dylan. Birbirlerine zaten çok yakındılar, Ronnie'nin kolları onun omuzlarında, kollarında, sırtındaydı. Ama yine de erkeğin talimatlarını izleyip onları biraz daha yukarı, boynuna kaldırıp Dylan'a sımsıkı sarıldı. Göğüsleri, elmas sertliğindeki uçlarıyla onun bedenine yaslandı ve Dylan erkek olduğu, kadın vücudunun tadını çıkarabildiği için şükretti.

"Bekle, çok uzun sürmeyebilir," diyerek Ronnie'yi uyardı.

Ama Ronnie onu ya duymamış ya da duyduklarına aldırmamıştı, çünkü Dylan'ın boynuna sarılıp onu ateşli, doymak bilmez öpücüklere boğmaya başladı.

Dylan kadının kalçalarını kavradı, parmakları yumuşak, etli küreleri sıkıp bırakıyordu. Tek bir hareketle onu kendine çekti, artık bütün sertliği Ronnie'nin pürüzsüz sıcaklığıyla çevriliydi.

Ronnie kasılıp onu mengene gibi sıkınca Dylan inledi. Çıkardığı ses Ronnie'nin dudaklarında yankılanıp ikisini birden sardı.

Kendisi hareket etmek yerine Dylan Ronnie'yi kaldırıp indirmeye başladı. Başta yavaş, kısa hareketlerle beraber olmanın tadını çıkarırken hızlandı, daha da hızlandı.

İçlerindeki basıncın birikmesi, duydukları arzusun dayanılmaz hale gelmesi uzun sürmedi. Ronnie'yi ne kadar hızlı hareket ettirirse ettirsin yetmiyordu, kendini ona ne kadar bastırırsa bastırsın yeterli gelmiyordu.

Zihnini bulandıran şehvet bulutuna rağmen elini iki beden arasına götürüp onun klitorisini bulmayı akıl etti. Gerçi Ronnie'nin buna ihtiyacı yoktu belki, kendi başına boşalabilmek için üzerinde zıplıyor, inliyordu. Ama başaramazsa Dylan bir sayı geride kalacaktı.

Kaygan sıvılar sayesinde parmakları kolayca kayıp arzusunun tomurcuklandığı kabarıklığı buldu. Ronnie'nin bedeni hemen kasıldı, çılgık atabilmek için kendini Dylan'ın dudaklarından ayırdı. Tırnaklarını erkeğin sırtına batırmıştı. Kollarının arasında sarsılırken vücudunun içindeki kaslar öyle bir kasıldı ki Dylan'ın başı döndü.

Ronnie'yi doruğa ulaştırmak için tek yapması gereken buydu. Damarlarıyla organından ateşler çıkarken onu son kez kendine, aşağıya doğru çekti. Kalçalarının üzerindeki parmakları kasıldı ve Dylan hayatının en şiddetli orgazmıyla sarsıldı.

Saniyeler, dakikalar geçti. Birbirine karışmış, zahmetli soluk alışları dışında odada ses çıkmıyordu. Dylan hiç kıpırdamadan Ronnie'yi kendisinden biraz yukarıda tutmaya devam etti, vücuduna tekrar his gelmesini bekliyordu. Adeta içi boşalmış, tükenmişti. Bu yaşadığından sonra tekrar yürüyebileceğinden bile emin değildi.

Başını Dylan'ın omzundan kaldıran Ronnie, ona parlak, uykulu gözlerle baktı. Teni ince bir ter tabakasıyla parlıyordu. Muhteşem, maun rengi saçları sırtına dökülmüş, yüzünü uzun, karışık buklelerle çevrelemişti. Birkaç nemli bukle ise saç çizgisine yapışmıştı, nasıl olduysa Dylan uzanıp onları kenara çekecek gücü kendisinde bulabildi.

"İki oldu," diye mırıldandı Ronnie, dudakları Dylan'ın öpüşleriyle pembeleşmiş, kabarmıştı. Dylan *arı sokmuş gibi görünen dudaklar*'ın ne demek olduğunu anlamıştı artık.

Neredeyse umutsuz bir sesle ekledi Ronnie. "On tanesini daha kaldıracığımı sanmıyorum."

"On bir," diye düzeltti Dylan. "On üç tane istemiştin, unuttun mu?"

Kadını hafifçe öpüp dilini belli belirsiz dudaklarının birleştiği yerde dolaştırdı. Karanlık, ilkel bir içgüdü bu dudakları daha pembe, daha kabarık hale getirmesini söylüyordu. Bitkinliğini, tükenmişliğini boş verdi. Onu tekrar arzulamaya başlamıştı bile, en azından ona tekrar sahip olmak, kadını olarak damgalamak istiyordu.

"Ah Tanrım," diye inledi Ronnie.

"Üzgünüm hayatım, Tanrı şu an sana yardım edemez."

10. Sıra

Ronnie'nin kolunu kaldıracak hali yoktu, kanepede yayılıp kalmış, tam anlamıyla baygın olmasa da kendinden geçmenin sınırlarına olabildiğince çok yaklaşmıştı. Dylan onunla sevişerek Ronnie'nin bütün gücünü tüketmişti.

Eğer Ronnie de ona aynısını yapmamış olsaydı adamın bununla böbürlenmesi kolay olurdu. Dylan banyoya kadar yürüebilmek bir yana, hâlâ nefes alabildiği için çok şanslıydı.

Yumuşak halının üzerinde cırtlıçplak yürümüş, Ronnie'yi kanepenin üzerinde kısmen kıvrılmış kısmen yayılmış, başını kanepenin koluna koymuş halde bırakmıştı.

Kullanılmış prezervatifi atıp temizlendikten sonra Ronnie'nin bahsettiği yenilerini bulmaya karar verdi. Henüz ikinci rounda hazır sayılmazdı, ama çocukken izcilik yapmıştı ve her zaman hazırlıklı olmayı tercih ediyordu.

Ronnie içeride uysal uysal yattığına göre biraz da etrafa bakabilirdi. Son yılı hep hayal ettiği gibi ses getirecek haber ve röportajlar yerine seviyesiz, önemsiz yazılar yazarak geçirmiş olabilirdi, ama haberci içgüdüleri tamamen ölmemişti henüz.

Raflarda önemli bir şey göremedi, sadece banyonun gül bahçesini andıran dekoruna uyan havlu ve bezlerle küçük bir kâsede duran kokulu yapraklar vardı.

İlaç dolabı da pek bir şey anlatmıyordu, sadece Ronnie'nin genellikle markasız ürünleri tercih ettiğini gösteriyordu. Diş fırçası, diş macunu, yara bantları, ağrı kesici, ne olduğunu bilmediği merhemler ve çok yakından bakmak istemediği bazı kadın hijyen malzemeleri vardı. Hepsisi değilse de çoğu markasızdı.

Lavabonun altındaki dolapta birkaç rulo tuvalet kâğıdı, bir şişe ağız gargarası ve bigudiler gördü. Asıl dikkatini çekense bir manikür takımı ile saç boyalarıydı.

Ronnie'nin modayı takip eden bir kadın olduğundan kuşku yoktu. Tanıdığı diğer kadınlardan daha muhteşem, daha derli topluydu, her zaman kusursuz görünürdü; tabii ölümüne sevişmediği zamanlarda, diye düşündü Dylan. Saçının bir teli bile yerinden oynamaz; kusursuz biçimli, ojeli tırnaklarında tek bir çatlak bulunmazdı.

Dylan ve tabii muhtemelen Ronnie'yi görme zevkine erişen herkes onun bu kusursuz görünüme profesyonel bir kuaförde eriştiğini sanırdı. Saçını kendi boyadığı, kusursuz manikürünü kendi yaptığı Dylan'ın hiç aklına gelmemişti.

Düşünürken kaşlarını çatıp dudaklarını büzdü. Bu ne anlama geliyordu? Ronnie'ye dair ne anlatıyordu?

Cimri miydi, yoksa sadece tutumlu mu davranıyordu? Belki de maddi sorunları vardı.

Sentinel'deki işinden kazandığı para muhtemelen Dylan'inkinden az bir şey eksik olduğuna ve kendi gelirine göre iyi bir yaşam sürüyormuş gibi görüldüğüne göre böyle bir sorunu olmama-lydı. Tabii bir yığın borç yapmış veya kumar oynuyor olabilirdi.

Nedense Dylan onun internetten poker oynamanın veya bahis oynamanın ötesine geçeceğini hayal bile edemiyordu. Belki sonbaharda moda olacak renkler üzerine iddiaya girebilirdi, ama atların değil.

Neler olduğunu, gerçek Ronnie çok daha mütevazı bir kadıncıken neden kendini bu kadar farklı gösterdiğini bilmiyordu, ama öğrenmeye kararlıydı.

"Ne oldu, uyuyup kaldın mı orada?" Ronnie'nin bitkin sesiyle Dylan yerinden sıçradı. Alt tarafı banyosunu karıştırmıştı, kendini suçlu hissetmesine gerek yoktu. Ama vicdanındaki hafif hareketlenme yanaklarının kızarmasına neden oldu.

Lavabonun önünde çömelmişken doğrulup kapıyı açtı ve salona geri döndü. "Şu bahsettiğin prezervatifleri arıyordum. Uyuyakaldın sanmıştım."

Ronnie kirpiklerini kırıştırıp gözlerini açtı, ama başını kanepenin kolundan kaldırmadı. "Birkaç dakikaya kendime gelirim. Buldun mu aradığını?"

Dylan kutuyu elinde salladı, içinden birden fazla paketin sesinin geldiğini duyunca rahatlamıştı.

"Son kullanma tarihleri geçmemiştir umarım."

"Ne zamandan kalma bunlar?"

Ronnie yüzünü buruşturup gözlerini kapattı. "Baba Bush ne zaman başkanlık yapmıştı?"

Duygusuz bir ifadeyle gelen bu yanıt karşısında Dylan neredeyse kahkahalar atacaktı. Ronnie beraber oldukları zamanın yüzde doksan beşini Dylan'ı çıldırtarak geçiriyor olsa da harika bir mizah anlayışı vardı.

Kanepeye gidip Ronnie'nin seksi, çıplak poposuna hafifçe vurduktan sonra bacaklarını kaldırıp kendine oturacak bir yer açtı. Kadının bacaklarını kucağına koyup kutuyu inceledi.

"Belki bu prezervatifleri üretenler bize merak ettiklerimizi söyleyebilir."

Kutunun arkasında son kullanma tarihi göremeyince kenarları inceledi. Bir tarafta ürünün seri numarasıyla tarih damgası vardı.

Tanrı'ya şükür. "Altı ay daha kullanılabilirler."

Ronnie başını birkaç santim kaldırdı. "Sahi mi?"

"Evet." Yazıların olduğu taraftan kutuyu açıp içindekileri sehpaye boşalttı. Kutu on ikilikti ama prezervatiflerden dokuz tanesi duruyordu.

Bunu düşünürken Dylan'ın bir kaşı havaya kalktı. Geri kalan üç tanesini ne zaman veya kiminle kullandığını merak etmeye hakkı yoktu belki, ama kahretsin, merak etmişti işte. Bu Bay Şanslı her kimse kışına tekme basmak istiyordu.

Aklından böyle şeyler geçirmesi bile saçmaydı. Ronnie'yle evlenmeye değil, birkaç saat sevişmeye niyetliydi. Belki ara sıra, birkaç aylık aralarla bir iki gün beraber olurlardı.

Sonuçta Ronnie'nin hayatındaki ilk erkek değildi, sonuncusu da olmayacaktı. Değiştiremeyeceği şeyler için canını sık maması, böyle şeyler düşünmemesi, yaptıklarına kaldığı yerden devam etmesi gerekirdi.

Prezervatifleri sehpanın üzerinde bırakıp Ronnie ile kanepenin arasında kalan dar boşluktan uzanarak onun saçını çekti ve ensesini öptü.

"Üçüncüye hazır mısın?"

Ronnie inledi, ama kalçasını onun kasıklarına birazcık yaklaştırdığı da Dylan'ın gözünden kaçmadı.

"Sen hazır mısın ki?"

Dylan güldü, bir yandan da kadının kulak memesini hafifçe dişliyordu. "Benim hazır olmam gerekmiyor. Senin on üç kere boşalacağına dair iddiaya girdik, benim değil."

Ronnie bir kez daha inleyip yüzünü diğer tarafa çevirdi. "Bana hatırlat da bundan sonra çenemi kapalı tutayım."

Dylan'ın dudakları ensesinde, omuzlarında dolaşarak kollarının üst kısmına indi, elleri ise ön tarafta, göğüslerinin sıkı yuvarlaklığıyla oynamakla meşguldü.

"Bunu sana defalarca söyledim, ama lafımı dinlemedin ki."

"Bundan sonra dinleyeceğim, yemin ederim."

Dylan kıkırdadı. "Ya tabii, benim dediklerimi yapacağın gün gazetelere haber verelim de manşetten duyursunlar." Söylediklerinin etkisini arttırmak için bir an sustu. "A, dur bir dakika, ben gazeteciyim zaten."

Ronnie bu espriye hafif bir kahkahayla karşılık verdi, ama Dylan'ın parmakları aşağı inince gülüşü yok olup gitti. Genzinden gelen bir sesle bedenini Dylan'a doğru büktü.

Dylan olağandışı güçleri olan bir adam veya sürekli ereksiyon halinde gezen bir adam değildi, ama ölmüş bile olsa Ronnie'nin kalçalarının yumuşak kıvrımlarının kasıklarına dokunduğunu hissetmek sertleşmesini sağlayabilirdi.

"Dön," diye fısıldadı. Ronnie koltuğun kenarına yaklaşıp ken kazara yuvarlanmasını diye de elini belinden ayırmamıştı. Bir dizinin üzerine kalkıp bacaklarını Ronnie'nin iki yanına koyarak oturdu.

Şimdi Ronnie yüz üstü yatıyordu. Başını yana çevirmiş, yanağını kıvrıdığı kollarına dayamıştı. Dylan onun uzun buklelerini toplayıp üstünkörü bir atkuyruğu haline getirerek ellerine yer açtı ve ensesiyle omuzları arasındaki kasa nazikçe masaj yapmaya başladı.

"Hımm. Yoksa bu hep bahsettikleri Mutlu Son masajlarından mı?"

Dylan gülümsedi, kürek kemiklerinden narin sırtına geçmişti. Ronnie'nin kasları gergin olmaktan çok uzaktı, muhtemelen masaja falan ihtiyacı yoktu, ama bunu yapmak çok hoşuna gidiyordu. Hem onu iyice yumuşatıp uysallaştırmak üçüncü orgazma giden yoldaki ilk adımdı.

"Olabilir."

"Bu masajı ufak tefek bir Uzakdoğulu yerine senin yaptığına seviniyorum desem, birilerini kızdırır mıyım?"

Dylan bir kahkaha attı. "Kızdırırsın herhalde, ama seni ispiyonlayacak değilim çünkü aynı fikirdeyim. Yine de dikkatli ol, sırtında yürümeye kalkabilirim."

"Bu kadar güzel hissettirecekse hiç durma."

Her ne kadar önceki pozisyondan daha memnun olsa da Dylan geriye doğru kayıp Ronnie'nin poposu yerine dizlerine doğru oturdu. Sol kalçasının üst tarafındaki dövmenin görüntüsü onu hazırlıksız yakaladı. Göğsüne, karnına, karşısındaki manzarayla sıkışan hayalarına arzu dalgaları gönderdi.

Aslında bu kadar şaşırmaması gerekirdi, dövmenin oralarda bir yerde olduğunu zaten biliyordu. Ama daha önce hiç görmemişti. Gecenin büyük kısmında Ronnie çıplaktı, ama hep yüz yüzeydiler ve arkasını doğru düzgün görme şansı olmamıştı.

Bu büyük bir hataydı. Aslında eteğini indirip hemen Ronnie'nin arkasına bakması gerekirdi.

Bu dövme hakkında tahminlerde bulunmuş, yerini ve anlamını merak etmişti. Avucunu süslü, siyah Çin sembollerinin üzerine gezdirdi, eğilip dudaklarını aynı noktaya bastırdı.

"Bu dövmeyi hayal ediyordum biliyor musun?"

Hangi akla hizmet bu itirafta bulunduğunu bilmiyordu, ama olmuştu artık.

Ronnie hafifçe kıpırdayıp başını çevirerek ona baktı. "Bir sürü insanın dövmesi var," dedi. "Büyütülecek bir şey değil."

"Evet, ama çoğu kişi bir dövmesi olsun ister, heveslenir, o boyanın sonsuza dek bedeninde kalacağını bilerek yaptırır. Senin böyle bir şeyle ilgileneceğin veya aklında bir şekil olacağı aklıma gelmezdi."

"Haklısın, cesaretimi toplamam biraz zaman aldı, tabii ne-reye ne yaptıracağıma karar vermem de."

"İyi seçim yapmışsın, iki konuda da. Ama itiraf edeyim, bu sembolün anlamını çok merak ediyorum." Parmak uçla-rını bir kez daha desenin üzerinde dolaştırdı, kuş tüyü hafif-liğindeki bu dokunuş Ronnie'yi ürpertti.

Ronnie yattığı yerde dönerek onunla göz göze geldi. Du-dağının köşesinde küçük bir gülümsemenin izi, çikolata rengi gözlerinde ise şeytanca bir pırıltı seçilebiliyordu. "Emin mi-sin? Pek hoşuna gideceğini sanmıyorum."

"Üstesinden gelirim, merak etme," diye kadına güvence verdi Dylan, ama endişelensin mi yoksa eğlensin mi bilemi-yordu.

Omzunu silken Ronnie, "Siktir git," diye cevap verdi.

Bu ani küfür karşısında Dylan gözlerini kırpıştırdı. Eğ-leniyorlar, hatta güzel zaman geçiriyorlardı. Ronnie'nin bir anda ona saldırmasını, böyle kısa ve öz bir ifadeyle kovul-mayı beklemiyordu.

"Gitmek üzereydin zaten," dedi arsızca bir tavırla, onun üzerinden inip giysilerini bulmak aklından geçtiyse de kı-pırdamadı.

"Hayır," dedi Ronnie başını sallayarak. "Dövmenin an-lamı bu. Çince 'siktir git' demek." Kıkırdadı. "O zaman sen-den pek hoşlanmıyordum ve istemediğim halde vücudumda kalıcı bir işaret olacaksa bari unutulmaz, anlamlı bir şey olsun dedim. Bu laf hissettiklerimi bayağı iyi ifade ediyordu. Sem-bolü bulmak kolay olmadı, ama Grace'le Jenna yardım ettiler."

Dylan duyduklarını hazmetmeye çalışırken kadını ince-ledi. Bir kadının, bedenine belirli bir kişiye yöneltilmiş böyle bir küfrü kazınması her zaman rastlanılacak bir şey değildi, bu

yüzden kendini sersemin teki gibi hissetse de bunu yaptıran kişi olmaktan saçma memnuniyet duymuştu.

Bu dövme hayatı boyunca Ronnie'nin bedeninde olacaktı.

Hayatı boyunca ne zaman çıplak olarak aynada kendine baksa dövme ona Dylan'ı hatırlatacaktı.

Ne zaman sersemin tekiyle yatsa, adam bilmeden Dylan Stone'un bıraktığı izi görecekti, okşayacaktı. Dylan Ronnie'yle se-vişmeden çok önce onun cildinin altına, zihnine nüfuz etmişti.

"Sana hiç ne kadar korkutucu bir kadın olduğunu söyle-miş miydin?"

"İyi anlamda mı, kötü anlamda mı korkutucuyum?"

Dylan homurdandı. Eğlenmesi mi gerekirdi, yoksa gözü-nün korkması mı?

"İkisi de."

"Teşekkürler, yani teşekkür etmem gerekir herhalde. Uma-rım sandığım anlama geliyordur. Elimizden geldiğince araş-tırdık, ama doğruluğundan asla emin olamıyorum. Kıcımda bir 'Çin Malı' yazısıyla geziyor da olabilirim."

Elini yüzüne kapatıp başını salladı. "Ah Tanrım," dedi. "O iddia yüzünden sana ne kadar kızgındım biliyor musun? Seni öldürmek istiyordum, halbuki şimdi seninle sevişiyorum. Cid-den terapiye ihtiyacım var benim."

Dylan gülmemek için dudağını ısıırıyordu. "Bir köşe ya-zımda dile getiririm bunu."

Ronnie elini indirdi, gözlerini kocaman açmıştı. "Aklın-dan bile geçirme." Sesi Şeytan Çarpması filmindeki karakte-rinki kadar kısılmıştı. "Bu gece olanlar veya sana söyledik-lerim hakkında tek kelime bile yazarsan, yemin ederim çok pişman olursun."

"Ya, öyle mi?" diye dalga geçti, Dylan. Bu beklenmedik meydan okuma kanını ateşlemiş, hızla vücudunun doğru yerlerine göndermişti. "Ne yaparsın?"

Ronnie biraz daha doğruldu; iri, yuvarlak gözlerinden ateş saçıyordu. "Göğsünü yarıp açar, atmakta olan kalbinin üzerine 'siktir git' yazısını kazır, sonra da..."

Eli yıldırım gibi uzanıp Dylan'ı hayalarından yakaladı. Adam bağırıp kendini kurtarmaya çalıştı, ama Ronnie onu sımsıkı yakalamıştı. Parmakları hem penisinin hem hayalalarının etrafında bükülmüştü ve canını yakmanın eşiğindeydiler.

Kahretsin, bu kadın ciddiydi ve hiç vakit kaybetmiyordu.

Tekrar ağzını açtığı anda Ronnie'nin sesi yumuşak ve sakin, birkaç saniye öncesine göre yüz seksen derecelik bir dönüş yaşamıştı sanki. "Ve sonra çok ayıp şeyler yaparım."

Bir an hiç kıpırdamadan durdular. Ronnie ciddi olduğunu göstermek istiyor gibiydi ve Dylan'ın istemeden cinsiyet değişimi yaşamaya hiç niyeti yoktu.

Yutkunup başını eğdi. "Tamam. Bu gece yaşanan hiçbir şey yayınlanmayacak, hiç istisnasız hem de."

Ronnie sevimli bir şekilde gülümseyip kıymetli bölgele-
rindeki elini gevşetince Dylan rahat bir nefes aldı.

"Teşekkür ederim." Elini tamamen çekip arkasına yaslandı. "Artık üç numaraya devam edebilir miyiz?"

Hayatını, hatta daha kötüsü erkekliğini elinden almakla tehdit ederken bir anda değişip insanın aklını başından alan bir seks deneyimine hazır olması Dylan'ın onun korkutucu bir kadın olduğuna dair düşüncesini destekliyordu.

Peki Dylan'ın sertleşmesi, onun içine girmeye eskisinden de istekli olması çılgınlık değil miydi?

Evet, Ronnie korkutucuydu, ama belli ki kendisi de çatlağın tekiydi.

"Dönsene," dedi Dylan, erkekliğini tekrar ispatlamaya, odadaki testosteron seviyesini dengelemeye niyetliydi.

"Neden?" dedi Ronnie şüpheli bir tavırla. "Hayalarını avuçladım diye beni tokatlamayacaksın, değil mi?"

Bu soru ve aklına getirdiği görüntü yüzünden Dylan'ın penisi titreyip biraz daha yukarıları işaret eder oldu.

"Belki tokatlarım," dedi. Yüzünü ifadesiz tutmak için uğraşıyordu. "Ama dönmezsen kesin tokatlarım."

Ronnie yüzüstü dönerken diliyle kurumuş dudaklarını ıslattı. Sadece omurgasındaki sert çizgi tam olarak rahatlamadığını gösteriyordu.

Dylan dakikalarca kıpırdamayıp ona bakmakla yetindi. Her bukleyi, her kıvrımı, her çukuru, her düzlüğü ezberledi. Sonra prezervatif paketine uzandı, çok geçmeden bir tane gerekecekti.

Ronnie yavaş yavaş uyandığında güneş yatak odasının penceresinden süzülüyor, bedenindeki her kas fazla kullanılmaktan ağrıyordu. Parlak ışık yüzünden gözlerini kısıp başını çevirdiğinde Dylan'ın yanında yattığını gördü.

Sırtüstü yatıp kollarıyla bacaklarını açmıştı, derin uykuda gibi bir hali vardı. Önceki gece harcadığı enerji düşünülünce uyuması normaldi tabii. Ronnie'yi defalarca ağzıyla, parmaklarıyla, penisiyle orgazma ulaştırmıştı. Ronnie'nin varlığını bile bilmediği pozisyonlarda sevişmişti onunla, sırt üstü, yan dönük, kucağında...

Bu pozisyonların, sabaha kadar yaşadığı inanılmaz zevklerin içinden en iyisini seçecek olsa Dylan'ın kendisini kane-
penin arkasına doğru eğerek, Ronnie açık perdelerden gecenin karanlığında şehrin ışıklarını izlerken onunla sevişmesini seçerdi.

Bir ara kimsenin onları görüp görmediğini merak etmişti. Acaba sapığın biri elinde dürbünüyle Dylan'ın ona çığlıklar attırmasını izliyor mudur diye geçirmişti aklından. Bu olasılık aldığı zevki de, ardından gelen orgazmı da güçlendirmişti.

O ana kadar, tutkunun çalkantıları arasındayken izlenme düşüncesinden tahrik olabileceğini hiç bilmiyordu.

Ama bir gecede bu kadar çok orgazm yaşayabileceği veya seks dolu bir geceden sonra Dylan Stone ile aynı yatakta uyanacağı da aklına gelmemişti.

Arka arkaya keşifler yapıyordu sanki.

Yatak Dylan'ın azımsanmayacak ağırlığıyla çukurlaşmıştı. Zavallı yatağı da, tıpkı kendisi gibi, iri yarı, kaslı adamlara alışkın değildi. Yataktaki çukur Ronnie'yi ortaya, Dylan'a doğru çekip duruyordu. Kendini yerçekimine bırakıp onun yanı başında kıvrılmak, erkeksi sıcaklığına sarılmak ne güzel olurdu.

Dylan harika görünüyordu. Seksi, uyku ve şahaneydi.

Bu manzara karşısında dudaklarını yalayıp kararlı, pişmanlık dolu bir ifadeyle başını çevirdi. Onu birkaç öpücük ve doğru bölgeleri hedefleyen dokunuşlarla uyandırmak cazip biri fikir olsa da bunu daha fazla sürdürmenin mazur görülecek bir yanı yoktu.

Önceki gün çakırkeyif ve arzulu olduğu için sağduyusunu bir yana itip Dylan'ın kadınları gecede on iki kez orgazma ulaştırdığı iddialarının gerçek mi yoksa palavra mı olduğunu görmeye hazırды. Dylan'ın, iddia ettiği kadar iyi olduğunu öğrendiği için mutluydu.

On üç tanede mi yoksa Dylan'ın söz verdiği gibi on ikide mi kaldıklarını bilmiyordu, beş veya altıdan sonra ipin ucunu kaçırmıştı. Ama gece ondan sonra da uzun süre devam ettiğine, arka arkaya orgazm olmasını sağladığına göre Dylan hedefine ulaşmış hatta geçmiş olmalıydı.

Sırf seks yüzünden bu kadar ağrı çektiğini hatırlamıyordu hiç. Buna iyi bir ağrı denebilirdi, ama varlığından bile haberdar olmadığı kaslar Ronnie yataktan inip sabahlık almak için dolaba giderken isyan çığlıkları atıyorlardı.

Neyse ki Dylan her seferinde klitorisini uyarmaya kalkmamıştı. Yoksa bedeninin o küçük, en kıymetli parçası daha gecenin yarısı olmadan dayanamayıp düşebilirdi.

Küf yeşili ve turkuaz rengi sabahlığını giyerken inledi, kıpırdayıp kıpırdamadığını görmek için başını çevirip Dylan'a baktı. Saat dokuzu geçmiş, yani Ronnie işe geç kalmıştı. Suçluluk duyması gerekirdi belki, ama içi rahattı. Hasta olup işe gitmediği günlerin sayısı bir elin parmaklarını geçmezdi, bu yüzden kovulacak değildi. Arayıp bir saat kadar gecikeceğini söylemesi yeterliydi, kaybettiği zamanı ise günün sonunda telafi edebilirdi.

Yatak odasından çıkıp telefon etmeye gidecekken vazgeçip banyoya, duş almaya gitti. Duştan sonra kendini daha iyi hissediyordu. Daha sağlam ve güçlü, yapılması gerekenler konusunda daha kararlıydı.

Yatak odasında şifonyerin çekmecelerini karıştırırken bir inleme ile yatağın ona eşlik eden gıcirtısını duydu. Omzunun üzerinden bakınca Dylan'ın gerindiğini, bir eliyle yüzünü ovuşturduğunu gördü. Kalkıp yatağın ortasında oturduğunda sadece üzerindeki beyaz çarşafın bir ucu çıplaklığını örtüyordu.

"Günaydın," dedi alçak ve çatallı bir sesle. Gözleri uykuluydu, dudakları ise çekici bir gülümsemeyle kıvrılmıştı. Yatağın ucundan inip ayağa kalktı. Çarşafı geride bırakıp çıplak bir halde banyoya gitti.

Tuttuğunu bile fark etmediği soluğunu bırakan Ronnie çekmecedan aldığı külodu giydi. Dylan odaya döndüğünde küloduyla takım olan ateş kırmızısı sutyenini iliklemeyle meşguldü.

Dolaba gidip füme rengi pantolonuyla beyaz bluzunu çıkardı. Kayıtsız bir tavırla kapının pervazına dayanmış olan Dylan'ın, gözlerini üzerinden hiç ayrılmadığının farkındaydı.

"Giyinmek istediğinden emin misin?" diye sordu. "Çıplak kalmaya devam edersen biraz daha eğleniriz."

Ronnie bu teklifin dizlerini titretmediğini, karnına ateşten bir top göndermediğini söylese yalan olurdu.

Sertçe, kendine hâkim ol, diye geçirdi aklından.

"Senin işe gitmen gerekmiyor mu?" diye kaçamak bir yanıt verdi.

Dylan aldırılmaz bir tavırla omzunu silkip kibirli ama baştan çıkarıcı gülümsemelerinden biriyle karşılık verdi. "Arar, hastayım derim."

"Zahmet etme," dedi Ronnie, bir yandan da bluzunu ilikleyip kenarını pantolonunun içine sokuyordu. "Ben de geç kaldım, ama işe gidiyorum. Senin de gitmen lazım."

Aslında Dylan'ın iş ahlakını örnek alıp evde kalması gerekirdi. Bütün vücudu ağrıyordu, yorgundu ve sekiz saat çalışacak halde değildi.

Evde kalıp kendine gelmeyi çok isterdi, ama Dylan'dan uzak kalıp eski haline dönmeyi de bir o kadar istiyordu.

Ronnie aynadaki aksini izlerken saniyeler sessizlik içinde geçti. Saçları ıslak, dağınık bir yığın halindeydi ve ona perişan bir görüntü veriyordu; makyajsız yüzü ise parlak ve solgundu. Saçlarını kurutma makinesiyle birkaç dakikada halledebilir, çabucak süreceği fondöten, allık, far ve ruj yeterli olurdu. Bu işleri on dakikada bitirip evden çıkabilirdi.

İnce, gümüş bir kolye ile küpelerini takarken göz ucuyla Dylan'ın döndüğünü ve holde gözden kaybolduğunu fark etti. O çırlıçıplak kapıda durup avını takip eden bir kedi gibi kendisini izlemeyince gerginliği azalmıştı.

Ama bu rahatlama uzun sürmedi. Takılarını takıp döndü, niyeti banyoya geçip hazırlıklarını tamamlamaktı, ama Dylan, mavi gözlerinde bir kararlılık parıltısıyla ortaya çıktı.

Kot pantolonunu giymiş, fermuarını yarıya kadar çekip düğmesini açık bırakmıştı, Ronnie onun salona giysilerini almaya gittiğini anladı. Ama gömleğini giymeye zahmet etmemiş, kaslı göğsünü nefes kesecek şekilde çıplak bırakmıştı.

Dün gece karanlıkta Ronnie adamı doğru düzgün inceleyememiş, erkek cinsinin ne kadar hoş bir örneği olduğunu fark edememişti. Dylan bir Calvin Klein mankeninden farksızdı. Pürüzsüz düzlükler sıkı çizgilerle bölünürken göğüs kaslarının ortasındaki mükemmel yuvarlaklığa sahip bronz renkli meme uçları okşanmak, öpülmek, yalanmak için yalvarıyordu.

Kahretsin, yine sıırıslıkla olmuştum. Tahrik olmaya vakti de yoktu, isteği de. Bir daha olmazdı, Dylan'dan tahrik olmamalıydı.

Kapıda, bacakları hafifçe açık askerleri andıran bir pozda, elleri belinde duruyor, Ronnie'nin yolunu kesiyordu. Yüzündeki ifade ise artık Ronnie'nin aklını çelmekle ilgilenmediğini belli ediyordu. Aklındaki her neyse, Dylan bu meseleyi çözmeye kararlı görünüyordu.

"Neler olduğunu anlatacak mısın?" diye sordu nihayet.

Ronnie'nin içinde büyüyen arzuyu yatıştırması ve o güne dair planlarını kendi kendine hatırlatması bir iki saniye sürdü. Dylan'dan kurtul, her şeyin bittiğini anlat, kıcını kaldırıp işe git.

"Bir şey olduğu yok." Dylan'ın, insanın içine işleyen bakışlarından kaçınmak için bluzunun kollarını ilikledi, ön düğmelerinin düzgün olup olmadığını kontrol etti ve saçının nemli diplerini karıştırdı. "İşe gitmeye hazırlanıyorum."

Tam onun yanından geçecekken Dylan yer değiştirip önüne geçti.

Bunu söyledikten sonra kapıyı kapatıp Dylan'ı banyonun dışında bıraktı. İçeriden kurutma makinesinin sesi geldi ve Dylan kovulmuş olduğunu fark etti.

Rüyasında görür, dedi kendi kendine. Dönüp salona gitti ve kalan giysilerini topladı. Pantolonunun fermuarını çekip atletini üzerine geçirdikten sonra kanepeye oturup çorabıyla ayakkabısını giydi.

Saç kurutma makinesinin sesi kesilince ayağa kalktı ve gömleğini giydi, ama düğmelerini iliklemele uğraşmadı. Gidip bir muhafız gibi banyo kapısının önünde dikildi. Ronnie'nin içeride ne yaptığını bilmiyordu, ama kapıyı açıp ortaya çıkması dakikalar sürdü.

Ronnie bir anda durdu, birkaç santim ötesinde Dylan'ı görünce korkmuştu. Saçı kuru ve biçimliydi, koyu kahverengi dalgalar halinde yüzünün iki yanından omuzlarına dökülüyordu. Yüzünde ise zevkli bir biçimde uygulanmış hafif mak-yajı vardı.

Ronnie'nin ortaya çıkması karnındaki sinirlere bu kadar büyük bir darbe vurmamalıydı. Giyinip kuşanmış hali, Dylan'ın altında çıplak kendinden geçtiği zamanki halinden çok farklıydı ve Dylan hangisini daha çok sevdiğine karar veremiyordu. Her halükârda Ronnie adeta buz kesmiş, onu ise malum yerleri arzuyla sızlar halde bırakmıştı.

"Gittiğini sanmıştım," dedi alçak sesle, Dylan'ın pantolon fermuarının arkasında büyüyen organının farkında değildi.

"Konuşmamız bitmedi."

Dylan yanından geçip mutfaka doğru gitmesine izin verdi, ama kendisi de hemen arkasından geliyordu.

"Söylenecek ne kaldı ki?"

"Belki arkadaş değiliz, ama yatakta gayet iyiyiz. Bunda ne sorun var ki?"

Ronnie mutfak tezgâhının başında durup çantasını karıştırıyordu. Meyve kâsesinden bir muz alıp çantanın en üstüne koydu.

"Önemsemediğim adamlarla yatma huyum yoktur, nefretimi açıkça dile getirdiklerimle hiç yatmam. Sen dost mu düşman mı düşünmeden herkesle düşüp kalkarsın belki ama ben yapmam."

Paltosunu giyip çantasının askısını omzuna atan Ronnie bir kez daha Dylan'ın yanından hızla geçti ve doğruca evin kapısına gitti

Yine kibirli, kendini beğenmiş haline geri dönmüştü, ama Dylan bu tavırlara her zamanki gibi sinirlenmek yerine gülümsemesini bastırmaya çalıştı. Ronnie Chasen çoğu zaman huysuz ve asabi olabilirdi, ama Dylan o iffetli dış görünüşün altında yatan tutkuyu biliyordu artık.

Eve geldiğinde üzerindeki kıyafetlerden başka bir eşyası olmadığı için, Ronnie'nin peşinden kapıdan çıkarken de sadece ceketini almıştı. Kapıyı kilitlemesini beklerken ellerini pantolonunun ceplerine soktu, sonra da apartmanın sahanlığında onunla beraber yürüdü.

"Tamam, sevişmeyiz o zaman," dedi dostça bir tavırla. Ronnie'nin şüpheli bakışını görünce belki de fazla dostça davranışını düşündü.

Yeteneklerine güveniyordu. Sevişmeleri sıradan bir eğlence değildi ve Ronnie'nin, bir daha böyle arzulu olduğunda gündüz gözüyle verdiği kararları unutup Stone'la aynı şeyleri bir daha yaşamamanın o kadar da kötü bir karar olmadığını düşüneneceğinden emindi.

Ronnie bir süre inat edecekse Dylan da bekleyebilirdi.

"Bu kadar mı yanı?" diye sordu Ronnie. "Kavga edecek bir şey yok diyorsun, hem de uyandığından beri benimle kavga etmene rağmen, öyle mi?"

"Evet," dedi Dylan asansöre binerlerken, eski bir alışkanlıkla yüzlerini kapıya döndüler. "Sadece dün gece seni hiçbir şeye zorlamadığım konusunda anlaşılmış istedim. Çok içmiştin belki, ama senden faydalanmış değilim. Durmamı söyleseydin dururdum ve bunu söylemen için sana çok fırsat verdim."

"Evet, benden faydalanmadın," dedi Ronnie. "Olanlar tamamen benim aptallığımdı."

"Dikkatli ol tatlım. Beni böyle pohpohlamaya devam edersen burnum büyüyecek."

Dylan Ronnie'nin kaşlarını çatıldığını gördü ve ona dil çıkarmamak için kendini zor tuttuğunu hissedince kahkaha atacaktı.

"O zaman ilk anlaşmamıza geri döneriz," diye devam etti. "Seks içermeyen örgü dersleri. Çok ilginç olmayacak tabii, ama sen yapabilirsen bana uyar."

Asansörün kapıları açıldı ve Dylan ancak çıkıp apartmanın kapısına doğru birkaç adım attıktan sonra Ronnie'nin yanında olmadığını fark etti. Arkasına dönüp bakınca kadının hâlâ asansörün içinde solgun ve ifadesiz bir yüzle durduğunu gördü.

Asansöre doğru giderek, "Neyin var?" diye sordu.

Ronnie başını salladı, donup kalmasına neden olan düşüncüyü kafasından atmaya çalışıyordu sanki. Yürüyüp Dylan'ın yanından geçti ve cam kapıya doğru gitti, Dylan ona yetişebilmek için acele etti.

Bu kadın bir erkeğin bütün dikkatini ve enerjisini kendi üzerinde toplamak konusunda çok başarılıydı. Bu sabah Ronnie'nin peşinden koşmuş, onu anlamaya çalışmış, etrafında dolaşıp durmuştu ve hayatında hiçbir kadınla böyle bir

şey yaşamamıştı. Eğer daha önce birisi, beyninde bir hasar falan yokken bu şekilde davranacağını söyleseydi Dylan güler geçerdi.

"Bence örgü derslerini de bıraksak iyi olur."

"Neden?"

Apartmanın iki küçük otoparkından birine doğru hızla yürüyorlardı. Yanlış tarafa gitmekte olduklarını söylemeye Dylan'ın yüreği elvermedi. Belki de kadının huysuzluğu o kadar hoşuna gidiyordu ki, bu kibirli halini bir süre daha izleyebilmek için birkaç metre fazla yürümeye hazırdı.

"Çünkü çok saçma. Daha önce de saçmaydı zaten, şimdi bir de..."

"Seviştik diye mi?" diye tamamladı Dylan.

Ronnie kaşlarını kaldırdı, halbuki dün gece avaz avaz bağırarak kendisiydi.

"Birbirimizden mümkün olduğunca uzak durduğumuz günlere dönsek daha iyi olur bence. Son yarışını kaybetmek için bana ihtiyacın yok."

"Ya, demek öyle," diye güldü Dylan. "Güzel. Ama seninle ya da sensiz, kaybedecek değilim."

Otoparka varınca durdular. Belirli bir aracın yanında değil, rastgele bir yerde durmuşlardı. Dylan, Ronnie'nin ona belli etmeden etrafa bakıp arabasını bulmaya çalıştığından şüphelendi.

"Ne düşünüyorum biliyor musun? Bence örgü derslerini bırakmak istiyorsun, çünkü benim yanımda artık kendini kontrol edemeyeceğinden korkuyorsun. Oturup elimdeki yünü uzun, metal bir şişin etrafına dolamamı izleyeceksin, beni o kadar arzulayacaksın ki üzerime atlayacaksın."

Ronnie hızla kafasını çevirdi. Eğer bir insanın gözlerinden ışın çıkması mümkün olsaydı Dylan asfaltın üzerinde dumanları tüten zavallı bir yaratık haline gelebilirdi.

"Senin akli dengen yerinde değil, farkındasın değil mi?"

"Korkak."

"Korkak değilim, sadece derslerin iyi bir fikir olmadığını düşünüyorum." Ses tonu gittikçe sertleşiyordu. Sonra aşağılayıcı bir ifadeyle Dylan'ı baştan aşağı süzdü. "Ve inan bana, senin üzerine atlama fikri hiç çekici gelmiyor."

İşte Ronnie'nin, Dylan'ın en sevdiği yanı buydu. Alışkın oldukları, kalbinin daha hızlı atmasına, rekabetçi içgüdüleri- nin ön plana çıkmasına neden olan ilişkileri buydu.

"İddiaya var mısın?" Bu, Dylan'ın en sevdiği cümleydi ve Ronnie'nin böyle bir soruya direnemeyeceğini biliyordu.

"Bir akşamı senin yanında geçirip işin içine seksi karıştır- madan duramayacağımı mı düşünüyorsun?" Ronnie'nin göz- leri kısılmış, dudakları sert bir çizgi halini almıştı.

Bu cevap karşısında sırtıtmamak için Dylan'ın tüm gücünü kullanması gerekti. "Aynen öyle diyorum. Bunu ispatlamanın tek yolu da özel örgü derslerine devam etmek."

Ronnie'ye doğru eğildi, o kadar yaklaşmışlardı ki soluğu onun parlak kahverengi saçlarına ulaşıyordu. Sesi alçalıp ne- redeyse fısıltı halini aldı. "Sen ve ben... Evinde sadece ikimiz olacağız. Bir de benim karşı konulmaz cinsel çekiciliğim. Bu kadarına dayanamazsın. Darmadağın olacaksın."

Ronnie geri çekilip Dylan'a baktı, belirgin elmacık kemik- lerinin üzerine hafif bir pembelik yerleşmişti. "Öküzün teki- sin Stone," dedi sert bir ifadeyle. "Egonu incitmek istemezdim ama karşı konulmazlıkla falan ilgin yok senin. Dayanılmaz biri olduğun kesin tabii. Evime gel. Sana örgü örmeyi öğre- tirken soyunmaya falan kalkışmayacağım."

Dylan bir budala gibi sırtıyordu. "Göreceğiz. Bu arada sana kötü haberlerim var."

"Yine ne oldu?" Henüz sabahın onu olmasına rağmen Ronnie'nin sesi bitkindi.

"Araban burada değil. The Penalty Box'ın orada. Eğer bu yakında işe gitmeye niyetin varsa seni benim bırakmam lazım. İstersen *Sentinel* ofisine bırakırım, istersen bara. Sen karar ver."

"İkiniz de hainsiniz," dedi Ronnie arkadaşlarına. Elindeki şiş- ler hızla birbirlerine çarpıyorlardı. Sinirlendikçe daha hızlı örü- yordu ve öfkeden kudurma aşamasını geçeli epey olmuştu.

Üçü Charlotte'ın yüz yaşındaki çiftlik evinin salonunda oturuyorlardı. Grace ile Jenna maun ve kırmızı brokardan ya- pılmış, rengi atmış eski bir kanepedeydiler. Ronnie onlardan uzakta duran ve kanepeye uymayan haki yeşili bir berjer kol- tuğa oturmuştu. Diğer ikisiyle yan yana oturacak, arkadaşlık edecek havada değildi. Dünyadaki en güvenilirmez arkadaşlar olduklarını kanıtlamışlardı.

Aslında içinden örgü örmek de gelmiyordu, ama azarla- mak için Grace'i aradığında arkadaşı Charlotte'ın evine gidip örgü örmeleri gerektiğini, yaşlı kadının yirmi bulaşık bezi si- parişi aldığını söylemişti.

Normal şartlarda Ronnie memnuniyetle yardım eder, örgü örerek rahatlardı. Ama o gün herkesi tersleyebilecek kadar alın- gandı ve öfkesini kontrol edemezse parmaklarının arasına sı- kıştırdığı yedi numaralı metal şişi kıracağından korkuyordu.

"Neden şikâyet ediyorsun ki?" diye karşılık verdi Grace. "Bir gecede on iki orgazm yaşama şansını sana verdiğimiz için bize teşekkür etmen lazım. Aman Tanrım, bunun ne ka- dar güzel bir şey olduğunun farkında değil misin? Zack bile bunu başarmış değil, hem de enerjisi bitmeyen tiplerden ol- masına rağmen. Hiç durmadan sevişebiliyor."

Üç genç kadın birbirlerine baktıktan sonra Grace konuştu.
"Yatmışlar."

"Yatmak derken uyumayı kastetmiyoruz tabii. Çok az uyumuşlar," diye dalga geçti Jenna.

"Azgın maymunlardan farkları yokmuş."

Ronnie Grace'e ters ters baktı. "Sağ ol ya."

"Rica ederim," diye karşılık verdi arkadaşı.

"Şu işe bak," dedi Charlotte. "Kısa zamanda neler olup bitmiş. Neyse ki geldiniz, yoksa önümüzdeki haftaya kadar bunlardan haberim olmayacaktı."

Tatlı bir sesle, "Evet, ilginç ayrıntıları dinlemek için bir hafta beklemek istemeyiz," diye ekledi Grace. "O yüzden Ronnie, anlat bakalım. Dylan çıplakken de kot pantolonuyla olduğu zamanki kadar seksi mi?"

Ronnie fazla meraklı arkadaşına tek kaşını kaldırarak cevap verdi. "Sen ne demeye başka erkeklerin kot pantolonlarını inceleyip duruyorsun? Zack bunu fark etse kızmaz mı?"

O anki ruh haliyle Grace'i nişanlısına memnuniyetle izleyebiliyordu. Başına bu derdi açan Grace'ti ve hak ettiğini bulmuş olurdu, en azından dikkatini Ronnie'yle Dylan arasındaki berbat ilişkiden kendi ilişkisine çevirmek zorunda kalırdı.

Ama Grace'le Zack'ın ilişkisi gayet normal ve sağlıklı görünüyordu, muhtemelen sonsuza kadar da sürecekti. Kahretsin.

"Zack arada bir başka insanların popolarına veya önlerindeki pakete baktığını biliyor, o da başka kadınların göğüslerine bakıyor. Sipariş veremiyor olabiliriz, ama menüye bakmak yasak değil," dedi küstah bir tavırla. Burnunu hafifçe havaya kaldırmıştı.

Ronnie'nin tek yapabildiği bu münasebetsiz arkadaşına dil çıkarmaktı.

"Hadi ama," diyen Jenna Ronnie'yi kandırmaya çalışıyordu. "Dylan söz konusu olunca meraktan ölüyoruz. Zack ile Gage'in gizemli bir tarafları yok. Jenna'yla ben onlarla beraber olduk, insanı bıktırarak kadar bahsettik onlardan. Küçük grubumuzda beraber olmayan bir tek Dylan'la sen vardınız, şimdi beraber olduğunuza göre ayrıntıları öğrenmek istiyoruz."

"Sen de Dylan'ı çıplak hayal ettiğini söyleme bana." Ronnie bu düşünceyle afallamıştı. Arkadaşından böyle muzırca bir hareket beklemezdi, özellikle de Dylan'ı tanıdığı sürenin çoğunda mutlu sayılabilecek bir evliliği olduğu düşünülürse.

Jenna hiçbir utangaçlık emaresi göstermeden cevap verdi. "Elbette hayal ettim. Sen etmedin mi?"

Soluğu kesilen Ronnie cevap veremedi. Çünkü işin doğrusu, evet, Dylan'ı çıplak hayal etmişti, hem de tanışıklarından beri çok, çok, çok, çok defa.

Gurur duyulacak bir şey değildi belki, ama yapmıştı. Dylan'ın on metre yakınından geçmiş her normal kadının da onun çıplak halini gözünde canlandırıldığını düşünüyordu.

Ama artık o eski, yumuşak kot pantolonlarla rahat gömleklerin içindeki mükemmel fiziği hayal etmesine gerek yoktu. Biliyordu.

Poposunun kalın kot kumaşının üzerinden görüldüğü kadar sıkı, yuvarlak ve mükemmel olduğunu biliyordu.

Göğsünün geniş, pürüzsüz ve profesyonel sporcuları bile kışkırtıp spor salonunda fazladan çalışmalarına neden olacak kadar kusursuz olduğunu biliyordu.

Pantolonunun fermuarının arkasında neyin saklı olduğunu ve söz konusu organın ne kadar güçlü olduğunu da biliyordu.

Önceki gece sayesinde Dylan'ın çıplak, muhteşem, ağız sulandıran bedeninin her köşesi detaylı, renkli, hiç durmaksızın tekrar tekrar oynayan bir film gibi beynine kazınmıştı.

Bu görüntü gözünün önüne gelince Ronnie bedenine ateş bastığını hissetti. Eğer o anda Dylan odada olsaydı, Ronnie peynire koşan fare gibi onun üzerine atlayacağını biliyordu.

İçinde bulunduğu acıklı durumu düşününce neredeyse inleyecekti. Arkadaşlarının da duruma pek faydası olmuyordu.

"Sorun bu zaten," dedi. "Onu çıplak hayal etmemeliydim. Asla. Tabii onunla yatmamalıydım da. Ah, Tanrım."

Öne doğru eğilip yüzünü dizlerine gömerek inledi. Midesi sınıksı atılmış düğümlerden ibaretti sanki. Ama bunlar Dylan'ın önceki gece uyandırdığı özlemin midesinde yarattığı iyi düğümlere benzemiyor, kusma isteği uyandırıyorlardı. Ronnie'ye yaptıklarını, ne büyük bir hata ettiğini, bu yüzden ileride yaşayabileceği korkunç olayları hatırlatıyorlardı.

"Neden bu kadar üzülüyorsun bilmiyorum hayatım."

Ronnie kâküllerinin arasından sehpanın diğer tarafındaki Charlotte'ı görebilecek kadar başını kaldırdı. Yaşlı kadın gamsız bir tavırla sıcak çayını yudumlayıp krakerini yiyordu.

"Geceyi hoşlandığın, uzun zamandır tanıdığın ve çok çekici bulduğun bir adamla geçirmişsin. İkinizde gençsiniz, bekârsınız. Sorun nedir anlamıyorum."

"Ama ben ondan *hoşlanmıyorum*," diye vurguladı Ronnie. Sesi, yüzünü bacaklarına dayadığı için boğuktu. "Ondan nefret ediyorum."

Charlotte bir anlık sessizlikten sonra karşılık verdi. "Aşkla nefret arasında çok ince bir çizgi olduğunu düşünürüm hep."

Ronnie, Charlotte'ın göremeyeceği şekilde yüzünü buruşturdu. Kadının tek amacının yardım etmek olduğunu biliyordu, ama *aşkla nefret arasında çok ince bir çizgi vardır* demek tamamen faydasızdı.

"Ne düşündüğümü bilmek istiyorsan, ki istediğinden eminim," dedi Grace, "bence bunun olacağı uzun zamandır

belliydi. Dylan'la sen birbirinize meydan okuyup resmen siddik yarışı yapıyordunuz. Bana sorarsan bu yanlış yönlendirilmiş tutkunun er geç ortaya çıkması kaçınılmazdı."

Ronnie başını kaldırıp arkadaşına bakarken onu ilk kez görüyormuş gibi gözlerini kırıştıyordu. Ne zaman uzaylılar Grace'in bedenini ele geçirmişlerdi? Ne zaman beynini çorbaya çevirip böyle çılgınca şeyler düşünmesine neden olmuşlardı.

"Tabii bir gecede on iki, on üç kere ortaya çıkmasını beklemiyordum açıkçası. O kadar dayanabilen bir adam bulduysan sıkı sıkı tut. Neresinden tutacağını sen bilirsin artık."

Jenna ile Charlotte kıkırdadılar, ama Ronnie, Grace'in söylediklerine değilse de yaptığı şakaya tepki göstermedi.

"Sen delirdin mi? Sabah duşta düşüp kafanı mı çarptın? Ne demek uzun zamandır belliydi, bunu bekliyordum falan?"

"Bekliyordum demeyeyim, ama umuyordum."

Daha fazla dayanamayan Ronnie elindeki örgüyü sehpayaya atıp ayağa fırladı ve salonu adımlamaya başladı.

"İnanamıyorum! Dün gece beni onunla eve gönderdiniz diye size hain demiştim, ama anlaşılan ihanetleriniz çok daha önce başlamış. Bana tuzak mı kurdunuz? Bunların hepsi hayatımı mahvedip beni tımarhaneye göndermek için yaptığınız planın parçaları mı?"

Grace gözlerini devirdi. "Bu kadar melodrama gerek yok. Tabii ki plan falan yapmadık. Böyle bir fırsat çıkınca sonunda neler olacağını görmek ilginç olur diye düşündüm."

"Demek senin küçük deneyinin bir parçasıydım sadece," diyerek arkadaşını suçladı Ronnie.

"Evet," dedi Grace alaycı bir sesle. "Harika bir denek oldun, şimdi ACS, yani siz sıradan insanların deyişiyle Azgın Cadı Sendromu ilacına son halini verebiliriz."

Ronnie gözlerini kıstı, bu imadan rahatsız olmuştu.

"Son zamanlarda biraz fazla gergindin," dedi Charlotte.

"Dylan'la veya iyi kötü münasip herhangi bir adamla yataktaki birkaç saat geçirmek seni rahatlatır diye umuyorduk."

"İşe yaradı mı peki?" Ronnie kollarını kavuşturdu. "Size rahatlamışım gibi geliyor mu?"

"Kesinlikle hayır," dedi Charlotte, Jenna da başını sallayarak hemfikir olduğunu belli etti.

"Bir düzine orgazmın bile senin o gergin kıcını gevşetmeyeceği kimin aklına gelirdi ki?"

Birkaç kez gözlerini kırıştıran Ronnie duyduklarının şokunu atlattıktan sonra karşılık verdi. "Çok kırıldım. Artık arkadaş seçimimden şüphe duyuyorum. Çünkü inan bana, sizin dostluk anlayışınız buysa, Karındeşen Jack ile arkadaş olurum daha iyi."

"Çoğu zaman Dylan, Karındeşen Jack'in ta kendisiymiş gibi davranıyorsun," dedi Grace. "O iyi bir adam Ronnie. Ortalıkta dolaşan bazı Y kromozomluları düşünürsek Dylan en iyilerinden biri bile sayılabilir. Ama sen adama karşında Deccal falan varmış da ruhunu emmeye gelmiş gibi davranıyorsun."

Ronnie aşırı tepki gösterdiğinin, Dylan söz konusu olunca duygularının da, zihninin de alt üst olduğunu farkındaydı. Ama Grace yaptığı bu yorumun dün gece neredeyse gerçekleştireceğini bilmiyordu.

Ronnie gerçekten de Dylan ruhunu emebilecek güce sahipmiş gibi hissetmişti. Hayatını karman çorman ettiği de kesindi.

"Seni eve onunla gönderdik, çünkü baş başa zaman geçirirseniz, birbirinizi daha iyi tanır, hatta belki birbirinizden hoşlanmaya başlarsınız diye düşündük," diye lafa girdi Jenna. "Bir sabotaj planladığımızdan veya yatacağınızı düşündüğümüzden yapmadık. Lütfen bize kızma."

Jenna'nın bu mülayim ricası ve gözlerindeki samimi kaygı Ronnie'nin yelkenleri indirmesini sağladı. Volta atmaktan vazgeçip ellerini iki yana indirdi ve koltuğuna oturdu.

"Kızımıyorum." Artık kızgın değildi. Öfkesini sürdürürse kendini aşağılık biri gibi hissedecekti. "Ben... Sadece..." Kafası karışık. Kızgın. Şaşkın. Huzursuz.

Derin bir nefes alıp ılımış olan çayından büyük bir yudum içti. "Ne yapacağım ben?"

"Ne yapmak istiyorsun?" diye sordu Charlotte.

"Zamanda geriye gidip olanları değiştirmek istiyorum. Dylan birine olanları anlatmadan onu öldürmek istiyorum. Bir deliğe girip orada ölmek istiyorum."

"Hepsi de iyi fikirler," dedi Grace alayla.

"Ona bir şans vermeye ne dersin?" Bu öneri Jenna'dan gelmişti. "Onunla biraz zaman geçir, bak bakalım nereye varacak bu işin sonu. Belki yatak odası dışında da ondan hoşlanmaya başlarsın."

Ronnie kaşlarını çatı, bu fikir hiç hoşuna gitmemişti. "İstemesem de istemesem de onu görmek zorundayım," diye itiraf etti. Avucunu gözlerinin arasına, baş ağrısının zonklamayla kendini belli etmeye başladığı yere bastırıyordu. "Sorun da bu zaten, ya da sorunlardan biri diyelim. Özel örgü derslerine devam etmeye söz verdim."

Jenna ile Charlotte bu haberi duyunca kaşlarını kaldırdılar, ama ses çıkarmadılar. Kahkahayı basan ise Grace oldu.

"Kızım, mahvolmuşsun sen."

Ronnie homurdanarak uzanıp örgüsünü aldı. Arkasına yaslanıp domates kırmızısı yünü şişlerden birine dolayarak yeni sıranın ilk ilmeğini attı. Bir ilmek, bir ilmek daha derken kendini bu mekanik harekete kaptırdı ve Charlotte'a yardımını aksatmaktan vazgeçti.

Önceki gece yaptığı hareketleri anlamaya çalışıyor, ama hiçbir yere varamıyordu. Sadece bunu düşünerek ülser olabilirdi.

Ama Grace haklıydı, mahvolmuştu. Hem de fena halde.

Kendini çok yakın bir zamanda Dylan Stone'un yanında bulacağından, yine bir zayıflık anı yaşayacağından, yine mahvolacağından korkuyordu.

Omurgasından aşağı bir ürperti indi. Hayatının mahvolması fikriyle soğuk terler dökerken, Dylan'ın onu yorup mahvetmesi düşüncesi bedeninin ısınıp kasılmasına neden olmuştu.

Onu en çok korkutan da gösterdiği bu tepkiydi.

12. Sıra

Charlotte kapının iç tarafında durmuş, kızların her birinin kendi arabalarına binişini izliyordu. Küçük pervanelerle diğer gece böcekleri veranda ile bahçenin bir kısmını aydınlatan tek ampulün etrafında dönüp duruyorlardı. Elini kaldırıp ışığa fazla yaklaşan böcekleri kovaladıktan sonra yola çıkan kızlara el salladı.

Bu gece iyi iş çıkarmışlardı, ama Ronnie'nin Dylan denen genç adama daha fazla karşı koyamadığını duyunca, sipariş edilen bezleri tamamlamaktan aldığı haz ikinci planda kalmıştı.

Ailesinden kalan çıkırıkta eğirdiği yünün işe yaradığını fark eden Charlotte adeta sevinçten havaya uçmuştu. Demek çıkırık sahiden sihirliydi, iki insanı gerçek aşkla bir araya getirme gücüne sahipti.

Tabii Ronnie böyle direnmeye devam ettikçe mutlu son ufukta görünmeyecekti. Bu kız katır gibi inatçıydı.

Ama en azından harekete geçmişlerdi. Sonuçta Ronnie pişman olsa da, tutkulu sevişmelerle geçen bir gece her zamanki atışmalarıyla kıyaslandığında önemli bir adımdı. Charlotte eğirdiği yünün bütün bu saçmalıkları alt edecek kadar güçlü olduğunu umuyordu.

İçeri girip verandanın ışığını söndürdü, kapıyı kilitledi. En yakın komşuyla arasında en az bir buçuk kilometre olduğu ve

önündeki çakıllı yolda trafiğin az olduğu düşünülürse muhtemelen gereksiz bir hareketti, ama yalnız bir kadın ne kadar dikkatli olsa azdı.

Hemen yukarı çıkıp sihirli çıkışımda bir çile daha yün eğirmek geliyordu içinden. Güçlerini biraz daha sınavı başka bir aşka neden olup olmayacağını görmek istiyordu.

Ama Ronnie ile Dylan'ın bu yönde adımlar atmış olması sonucun kesin olduğunu göstermezdi. En iyisinin bekleyip işlerin nasıl gittiğini görmek olduğuna karar verdi. Sonra daha çok yün eğirip çöpçatanlık yapmanın zamanı gelecekti.

İçini çekip salona girdi, sehpayı temizlemeye başladı. Kullanılmış tabakları tepsiye dizdi, eliş standına gidecek bezleri kutuladı.

Örgü Delileri'nin sonraki toplantısına neredeyse bir hafta vardı, Ronnie'yle Dylan hakkındaki gelişmeleri öğrenmek için bu çok uzun bir süreydi. O kadar bekleyebileceğinden emin değildi, Jenna veya Grace'le temasa geçip heyecanlı dedikoduları daha erken öğrenmek için bir bahane bulabilir miydi acaba?

Ama diğer yandan, ancak sabredenler istediklerini elde ederlerdi ve Charlotte'ın içinden bir ses bu olayda sabırlı davranmayı başarırca sonucun çok iyi olacağını söylüyordu.

13. Sıra

Çin yemeği kutularını, yün çilesiyle şişlerini kucığında dengelemeye çalışan Dylan apartmanın sahanlığında, Ronnie'nin dairesine doğru yürüyordu. Islık çalmakta olduğunu fark etti, keyfinin yerinde olduğunu anlayınca daha da şaşırdı.

Ronnie'yi tekrar görmeyi sabırsızlıkla bekliyordu, ama hiç akla gelmeyecek bir nedenle.

Ronnie aralarında fiziksel bir ilişki olmayacağını açıkça söylemişti. Dylan hayal kırıklığına uğrasa da –öyle bir geceden sonra hangi normal erkek uğramazdı ki zaten?– yeni durumlarını kabullenmeye hazırdı.

Onunla geçirdiği on iki saatte muhtemelen sonraki on iki yılda olamayacağı kadar şanslıydı. Bu yüzden o zevkli anları saklayıp bir çeşit cinsel inzivaya çekilmesi, kış uykusundan uyanıp tekrar eğlenmeye başlayana dek o anıları saklaması gerekiyordu.

Hem Huysuz Kraliçe ile bir gece beraber olmak sorun değildi, ama bunu iki geceye çıkarmak veya sürekli hale getirmek, ilişki kurmak, var olan ilişkilerinden farklı bir ilişki kurmak anlamına gelirdi. Dylan bunu yapacak kadar cesur olduğunu hiç sanmıyordu.

Birbirlerine laf atıp kafa tutmaları kolaydı.

Gündüzleri birbirlerine laf atıp kafa tutarken gece alt alta üst üste olmak Dylan'ın aşmak istemediği bir çizgiye çok yaklaşmalarına neden olabiliyordu.

Kapıya vardığında deneme halindeki örgüsünü taşıdığı elini kaldırıp kapıya vurdu. Elinde Cleveland'ın en iyi Çin usulü yumurtalı çorbası ve yüzünde gülümsemeyle Ronnie'yi selamlamaya hazırды.

Bir dakika sonra kapı hâlâ açılmamıştı, Dylan'ın gülümsemesi kaybolmaya başladı.

Saatine baktı. Evet, o gün cumartesiydi, ama saat onu geçmişti ve Ronnie'nin düzenine göre bu saatte evde olması gerekirdi.

Kapıyı tekrar çalıp aşağıdan bir ışık geliyor mu diye bakmak için eğildi. Ama ya ev tamamen karanlıktı ya da kapı yerine öyle sıkı oturmuştu ki içeride projektörler yansa bile bir şey göstermeyecekti.

"Ronnie?" Üçüncü seferde kapıya daha sert vurdu ve içeriden herhangi bir ses gelip gelmediğini anlamak için iyice yaklaştı. "Ronnie, ben Dylan. İçeride misin?"

İçeriden bir ses geldiğini sandı, ama emin olamıyordu. Sonra Ronnie bütün şüphelerini yok etti.

"Bu gece olmaz Stone. Defol."

Sesi boğuk ve titrek geliyordu, konuşması da garipti.

"İyi misin?"

"Evet, iyiyim. Git artık."

Elindeki örgüyü yemek paketlerinden birinin üzerine koyup kapının tokmağını çevirdi, ama kilitliydi. Alçak sesle bir küfür savurup seslendi. "Kapıyı aç Ronnie. İyi olduğunu görüne kadar bir yere gitmiyorum."

İçeriden Ronnie kapıya yaklaştıkça yükselen başka sesler, vurmalar, homurdanmalar, boğuk ayak sesleri duydu. Sürgü çevrildi, kapı birkaç santim açıldı, ama hâlâ zincirliydi.

Ronnie'nin yüzünün küçük bir kısmı görünüyordu, ama gölgeler içinde bile cildinin solgunluğu, gözlerinin şişliği, dudaklarının gerginliği belli oluyordu.

"İyiyim," dedi. "Gördün mü? Hadi güle güle."

Kapıyı kapatmak üzereydi, ama Dylan daha hızlı davrandı. Kapının kapanmaması için en sevdiği, her mevsim kullandığı yürüyüş botunun burnunu kapının arasına soktu.

"Ronnie, bırak içeri gireyim," dedi yumuşak bir sesle.

"Bu gece olmaz Dylan, tamam mı?" Alnını kapının kenarına dayamış, gözlerini kapatmıştı. "Artık git de beni rahat bırak."

Bu hali Dylan'ı iyice korkutmuştu. Ronnie'yi hiç böyle görmemişti. Onu bu kadar savunmasız, çökmüş halde göreceği hiç aklına gelmemişti. Sesi o kadar incedi, o kadar zor konuşuyordu ki sanki omzunda taşıyamayacağı bir yük vardı ve pes etmeye hazırды.

"Eğer gidersem ilk işim telefona sarılıp Grace ile Jenna'yı aramak, buraya gelip sana bakmalarını söylemek olur. Bir yerine iki baş belasıyla uğraşırsın. Tabii yanlarında Zack'le Gage'i getirmeye kalkmazlarsa, o zaman dört olur. Ama ben hazır burada olduğuma göre..."

Omzunu silkip dünyanın en zararsız insanı gibi gülümsemeye çalıştı. "Hem yanımda üç gün yetecek Çin yemeği de var. Yani bu gece canını sıkın kim olsun ona karar vereceksin. Elinde General Tso'nun tavuğu ve eriştesiyle gelen seksi, mavi gözlü gazeteci mi, yoksa yataktan yeni kalkmış gibi görünen, dertleşme meraklısı, elleri boş gelecek kızlarla piç erkekleri mi?"

Ronnie'nin dudaklarının köşesinde bir hareket mi görmüştü yoksa? Dylan öyle olduğunu umdu.

"Onlar kız değil, kadın," dedi Ronnie ezberlemiş gibi.

"Elinde Çin yemeği olmayan kadınlar."

Ronnie gözlerini aralayıp bir an ona baktı, sonra derin derin içini çekip Dylan ayağını çekmiş olduğu için kapıyı itip zinciri açtı. Kapı bu kez normal bir şekilde açıldığında Ronnie çoktan arkasını dönmüş, diğer tarafa doğru yürümeye başlamıştı.

Üzerinde pijaması vardı, ama bu seferki geçen gelişinde gördüğü pembe, köpekli olan değildi. Bu gece köpek deseni yoktu, pijamanın altı düz turuncu, uzun kollu üstü ise birbiriyle ilgisiz, ama yine de göze hoş gelen renklerin bir karışımıydı. Mavi, yeşil, pembe sarı, bej, turuncu...

Ama Ronnie kendisinden uzaklaşırken Dylan'ın dikkatini çeken bu renk cümbüşü değil, poposunun şuh yuvarlaklığıydı. Kesin olan bir şey vardı, Ronnie Chasen'ın gidişi de gelişi kadar güzeldi, hem gerçek hem mecazi anlamıyla.

Kapıyı ayağıyla kapatan Dylan Ronnie'nin peşinden salona gidip elindeki paketleri uzun, maun sehpanın üzerine bıraktı. Ronnie kanepenin bir ucunda büzülmüş, hafifçe diğer tarafa dönmüş, belli etmeden gözlerini kurulamaya, burnunu silmeye çalışıyordu.

Dylan'ın tahmin ettiği gibi ağlamıştı demek. Şimdi asıl soru neden ağladığıydı.

Ronnie neredeyse kapkaranlık odada oturuyordu. Evdeki tek ışık köşedeki uzun, çirkin, zeytin yeşili saçaklı bir şapkası olan uzun lambanın güçsüz ampulünden geliyordu.

Ronnie'nin duygularını ifade etmesi alışılmadık bir şeydi ve Dylan'ı zor bir durumda bırakmıştı. Öfkesi ve alınganlığıyla kolayca baş edebilirdi. Ama gözyaşları, üzüntü ve kırılanklık

çok farklıydı. Avuçlarının terlediğini, omurgasından aşağı bir ürpertinin indiğini hissediyordu.

İkisinin de biraz zaman kazanabilmeleri için Çin yemeği kutularını yavaş yavaş torbalardan çıkarmaya, sehpaye dizmeye başladı.

"Çatalla mı yersin çubukla mı?" diye sordu, Ronnie için bunun muhtemelen o anki en saçma soru, en önemsiz karar olduğunun farkındaydı.

Ronnie hafifçe başını kaldırıp mendili top haline getirdi ve kolunu indirdi, ne yaptığını Dylan'ın görmesini istemiyordu. "Çubukla sanırım," dedi zayıf bir sesle.

Dylan sehpanın etrafında dolaşıp kanepenin ortasına oturdu. Ronnie'nin yakınındaydı, ama ona değmiyordu. Kutuları açmaya başladı, bir çift çubuğu karidesli eriştenin içine batırıp Ronnie'ye uzattı.

"Pek aç değilim," dedi, ama Dylan onun yemeği reddetmediğini fark etmişti.

"Birazcık yemeye çalış, berbat görünüyorsun. Midene iki lokma bir şey giderse kendini daha iyi hissedersin."

Ronnie ona gözlerini kısarak baktı. Adam haklıydı. Gözleri ve burnu kızarıp şişmiş, yanakları kıpkırmızı olmuştu. Mak-yajının çoğunu sildiyse de göz kalemiyle rimelinin kalıntıları akıp gözlerinin altına bulaşmıştı.

Berbat bir haldeyken bile bu kadar güzel görünmesi tuhaftı. Kötü ve solgun hali, Dylan'ın ufaklığın hazır ola geçmek istemesini engellemiyordu.

"Zor zamanlarında insanları teselli etmekten pek anlamıyorsun, değil mi?" diye sordu Ronnie, bir yandan da beyaz kare şeklindeki karton kutuyu karıştırıyordu.

Dylan içini çekip başını salladı. "Fark ettiğine sevindim. Evet, erkekler duyguların ifadesinden pek anlamaz. Biz bir

şeye sinirlenince ortalığı dağıtır veya arkadaşlarımızla sarhoş olup saatlerce şikâyet ederiz.”

General Tso’nun tavuğundan bir parçayı ağzına attı, çiğneyip yuttuktan sonra devam etti. “Anlatmak ister misin? Seni bu kadar üzen ne?”

“Ya hayır dersem?” Az miktarda eriştreyi ağzına götürdü, ama tadını beğenmiş olacak ki yemeye devam etti.

“O zaman çatlayana kadar Çin yemeği yer, bir saat bekler, sonra da yemeğe devam ederiz. Belki aradaki sessizlikleri doldurmak için şu aptal kutusunda bir film bile bulabiliriz.”

Sonraki birkaç dakika boyunca gerçekten de odaya sessizlik hâkimdi. Birkaç parça daha tavuk yedikten sonra elindeki kutuyla Ronnie’yi dürterek işaretlerle ellerindeki yemekleri değiş tokuş etmelerini önerdi. Ronnie tavuğu alıp eriştreyi uzattı.

İçecek bir şey ve çorba için kaşık almadıklarını fark eden Dylan mutfağa gitti. Ronnie ne yaptığını sormadığı gibi Dylan’ı dolaplarını, çekmecelerini karıştırmakla da suçlamadı, hiçbir şeyi umursamıyormuş gibiydi. Bu kesinlikle ürkütücü bir durumdu. Eskiden tanıdığı, daha az üzüntülü Ronnie’nin cinleri on veya yirmi dakika önce tepesine çıkmış olurdu.

Kaşıklardan birini alıp Dylan’la aynı kaptan çorba içmeye bile itiraz etmedi. Durumun ürkütücülüğü etrafta zombiler görmekle aynı seviyeye ulaşmıştı artık.

Kızarmış mantıları yarılacaklarında Ronnie nihayet konuştu. Odadaki karanlık ve sessizlik yüzünden Dylan yerinden sıçradı. Oyalanmak için en korkunç film sahnelerini aklından geçirmekle meşguldü. Ronnie’nin alçak sesi düşüncelerini bölerken bir korku filmi etkisi yapmıştı.

“Bugün kötü bir haber aldım,” dedi Ronnie.

Kalp atışları normale döndükten sonra Dylan, Jade Garden’ın yemeklerle beraber verdiği kâğıt peçetelerden birini aldı, elini

sildiği peçeteyi önlerindeki sehpa duran diğer çöplerin yanına attı.

“Çok üzüldüm. Ne olduğunu söylemek istiyor musun?”

Bir an sessiz kaldılar, Dylan Ronnie’nin konuşmayı reddedeceğini düşünmeye başlamıştı. Ama derin bir nefes alıp yemeğini kenara koyan Ronnie dönüp sırtını kanepenin koluna dayadı, bacaklarını göğsüne doğru çekti, ayakları çiçekli minderde düz duruyordu.

“Pek istemiyorum aslında, ama madem bana yemek getirecek kadar nazik davrandın...” Arka tarafa uzanıp üçe katlanmış bir kâğıdı aldı ve Dylan’a uzattı.

“Başka bir gazeteye iş başvurusu yapmıştım. Daha iyi bir gazetede, daha iyi bir iş,” dedi Dylan kâğıdı açıp okurken. “Kabul edilmedim.”

“Çok üzüldüm,” dedi Dylan, mektubu geri verdi. “Ama zaten iyi bir işin var, neden bu kadar üzüldün?”

Ronnie’nin gözleri yaşardı, dudakları titredi ve yanakları pembeleşti. “Çünkü şimdiki işim yeterince iyi değil. Maaşım yüksek değil. Yarın kovulacak olsam elimdeki para en fazla beş, bilemedin altı ay idare eder.”

Dylan gözlerini kırıştırıp kahkahayı bastı. “Üzüldüğün bu muydu? Yapma Ronnie. Ben de açlıktan öldüğünü falan söyleyeceksin sandım. Çoğu kişi maaşıyla ancak geçiniyor, biliyorsun. Kovulduktan sonra bir iki ay bile idare etseler kendilerini şanslı sayarlar. Eğer gelirin olmadan altı ay geçinebileceksen bence durumun gayet iyi. Zaten göz açıp kapayana kadar yeni bir iş bulursun. İyi bir yazarısın sen.”

Dylan Ronnie’ye hiç bu kadar iltifatı andıran sözler söylememişti. Bu cümleyi ağzından çıkardığı söylenebilirdi, ama pişman değildi. Hem gerçeği söylemişti, hem de o anda Ronnie’nin bunu duymaya ihtiyacı olduğunu düşünmüştü.

Anlaşılan yanılmıştı. Yaptığı yorum moralini düzeltmek bir yana, Ronnie'yi daha da çok üzmüşe benziyordu. Bütün vücudu gerilmiş oturduğu yerde dikleşmişti.

"Anlamıyorsun," dedi, duygularının yoğunluğundan titriyordu. "Altı ay hiçbir şey değil. Her şeyin fiyatının artmasına ne demeli? Ülkedeki işsizlik oranı ne olacak? Hiçbir şeyin garantisi yok Dylan. Şu an kiranı ödeyebiliyor, yiyecek alabiliyor olabilirsin. Ama her şey bir anda değişiyor."

"Sence de biraz abartmıyor musun?"

"Hiçbir şeyden haberin yok senin," dedi suçlayıcı bir tavırla. Kanepeden fırlayıp sehpanın diğer yanındaki boş alanda dolaşmaya başladı. Bedeni kaskatı, hareketleri ise endişenin etkisiyle düzensizdi. "Maaşıyla ancak geçinenler var diyorsun, bir de maaş olmadan yaşamayı düşün. Bir sonraki yemeğini nereden bulacağını bilmemek, o gün yemek bulup bulamayacağını düşünmek nasıl bir şeydir bilmiyorsun."

Ronnie'nin gözlerindeki çılgınca ışıltı, titrek sesindeki çaresizlik gözünden kaçmamıştı. Şu anki işini kaybetmemek ve yeni bir iş bulmakla ilgili endişelerinin etkileyici bir özgeçmiş oluşturmaktan çok daha önemli sebepleri olduğunu anlamaya başlamıştı.

"Haklısın, bilmiyorum," dedi alçak sesle.

Yüksek sesle konuşur veya ani hareketler yaparsa Ronnie'nin ürküp Demir Bakire kişiliğine dönmesinden korkuyordu. Açılmaya, kalın ve sağlam zırhının altını biraz olsun göstermeye henüz başlıyordu. Dylan bu gelişmeyi berbat edecek bir şey yapmak istemiyordu.

"Sen biliyor musun peki?"

Ronnie tiz, neredeyse histerik sayılacak bir kahkaha attı. Elinde kendini savunmak için silah olarak kullanabileceği yemek çubukları olsa Dylan endişelenebilirdi.

"Biliyor muyum? Aklı başında, dünya yansa umursamayacak biri gibi görünebilirim, ama doğduğum andan itibaren bombok bir hayatım oldu. Hayatımın büyük kısmında ailem fakir olmakla kalmadı, resmen açtık. Annemle babam kendilerine bakamazken hangi akla hizmet çocuk yaptılar bilmiyorum."

Bej-hardal sarısı renkli halıyı uzun adımlarla turluyor, kavuşturduğu kollarıyla adeta kontrol edilemeyen, değişken duyguların kendini alt üst etmesini engellemeye çalışıyordu.

"Babam bir fabrikanın montaj bandında yaralandı, annemin çalışması ise mümkün değildi. O kadar bebek elini kolunu bağlıyordu."

"Doğum kontrolüne pek taraftar değillerdi herhalde," dedi Dylan alçak sesle.

Ronnie homurdandı. "Kesinlikle. Takvim yöntemini bile bildiklerini sanmıyorum. Kim bakmadığı halde çocuk yapmaya devam eder ki? Hem de kalıcı bir işleri yokken, her yılın üç dört ayını arabada yaşayarak geçirirken?"

Bu açıklamayla Dylan'ın yüreği hop etti. Ciddi miydi? Çocukken gerçekten arabada mı yaşamıştı?

Bunu hayal etmek bile zordu. Fakirliği, herkesin onun kadar şanslı olup mutlu, sıradan, orta sınıf bir aileden gelmediğini biliyordu. Dylan'ın çocukluğu boyunca sofrada yemek, başlarını sokacakları bir çatı, arka bahçede bir havuz ve Noel ağacının altında hediyeler olmuştu.

Zengin değillerdi, ama hiçbir şeye muhtaç da değillerdi. Ne kendisi ne de erkek kardeşleri şımarık çocuklar olmamışlardı, anne babaları buna asla izin vermezdi zaten, ama oyuncak kutuları hep doluydu.

Ronnie yüzündeki hayret ifadesini fark etmiş olmalıydı, volta atmaktan vazgeçip ona döndü. "Doğru söylüyorum,

arabada yaşadık. Altı yedi kişi hurda bir steşında sıkışmış haldeydik. Çoğu zaman benzin alacak paramız olmazdı. Babam yolun dışına, kimsenin bizi görmeyeceği bir yere çekerdi arabayı. Tuvaletimizi ağaçların arasında yapar, derelerde yıkanır, ne bulursak onu yerdik. Babam ufak tefek işler bulursa çalışır, paramız olursa da döküntü bir ev veya daire tutardık, ama pek uzun sürmezdi."

Sehpanın diğer tarafında durmuş, ayağını yere vurarak Dylan'a ters ters bakıyordu. Alev alev yanan gözlerinin üzerindeki kaşlarını çatmıştı.

"Artık öğrendin," dedi, kelimeler hem yavan hem de azarlar gibiydi. "Mutlu musun şimdi?"

Neden mutlu olmasını bekliyordu ki? Dylan'ın ruhsuz, zalim herifin teki olduğunu mu sanıyordu?

Tamam, kabul, yakın zamana dek böyle düşünmesi için bazı sebepler vardı. İkisi de birbirlerine en kötü yanlarını göstermek için epey çaba göstermişlerdi.

Ama son birkaç haftada birçok şey yaşanmıştı, buna insanın dünyasını sarsacak türden, uzun, inanılmaz bir seks deneyimi de dâhildi. Ertesi sabah tatlı sözlerle fısıldayıp öpüşerek ayrıl-mamışlardı belki, ama Dylan birbirlerini sırtlarından bıçakla-maya çalıştıkları eski günlerine dönmeyeceklerini umuyordu.

"Tabii ki hayır," dedi dikkatle. "Neden mutlu olayım ki?"

"Çünkü artık benim sahtekârın biri olduğumu biliyorsun. Bütün o giysiler, tavırlar, kendine güvenir halim, hepsi rolden ibaret. Bir dahaki yazında bunu bütün Cleveland'a duyurur, eğlenirsin artık."

Dylan bunu bir an için aklından geçirdiğini itiraf etme-liydi. DNA'sındaki gazeteci geni bir sırrı, herhangi biri hak-kındaki herhangi bir sırrı açığa çıkarmak için yanıp tutu-şuyordu. Ama Ronnie onun hakkında ne kadar kötü şeyler

düşünürse düşünsün, Dylan'ın duyduklarını başkasına an-latmaya hiç niyeti yoktu.

Şimdi düşününce bazı şeyler yerine oturuyordu. Kulla-nılmış mobilyalar, ilaç dolabındaki markasız ürünler, saçını kendi boyaması, manikürünü evde yapması anlaşılır gel-meye başlamıştı.

Ronnie neredeyse hiçbir şeyi olmadan büyümüşü ve bir daha o hayata dönmek için her kuruşun hesabını yapıyordu. Tonla para harcamadan her gün muhteşem görünmeyi başar-ması inanılmaz bir şeydi.

Bu kadar az imkânla bu kadar çok şey başaran başka bi-rini tanıyor muydu? Dylan bundan şüpheliydi.

"Bu konuyu yazacak değilim," diyerek kadına güvence verdi. "Tutumlu davranıp ayağını yorganına göre uzatmanın sahtekârlık olduğunu da düşünmüyorum. Çoğu kişi tam ter-sini yapıyor, kazandıklarından fazlasını giysilere, ayakkabı-lara, kuaförlere harcıyıp kendilerini öyle bir borç çukurunda buluyorlar ki, oradan asla çıkamıyorlar."

Ronnie bir an adamın yüzüne dikkatle baktı, sonra du-dakları şüpheyile aşağı kıvrıldı.

"Bunları öylesine söylüyorsun," dedi. "Buradan gider git-mez bilgisayarına koşup zavallı, fakir Ronnie Chasen'la dalga geçen bir yazı yazacaksın."

Dylan buna gülerek karşılık verdi. Kolları dizlerinde, elleri bacaklarının arasındaydı. Başını bir kez daha salladı. "Hayır, yazmayacağım. Örgü grubunda konuşulan örgü grubunda kalır, öyle değil mi? Geçen toplantıda biriniz öyle dememiş miydiniz? Herhalde özel dersler için de geçerlidir."

Dylan'a dikkatle bakan Ronnie'nin bakışları Çin yemeği kutuları ile sehpanın kenarındaki yün ve şişlere kaydı.

"Daha örgü örmedik ama," dedi. Dylan onun sesindeki şüpheyi fark etmişti.

"Evet, ama buraya örgü için geldim, o yüzden aynı kural geçerli."

Dylan arkasına yaslanıp bir ayağını dizinin üzerine koyduktan sonra kollarını arkaya uzattı. "Sana bugüne kadar kimseye söylemediğim, kişisel ve gizli bir şeyi anlatsam için rahat eder mi? Eşitlenmiş oluruz, ben senin sırrını ifşa edersem sen de intikamını alabilirsin."

Ronnie bu teklifi düşünürken Dylan onun kaslarındaki gerginliğin azaldığını görebiliyordu. Gözlerindeki bakış yumuşadı, gerilim azaldı. Solgun yüzünde bile bir rahatlama olmuştu sanki.

"Peki," dedi Ronnie yavaşça. "Umarım gerçekten önemli bir şeydir."

Gülümsemesini saklamaya çalışan Dylan hafifçe dönüp yanındaki minderlerden birine vurup oturmasını işaret etti. Bir süre duraksayan Ronnie sonunda sehpanın etrafından dolayıp kanepeye oturdu, bağdaş kurup sırtını kanepenin koltuna yasladı.

Derin nefes alan Dylan bir itirafta bulundu. "Anlaşılan ikimiz de memnun olmadığımız işlerde çalışıp daha iyisini bulana kadar idare ediyoruz."

Ronnie başını yana eğip Dylan'ın gözlerinin içine baktı. Sadece dolgun dudaklarının hafifçe bükülmesi Dylan'ı Ronnie'nin içinde yükselen hiddet konusunda uyarıyordu.

"Herald'daki işi istememene rağmen benim elimden aldığını mı söylüyorsun sen?"

Dylan sırtıtmamak için kendini zor tutuyordu. Tam Ronnie'den beklediği tepkiydi bu, böyle söyleyeceğini adı gibi biliyordu.

"Evet, öyle oldu galiba. Söyleyeceklerimi dinleyecek misin, dinlemeyecek misin?"

Ronnie'nin gözlerindeki öfke biraz azaldı. "Tamam, devam et."

"Ben spor muhabiri olmak istiyorum, hem de çocukluğumdan beri. Beyzbol, basketbol, Amerikan futbolu, hokey, tenis, futbol, golf... Hepsini seviyorum. Günün on iki saati spor istatistikleri beynimde dolaşıp duruyor."

"Kalan on iki saatte ne düşünüyorsun peki?"

"Seks," dedi istifini bozmadan.

Ronnie'nin dudakları hafifçe kıvrıldı, Dylan da gülümseyerek ona karşılık verecekti neredeyse.

"Spor muhabiri arayan yerlere özgeçmişimi gönderiyorum, mülakatlara giriyorum. Şu an çalıştığım yere geçmemin tek nedeni spor muhabirinin emekliliğinin yaklaşmasıydı. Orada çalışırken pozisyon boşalırsa kolayca geçiş yapabilirim diye düşünmüştüm."

Yüzünü buruşturdu, bir kez daha reddedilmenin sıkıntısı hâlâ tazeydi.

"Mantıklı, değil mi? Ama kalktılar, işi emekli olan adamın yeğenine verdiler. O çuval gibi pantolonla dolaşan, turnikeden atılan basketle smacı bile ayırt edemeyen fasulye sırtığı benim köşemi kaptı. Ne zaman bir fırsat çıksa, istediğim konuda yazma şansını yakalasam kış üstü oturuyorum."

Uzanıp bardağını aldı, bir yudum kola içti. Kola Ronnie'nin buzdolabından çıkmıştı ve tabii ki markasızdı. Tam ağzında-
kini yutmak üzereyken kafasına arkadan vurulan bir tokat neredeyse boğulmasına, bardağın kenarıyla dişini kırmasına neden oluyordu.

Başını kaldırıp döndü ve Ronnie'ye baktı. Ronnie öne eğilmiş, yeni bir tokat vurmaya hazırlanıyordu.

"Bu benim işimi çaldığın içindi."

Pat! Başının arkasına ikinci darbe de gelmişti.

"Bu da geri zekâlının teki olduğun için."

"Kahretsin." Dylan bir yandan da başının acıyan yerini ovuşturuyordu. "Bu kadar anlayışlı bir dinleyici olduğun için sağ ol."

"Neyine anlayış göstereyim?" diye sordu Ronnie. "Benim ihtiyacım olan işe istemediğin halde girdin, seni sersem, çünkü doğrudan istediğin şeyin peşinde koşamayacak kadar salaksın."

"Peki," dedi Dylan. Bir yandan da kendisine yakıştırılan sıfatları parmaklarıyla sayıyordu. "Geri zekâlı, sersem, salak... Kalın kafalı, aptal, beyinsiz demeyi unuttun."

"Unutmadım, daha sıra gelmemiştii."

"Hayal ettiğin şeye yaklaşmak için bir merdivenin basamaklarını teker teker çıkmak salaklık mı?"

"Hayır, hiç de değil. Ama senin yaptığın basamakları çıkmak falan değil."

Ronnie yine öfkelenmişti, ama bu kez öfkesinde kendi durumunu yüzünden duyduğu utanç ve kızgınlık değil, tutku vardı.

"Peki ne hâlt edecektim?" diye karşılık verdi Dylan. O da sinirlenmeye başlamıştı. "İstediğim gazetenin kapısından içeri dalıp spor yazarlığı işini silah zoruyla mı alacaktım?"

"Tabii ki hayır. En iyi arkadaşlarından birinin Cleveland Rockets takımının golcüsü olduğunu fark eden bir tek ben mi varım?"

Dylan bir an ona dikkatle baktıktan sonra gözlerini kırıştırdı. "E, ne olmuş?"

Ronnie gözlerini kocaman açıp oturduğu yerde dikleşti ve Dylan'a bir tokat daha yapıştırdı. Bu seferki pek sert değildi ve Dylan zamanında fark edip çekildiğinden omzuna gelmişti.

"Ne mi olmuş?" dedi Ronnie, bu adamın kafası bazı şeylere gerçekten basmıyordu. "Zack senin en iyi arkadaşın. Basına karşı ketumluğuyla tanınıyor. Eğer onu sana özel bir röportaj vermeye ikna edersen ne kadar dikkat çekeceğini düşün. Şehirdeki istediğin gazetede, hatta ülke çapındaki herhangi bir gazete veya dergide yayınlatabilirsin. Seni işe almak için bir-birlerini yerler."

Şaşkınlıktan dili tutulan Dylan, Ronnie'ye bakarken alnının ortasına bir kalas yemiş gibi hissediyordu kendini. Böyle bir şeyin aklından bile geçmediğine yemin edebilirdi, ama Ronnie'nin söyledikleri o kadar basit, o kadar mantıklı, o kadar barizdi ki...

Eğer yakınlarda bir tuğla duvar olsa yerinden fırlar kafasını duvara vurmaya başlardı. *Güm! Güm! Güm!*

Ronnie haklıydı, kendisi salağın tekiydi. Her zaman önce idealindeki işi almayı, sonra dostluklarından faydalanmayı düşünmüş, diğer türlüşünü aklından bile geçirmemişti. Zack profesyonel sporcu olan en yakın arkadaşındı, ama başka arkadaşları da vardı. Bazılarıyla Zack vasıtasıyla, bazılarıyla ise sporla ilgili her şeye duyduğu büyük sevgi sayesinde tanışmıştı.

Bu fikir öyle olağanüstüydü ki içinden hemen fırlayıp Zack'i bulmak, röportaj için hemen ikna etmek geliyordu. Ama geç olmuştu. Zack muhtemelen meşguldü. Büyük ihtimalle Grace'le yataktaydı ve Dylan'ın aklında sorabileceği bir tek soru bile yoktu.

Zack hakkındaki makaleleri, onun daha önce verdiği röportajları inceleyecekti. Arkadaşının fazla röportajı yayınlanmamıştı, ama daha önce kimsenin sormadığı soruları, değinmediği konuları bulursa medyanın büyük ilgisini çekecek, gerçekten özel bir şey çıkabilirdi ortaya. Fazla kişisel konulara girmedeği sürece Zack'in bir itirazı olmayacağından ne-redeyse emindi.

Gerçek dünyaya dönmeye başlayınca Ronnie gibi kendinin de yerinden kıpırdamadığını fark etti, artık geri zekâlılıktan muzdarip olmadığı için geleceğini planlamakla meşguldü.

Yüzüne bir gülümseme yayılırken yavaşça öne doğru uzandı. Kendine engel olamamıştı. Ronnie'nin geri çekilmesini, gözlerine yerleşen ihtiyatlı bakışı fark etmesine rağmen durmadı.

Uzanıp kadının ensesini avucuyla yakaladı, parmakları kestane rengi saçlarının ipeksi tutamlarını karıştırıyordu. Ronnie'yi kendine doğru çekti. O da, tedbirli tavrına rağmen karşı koymadı.

Dudakları kuş tüyü kadar hafif bir okşayışla Ronnie'nin kilere bir kez, iki kez, üç kez dokundu. Kirpikleri titreyip kapanan kadının ciğerlerinden boşalan nefes teslim olduğunu gösteriyordu.

Dylan da teslim olmaya çok yaklaşmıştı. Ronnie'nin tadı az önce yedikleri Çin yemekleri gibiydi. Tatlı ve baharatlı lezzetlerin karışımı iştahını kabartmıştı, ama yiyeceklere karşı duyulan iştah değildi bu.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı Dylan.

Bu sözler Ronnie'yi şaşırtmış olmalıydı ki vücudu birden gevşedi. Sessizce ve büyük huşu içerisinde hareket eden Dylan, dilini onun sıcak dudaklarının arasına kaydırıp ve alev alev yandığını hissedene kadar Ronnie'yi öpmeyi sürdürdü.

14. Sıra

Ronnie, Dylan'ın fısıldadığı teşekkür sözcüklerine mi, yoksa yumuşak başlayıp gittikçe sertleşen, beklenmedik öpüşüne mi daha çok şaşırdığına karar veremedi.

Kaybettiği iş için deliye dönerken bir anda nabzının hızlanıp konuyla ilgili tüm hormonların aşağı bölgelere hücum etmesi garip bir duyguydu, ama Dylan'ın onun üzerinde böyle bir etkisi vardı anlaşılan.

Bir an gözyaşları içinde ve öfkeliyken bir an sonra onun kollarına atılabiliyordu.

İnleyip kollarını adamın omuzlarına daha sıkı sardı, bağdaş kurup otururken üst üste attığı ayak bileklerini açıp Dylan'ı bacaklarının oluşturduğu aralığa adeta davet etti.

Bu kötü bir fikirdi, Ronnie durumun farkındaydı. Beyni durmasını, Dylan'ı reddedip daha ileri gitmeden kapı dışarı etmesini söylüyordu.

Ama bedeni, ah o bedeni yok mu, aciz, hain şıfıntının tekiydi. Dylan'ın ona sunduklarını ve daha fazlasını istiyordu. Daha önceki deneyimlerinden ona gece boyu, defalarca sunabileceği zevkleri biliyordu.

Dylan'ın elleri göğüslerine ilerleyip pijamasının yumuşak pamuklu kumaşı üzerinden göğüs ucunu okşamaya başladı.

Dylan kıpırdamadı, belli ki Ronnie'yi yırtıcı bir hayvan, kendisini ise onun avı olarak görüyordu. Kendisini, ceylanın peşindeki dişi aslan olarak hayal eden Ronnie gülümsedi.

"Peki, ne bekliyoruz?"

"Hiçbir şey." Dylan'ın başını geriye itip öne uzanarak çıplak göğüslerini adamın göğsüne bastırırken, dudakları da yüzünün güçlü, erkeksi hatları üzerinde dolaşmaya başlamıştı.

"Beklemen söyleydim, çünkü arka arkaya iki kez sorumluluğu senin alman hiç adil değil. Eğer bunu tekrar yapacak sak..." Ronnie kıpırdanıp Dylan'ın, giysilerin içinde mahsur kalmış ereksiyonunun sert yükseltisine süründü. "...ki kesinlikle yapacağız gibi geliyor bana, tabii senin itirazın yoksa, bir değişiklik yapıp idareyi ele almak istiyorum. Bir gecede on iki, on üç kez gelme şansı vermek istiyorum sana."

Dylan'ın ciğerlerindeki hava boşaldı. "Üzgünüm tatlım, ne kadar denersen dene, bu hedefe ulaşamayacağım neredeyse kesin. Gönlüm bunu ister, inan bana, ama bedenim başaramaz. Genç ve istekli bir adam olabilirim, ama gecede on iki kereyi ben bile başaramam."

Ronnie bir elini ikisinin bedenlerinin arasına sokup imalı ve azimli tavırla adamı okşamaya başladı. "Peki denememin sakıncası var mı?"

Dylan'ın kollarındaki, bacaklarındaki, karnındaki tüm kaslar asansör kablosu gibi gerilmişti. "Nasıl istersen."

Ronnie sırtıttı. Sesindeki kayıtsızlığa rağmen Dylan'ın nasıl gerildiğini hissediyordu.

Adamı o anda bırakabilir, heyecanlı, çaresiz, bir şans daha yakalayabilmek için çırpınır hale getirebilirdi. Pek çok açıdan ilahi adalet kavramına uygun bir hareket olurdu.

Birkaç hafta önce olsa Ronnie bunu yapabilirdi. Adamı tahrik ettikten sonra çekip gitmekle, onu böyle sertleşmiş ve acı çeker, daha fazlası için yalvarır halde bırakmakla övünebilirdi.

Ama Dylan Stone'a karşı hissettiği kin yok olup gitmiş gibiydi artık. Sanki Ronnie hayatını sürdürmek üzere burada kalmış, kinci duyguları ise Jamaika'ya kısa bir tatile gitmişti.

Tıpkı geçen sefer beraber olduklarındaki gibi, Ronnie bu kez de günlük hayatın sinir bozucu sorunlarını kafasından atmaya karar verdi. Dylan'a duyduğu nefret, birbirlerine üstünlük kurma çabaları ve tüm diğer gerçekler gün ışığında tekrar üzerlerine çökebilirdi.

Canı tek bir doz uyuşturucu isteyen bir bağımlı gibiydi Ronnie. Bir dozdan sonra her şey yoluna girecekti. Son bir doz alıp hayatının sonuna dek bırakacak, tedavi görecekti. Gerçekten. Sadece bir doz daha...

Bu geceden sonra, son bir kez bu zevki yaşadktan sonra hayır deme gücünü kendinde bulabilmeyi umuyordu. Dylan uyuşturucudan farksızdı. Yavaş ama emin adımlarla bağımlı oluyor, vücudunuzun normal şekilde işlemesi için ona muhtaç oluyordunuz. Yoksunluğun yarattığı titremelerle, bunalımlarla, bulantılarla mücadele etmeniz gerekiyordu.

Ronnie'ye ister esrarkeş, ister bağımlı, ister eziyet çekmeye meraklı biri deyin, kıpırdamadan altında duran Dylan gibi o da kendini olayların akışına kaptırmaya, coşmuş hormonlarının dediklerini yapmaya hazırdı. O da, tıpkı Scarlett O'Hara gibi olacakların sonuçlarını yarın düşünecekti.

Avuçlarını erkeğin göğsündeki düzgün hat boyunca kaydırarak gömleğinin kumaşını yakaladı ve kot pantolonunun belinden çıkardı. Dylan ona yardım etmek için hafifçe kıpırdadıysa da, bütün işi Ronnie'ye bıraktı.

Bunun Ronnie için hiç sakıncası yoktu. Sonuçta bu kez dizginleri ele almayı kendisi istemişti, yine de öndeki küçük, beyaz düğmeleri açarken hiç acele etmedi. Elini içeri kaydırıp onun sıcak, pürüzsüz tenini okşarken kumaşı kenara itip Dylan'ın göğsünü santim santim açtı.

Adamın kontrolden çıkmış bir arzuyla titrediğini, hemen uzanıp ona sahip olmamak, istediğini elde etmemek için kendini tutarken dişlerini sıkıldığını hissediyordu. Dylan'ın içindeki bu isteğin ne kadar güçlü olduğunu bilmek Ronnie'nin bacaklarını kenetlemesine, sevişmelerini ağırdan alıp ikisinin ıstırabını uzatma kararlılığının zayıflamasına neden olmuştu.

Dudaklarını yalayıp, duyduğu arzunun boğazında oluşturduğu yumru yüzünden yutkundu. Dylan'ın gömleğini omuzlarına, kollarına kadar kaydırıp. Gömleği tamamen çıkarabilmek için adamın doğrulup oturmasını bekledi. Kot pantolonunun düğmesiyle uğraşırken Dylan ellerini uzatıp Ronnie'nin göğüsleriyle oynamaya, onları avuçlamaya, sıkmaya, göğüs uçlarının başparmaklarıyla uyarmaya başladı.

Ronnie inleyip kendini geriye atar, Dylan'ın yaptıklarının tadını çıkarırken bile bir yandan da onu durdurmayı düşünüyordu. Dylan'ın böyle şeyler yapmasına izin verirken kontrol kendisinde sayılır mıydı?

Peki umurunda mıydı?

Hayır, o anda umurunda değildi. O anda tek ilgilendiği konu ikisinin de çıtır çıtır kalmalarını sağlamak, Dylan'ı gerekten kıvrandırmaya başlamaktı.

Kot pantolonun metal düğmesi açılınca Ronnie fermuarı dikkatle indirmeye başladı. Diğer yandan ereksiyonun yaptığı baskı düşünülürse bu hiç kolay bir iş değildi.

Bu hassas derinin fermuara sıkışmaması için uğraşıyordu. Böyle bir yakınlaşmayı, bir erkeğin penisini fermuarına

sıkıştırmak kadar hızlı ve acılı biçimde sona erdirecek başka bir şey yoktu. Boştaki elini içeri kaydırıp kotun açılış yerinin arkasına soktu.

İç çamaşırı Dylan'ın organıyla Ronnie'nin eli arasında ince bir bariyer oluştursa da erkeğin inlemesine engel olmamıştı. Başını geriye atıp gözlerini sımsıkı kaparken Ronnie'nin göğüslerini daha da sıkı bir biçimde kavradı.

"Uyuyup kalma sakın," diye dalga geçti Ronnie.

"Merak etme," dedi Dylan, gözleri hâlâ kapalıydı. "Uyanığım."

Ronnie bunun farkındaydı. Elindeki organ nabız gibi atıyordu, bu uzun, kalın ve durmak bilmeyen organı içinde hissettiği zamanın anıları zihnine üşüşmüştü.

Fermuar tamamen açıldığında parmaklarını hem pantolonun, hem iç çamaşırının belinden içeri soktu.

Dylan'a, "Kıpırda," derken bir yandan da tırnaklarını kalçalarıyla bacaklarının üst kısmına hafifçe batırdı.

Dylan söylediğini yapınca zaman kaybetmeden pantolonu aşağı doğru çekti, ama tamamen çıkarmak için onun kucağından inmesi gerekti. Hızla adamın botlarını, çoraplarını ve çamaşırını da çıkarıp attı.

"Böyle daha iyi oldu," diye mırıldandı, bir an durup karısındaki erkeğin muhteşemliğini hayranlıkla izledi.

Düzlüklere ve pürüzsüz hatlara baktı. Saçları dağılmıştı, çenesi ise çıkmaya başlayan sakallarıyla gölgelenmişti. Göğsünde bacaklarından çok daha az kıl vardı, ama bunlardan bir kısmı cezbedici bir çizgi oluşturup bedeninin en erkeksi parçasına doğru iniyordu.

Dylan'ın mükemmel omuzları, mükemmel göğüs kasları, mükemmel pazıları ve karın kasları vardı. Hem bunlar sadece belinden yukarıdakilerdi. Aşağıdaki manzara ise hayranlıkla

izleyen bir kadının ateşini saniyede on derece yükseltme potansiyeline sahipti. Tıpkı güneşe bakmak gibi kör ediciydi.

Ronnie dilinin ucuyla üst dudağını yaladığını fark etti. Karşısında gördüğü aletin yapabileceklerini bilmek sakinleşmesini zorlaştırıyordu. Bu organın potansiyelini, dayanıklılığını, ona sahip olan erkeğin inanılmaz yeteneğini biliyordu.

Gerçek durumunu yansıtmayan gevşemiş bir pozda duran Dylan gözlerini açıp mavi bir ateşi yansıtan bakışlarıyla kadını süzdü. "Dilini öyle yapmaya devam edersen kontrol sende kalmayacak."

Başını yana yatıran Ronnie sordu. "Ya, sahi mi? Dilimle bir sorunun mu var?"

Dylan, *Baba/Sıkı Dostlar/Taksi Şoförü* filmlerinin daha kötü bir taklidini görmemişti, ama yine de gülümsedi.

"Evet, aslında var. Çıplak bir kadının ağzıyla yapabileceği çok daha iyi şeyler geliyor aklıma."

Ronnie bir kaşını kaldırdı. "Zaten dizlerinin üzerinde duran çıplak bir kadın mı demek istedin?"

Dylan'ın yüzünde imalı bir gülüş belirdi.

Amma yüzüstüydü. Kadının üstte olmasında anlaşılmayacak ne vardı ki? Bu saygısızlığı yüzünden Dylan'ı cezalandırmalıydı.

Dylan'ın eve ilk gelişinde internette kullandığı Örgülerin Efendisi adını görüp, dolabında neler gizlediğini merak edişini hatırlayan Ronnie heyecanlandı.

Deri büstiyerleri, file çorapları, sipsivri topuklu uzun çizmeleri, kırbaçları olduğunu düşünmüştü Dylan.

Keşke haklı olsaydı, diye düşünüyordu şimdi. Eğer acıyla zevki bir araya getiren seks oyuncakları olsaydı onları çıkarır, efendi/sahibe ilişkisinin nasıl bir şey olduğunu Dylan'a gösterirdi.

Ama az önce söyledikleri konusunda Dylan'la aşağı yukarı aynı fikirde olduğu için cezanın gerekli olmadığına karar verdi. En azından şimdilik.

Tabii diğer yandan oral seks, doğru yapıldığı takdirde iyi bir ceza olabilirdi.

Dylan yalvarana, çığlıklar atıp inleyene ve en sonunda bir itfaiye hortumu gibi boşalana dek bunu yapmaya karar verdi. Patronun kim olduğunu öğrenirdi artık.

Çömelip oturduğu yerde biraz dikleşip ellerini Dylan'ın çıplak dizlerine dayadı, hafifçe bastırarak bacaklarını açmasını sağladı. Karnı kanepenin kenarına değene kadar onun bacaklarının arasına girdi. Bir yandan da parmaklarını onun bacaklarının üst kısımlarında gezdiriyor, kıvrıcık, sert tüylerini okşuyordu.

Dylan'ın teninin altında kaslarının çelik kirişler gibi gerildiğini, zaman zaman bir ürpermeyle baştan ayağa sarsıldığını hissediyordu. Sürdüğü sert, kışı anımsatan koku testosteron yüklü vücut kokusuyla birleşmişti. Ronnie derin nefesler alıp bu misk kokulu molekülleri içine çekti.

Sık, açık renkli tüylerin ortasında yer alan tamamen sertleşmiş penisi yukarı kalkmış, düz karnına değecek kadar geriye yatmıştı. Yumuşak, ceviz büyüklüğündeki testisleri ise arzu ve daha da büyük bir zevkin beklentisiyle gerilmişti.

Ronnie tekrar dudaklarını yaladı. Beklentiyle titreyen sadece Dylan değildi. "Lolipop" şarkısının neşeli melodisinin zihninde dolaştığını, sessizce müziğe eşlik ettiğini fark etti.

Geçen sefer beraber olduklarında Ronnie'nin evi çok daha karanlıktı, sadece arada bir pencereden içeri giren ay ışığı bedenlerini aydınlatmıştı. Bu kez Dylan'ı soyup iyice incelediğinden beri onu bir lolipop gibi yalamak istiyordu, bu şarkının aklına takılması pek şaşırtıcı değildi.

Bir kez daha başını kaldırıp adamla göz göze geldi. Göl-gelenmiş, kadifemsi mavi gözleri, yarı kapalı göz kapakları-nın arasından onu izliyordu. Gülümseyen Ronnie öne doğru uzanıp ağzını açtı ve onun kalın, adeta çelik üzerine kadife kaplı penisinin dibinden ucuna doğru dilini gezdirdi.

Dylan'ın ciğerlerindeki hava boşalırken kalçaları istem-sizce havaya kalktı. Bir an için gözleri kapandı ve başını ge-riye atarken boynundaki kaslar gerildi.

Sonra kendine hâkim olmayı başardı, burun delikleri titre-şirken aldığı derin nefeslerle göğsü inip kalkıyordu. Gözlerini açıp Ronnie'ye baktı. Arzusunun sürdüğüne dair tek belirti, kalçalarının iki yanındaki kanepelerinin sıkıp bırakan parmaklarıydı. Ronnie'yi tutup dudaklarını kendi arzu ettiği yere götürmemek için zor tutuyor gibi bir hali vardı.

Dudakları meşgul olmasa Ronnie o anda sırtıyacaktı. Ama dilini, penisin eriği andıran ucunun etrafında gezdirirken, diş-lerine dikkat ettiği sürece bu şekilde de kolayca gülümseye-bildiğini keşfetti.

Çok dikkatliydi. Doğru miktarda baskı uygulamaya, doğru biçimde emmeye dikkat ediyordu. Dylan'ı yalayıp ısırırken ona gerçekten bir lolipop muamelesi yapıyor, ara sıra başını yana eğiyordu.

Kapalı dudaklarının içinde kalan dili erkeğin penisinin etrafında dönüp duruyordu. Elleri ise aynı organı dibine ya-kın bir noktadan kavramış, zaman zaman sıkıyordu. Ağız ha-reketlerini sık sık değiştirmek, aynı eylemi uzun süre devam ettirmemek için bilinçli bir çaba gösteriyordu.

"Ah Tanrım, bu işte çok iyisin." Dylan zayıf ve gergin bir sesle, sanki boğazı sıkılıyormuş gibi konuşmuştu. "Durma. Sakın durma. Yangın, sel, deprem... Ne olursa olsun durma. Devam et, aynen böyle devam edersen mutlu bir adam ola-rak ölürüm."

Konuşarak cevap veremeyen Ronnie gözlerini kırptırdı, cilveli ve baştan çıkarıcı göründüğünü umuyordu. Öyle gö-rünmüyorsa da... Birine oral seks yapmak zaten garip yüz ifa-delerine neden oluyordu, bir de gözlerini kontrol etmesini en-gelleyen bir hastalığı varmış gibi görünmek istemezdi.

Dirseklerini Dylan'ın uzun ve sert bacaklarına yaslamıştı. Şimdi ise erkeğin gerildiğini, bedeninin Ronnie'nin yaptıkla-rına verdiği tepkiyi kontrol altına almak için çabaladığını his-sedebiliyordu.

Ama geri çekilmek, dizginleri onun eline vermek istemi-yordu. Onun kan ter içinde kalmasını, hayatının en şiddetli orgazmının sınırında bocalamasını, dünyaya çarpan bir me-teor gibi darmadağın olmasını istiyordu.

Bir eliyle penisi zaman zaman sıkımayı sürdürürken diğer elini erkeğin bacaklarının arasına kaydırıp testislerini kavrıdı. Bu hareketle onun derin bir nefes aldığını duydu ve erkeğin boşalmaya yaklaştığını gösteren tuzlu tadı dilinde hissetti.

Testisleri tutan elini harekete geçirerek küçük yuvarlak-ları okşarken penisi tutan elini açtı, böylece tamamını ağzına almayı başardı. Dylan bir kez daha irkilince Ronnie onu or-gazmın eşiğinde tutmak için temposunu hızlandırdı.

"Ronnie, yeter, patlayacağım artık," dedi Dylan zorlukla. Ne olursa olsun devam etmesi isteğinden caymıştı anlaşılan.

Dylan'ın artık konuşamayacak, mantıklı düşünemeyecek halde olduğu belliydi. Ama bu talebe rağmen Ronnie durmak bir yana, hareketlerini yavaşlatmadı bile. Erkeğin testislerini ha-fifçe okşayıp başını mümkün olduğu kadar sallamakla yetindi.

İnleyen Dylan'ın karın kasları sertleşti. Omuzlarını ka-nepenin arkasına daha sert bir şekilde bastırdı ve nihayet el-leri kanepayı bırakıp Ronnie'nin başını yakaladı. Parmakları saçına dolanmış, kafa derisine bastırarak hem kıpırdamasını

engelliyor, hem de hareketlerine yardım ediyordu. Ronnie'nin durmaya niyeti olmadığını anlamıştı.

Dylan nefes nefese kalana, kalçaları kanepeden daha da hızlı kalkar hale gelene kadar Ronnie birkaç dakika daha tüm ağzını kullanarak emmeyi ve diliyle daireler çizmeyi sürdürdü. Penisin başı boğazının arka tarafına değdiğinde de aldırmadı, hızını azaltmadan hareketlerine devam etti.

Dylan'ın zar zor nefes aldığını, tüm vücudunun gerildiğini hissediyordu. Dudaklarından, "Aman Tanrım, geliyorum," kelimeleri döküldü ve bedeni bir an sertleştikten sonra rahatladı.

Ronnie ritmik bir şekilde yutkunmaya başladı. Dylan tamamen tükenene, vücudu tamamen gevşeyene kadar da geri çekilmedi.

Ellerini Dylan'ın bacaklarının üstüne dayayarak kalktı ve onun kucağına kıvrılıp inip kalkmakta olan göğsüne yaslandı. Dylan başını dik tutamıyormuş gibi geriye atmıştı, gözlerini açtı ve Ronnie'yle göz göze geldiler.

Sağ elinin işaret parmağını yavaşça kaldıran Ronnie dudaklarının köşesini sildi.

Bu arsızca hareketi gören Dylan gülümsedi. Bir kolunu Ronnie'nin sırtına koyup onu sıkıca kendine çekti. Diğer eliyle kadının yüzündeki saçları çekip kulağının arkasına attı.

"Harikaydı, teşekkür ederim. Ne zaman istersen tekrarlatabilirsin bunu, hiç çekinme."

Bir daha böyle bir şeyi yaşarlarsa kendini şanslı saymasını söylemeyi düşündü, ama kendini o kadar pasif hissediyordu, halinden o kadar memnundu ki içinden Dylan'ı bile rahatsız etmek gelmedi.

Belirsiz bir, "Hımm," demekle yetindi.

Dylan'ın parmak uçları teninde dolaşiyor, boynundan omuzlarına geçip göğüslerine, ardından beline inip tekrar yukarı çıkıyordu.

Bu hareket Ronnie'yi yavaş yavaş uyarıyordu. O ana dek yaşadıkları ateşli, hızlı, hedefe ulaşmayı amaçlayan, bir yarıştan farksız şeylerden başkaydı. Yaptıklarına ne isim verilebileceğinden emin değildi.

Her şeyin hızla olup bitmesinden memnundu, ama bu da güzeldi. Hatta hiç kıpırdamadan uzun bir süre böyle oturmaktan çok mutlu olabilirdi.

Dylan okşamalarını sürdürürken bir yandan da dudaklarını hafif, ama zevk verecek şekilde yanaklarında, çene kemiğinde, kulak memesinde dolaştırmaya başlamıştı. Yavaşça inleyen Ronnie kollarıyla bacaklarının şeker gibi eridiğini, bir sıcaklığın yavaşça karnının aşağısında toplanmaya başladığını hissetti.

"Herhalde yaptığın iyiliğin karşılığını vermemi bekliyorsundur," dedi Dylan, dudaklarını kadının boynundan uzaklaştırmamıştı.

Normalde Ronnie bunu bekleyebilirdi, ama Dylan onu zayıf bir anında yakalamıştı. Halinden memnundu, kendini çok cömert hissediyordu ve kimin kime ne yaptığını, sıranın kimde olduğunu düşünmek istemiyordu. Zaten saat daha erkendi ve geçen gece yaşadıkları düşünülmürse Dylan'ın kendisini uzun süre bekletmeyeceğinden emindi.

"Hayır," dedi. Erkeğin kucağında hafifçe kıpırdayıp parmaklarını onun yumuşak, sarı saçlarının arasına soktu.

"Bu sefer kumanda bende, unuttun mu? Hiçbir iyiliğin karşılığını vermen falan gerekmiyor, sana söylediklerimi yap yeter."

Dylan'ın dudaklarının köşeleri hafifçe kıvrıldı, gözlerinde muzip bir kıvılcım çıktı. "Yaptığının karşılığını vermemi mi söyleyeceksin yoksa?"

Ronnie hiç beklemediği bir şekilde, kahkahayla karşılık verdi. "Hayır, geçen gece yeteri kadar uğraştın zaten. Sadece biraz canlanmanı bekliyorum." Dylan'ın kucağında imalı bir tavırla kıpırdandı, bacağına hemen altında erkeğin durumunu gösteren bir hareket hissetmek hoşuna gitti. "Belki kucağına atlar, sana rodeodaki vahşi bir at muamelesi yaparım diye düşündüm."

Dylan'ın dudağı seğirdi, bir kaşı ise havaya kalkmıştı. "Çok vahşi at ehlileştirdin galiba?"

Birkaç santim geriye giden Ronnie adamın kucağına ata biner gibi oturup kendi kalçasını onun dizlerine yakın bir noktaya yerleştirdi. Ellerini ise pürüzsüz, geniş göğsüne yaslamıştı.

"İşim bitince bana Yılın Bayan Kovboyu ödülü vereceksin."

Bu noktada Dylan'ın penisi belirgin bir şekilde sıçrayıp yaklaşık kırk beş derecelik bir açıyla yukarı kalktı. Ronnie kırdayıp öne kayarak büyümekte olan organı ikisinin vücutları arasına sıkıştırdı. Dylan'ın elleri uzanıp kadının kalçalarını kavrayarak onu daha da yakınına çekti.

"Kovboy şapkan da var mı bari? Kovboy çizmesiyle mahmuz falan?"

Ronnie bir kez daha acınacak haldeki gardırobu yüzünden hayal kırıklığına uğradı. Eğer bu adamla daha çok zaman geçirmiş olsaydı bir kostüm dükkânı bulmuş, dolabını herkeşin gözdesi olan bazı giysilerle doldurmuş olabilirdi. Kovboy kız ve sadist sahabe kostümleri, hatta belki sevimli bir Fransız hizmetçi üniforması olabilirdi.

Hayatında hiçbir erkek için kendini böyle şeyler yapmaya mecbur hissetmemişti, Dylan için de bunları düşünmemeliydi.

Ama kalçasındaki elleri, ikisinin arasındaki nabız gibi atan organı ve gözlerindeki ateşli, seks dolu bakışı görünce neredeyse kendine engel olamamıştı.

"Kusura bakma," dedi başını hafifçe sallayarak. Aklından geçenlere dair bir ipucu vermiyordu. "Çırılçıplak halimle idare edeceksin."

"Sanırım idare edebilirim."

Kanepenin arkasına yasladığı sırtını dikleştiren Dylan göğsünü Ronnie'nin meme uçlarına değdirecek kadar öne geldi. Kalçalarını sıkmakta olan elleri belinin iki yanından yukarı çıkıp göğüslerinin altına ulaştı. Kadının göğüslerini kavradı, şimdi kendi göğsündeki tüyler Ronnie'nin meme uçlarını gıdıkliyordu. Zaten sertleşmiş olan uçlar bu temasla daha da gerildi.

"Şu vahşi ata binme konusunda benimle dalga mı geçiyorsun, yoksa ciddi misin bilemiyorum." Başını kaldırıp Ronnie'nin önce çenesini, sonra dudaklarını hafifçe ısırdı. "Atı eyerleyip maharetlerini sergileyecek misin?"

Dudakları Ronnie'yi hipnotize ediyor, göğüslerini kavramış olan elleri bedenindeki her hücreye arzu akımları gönderiyordu.

Hissettiği ateş vücudunun orta kısmında toplanıyor, içindeki kaslar istekle titreşiyordu. Ronnie'nin en çok istediği şey onun organını yakalayıp içine almak, ikisini de kan ter içinde bırakmaktı.

Ama kendini tutup dikkatini aldığı nefeslere ve sabreden derviş muradına ermiş düşüncesine vermeye çalıştı. Ama onun derdi sadece muradına ermek değil, muhteşem şeyler yaşamaktı.

Başını yana eğip gözlerini kıstı. "Kontrol sendeymiş gibi konuşmaya başladın. Dizginleri ele almaya çalışmıyorsun, değil mi?"

"Hayır efendim. Eğer senin içinde olmak yerine böyle sertleşmiş halde eve dönmeme neden olacaksa aklımdan bile geçirmem."

Ronnie gülümsedi, elini erkeğin başına götürüp saçlarını iki yanından yakaladı.

"Güzel cevap."

Sonra başını eğip Dylan'ı öptü.

15. Sıra

"Sanırım bu işi kavramaya başlıyorum," dedi Dylan.

Yatakta oturmuş, sırtını pirinç yatak başının önündeki yastıklara dayayıp bacaklarını uzatmıştı. Hâlâ çırpıçplaktı, ama kar gibi beyaz çarşafların bir kısmı belinden bacaklarına kadar olan kısmı kapatıyordu.

Ronnie onun yanında bağdaş kurup oturmuştu. Üzerinde Dylan'ın gömleği vardı. Düğmelerini iliklemiş, sadece göğsündeki birkaç taneyi açık bırakmıştı.

Salonda geçirdikleri ateşli anlardan sonra kıpırdayacak hali kalmamış, Dylan ise kahraman prens gibi onu odaya taşıyıp dikkatle yatağın üzerine bırakmıştı. Bir süre karanlıkta sessizce uzandıktan sonra Dylan örgü dersi diye tutturmuştu.

Çıplak örgü dersi.

Onun son dersten bu yana ne kadar ilerlediğini gören Ronnie şaşırılmıştı. Dylan'ın ne örmekte olduğundan hâlâ pek emin değildi, ama siyah yünden yaptığı şey epey uzamıştı.

Örgünün baş kısmındaki düzensizliğine rağmen Dylan gittikçe daha muntazam ve birbiriyle aynı şekilde ilmekler atmaya, kendine daha çok güvenmeye başlamıştı.

"En çok neyin faydası oldu, biliyor musun?"

"Neyin?"

Ronnie, Dylan'ın yan tarafına yapışmıştı ve sağ göğsü onun pazısına değiyordu. Sağ kolu ise erkeğin omuzlarına, sırtına sarılmıştı. Arada bir ilmek atmasına veya ipi geçirmesine yardım etmek için uzansa da Dylan çoğu zaman kendi başına gayet iyi idare ediyordu.

Ronnie bu durumu sevinçle mi, yoksa endişeyle mi karşılaması gerektiğinden emin değildi. O yüzden şimdilik bu tür duyguları yok saymaya karar vermişti.

"Örgü örmenin sekse çok benzediğini fark ettim."

Ronnie'nin adamın söylediklerini algılayabilmesi bir dakika kadar sürdü, ama yine de doğru duyduğundan emin değildi.

"Seksle örgü arasında bir benzerlik bulmayı nasıl başardın?" Duyduklarına inanamamış gibiydi.

"Birincisi, ben bir erkeğim." Başını çevirip büyüleyici, komşu çocuğu kadar masum bir ifadeyle Ronnie'ye sırttı.

"İkincisi, şuna bir bak." Yünle şişleri kaldırıp Ronnie'nin dikkatini eklemleri incecik tüylerle kaplı uzun parmaklarına, sert beyaz şişe doladığı yumuşak, siyah yüne çekti.

Ronnie de anlamaya başlıyordu galiba. Onu izlerken bu büyük, güçlü ellerin verebileceği zevkleri bilmek kadının teneğini ürperti.

"Uzun sert bir çubuğu alıp yumuşak yündeki açıklığa kaydırıyorsun. Sonra çıkarıyorsun. İçeri. Dışarı. Sonra tekrar içeri." Kelimeleri yavaşça tekrarlıyor; şişleri, yünü ve bronz rengi parmaklarını kullanarak ne söylemeye çalıştığını hareketleriyle de gösteriyordu.

Ronnie ancak iki kez yutkunduktan sonra konuşacak kadar toparlanabildi. "Sanırım anladım."

"Evet. Örgü örmenin sevişmenin bir şekli olduğunu, tek gerekenin biraz incelik olduğunu fark ettiğim zaman her şeyi kavrayıverdim."

"Anladım. İddiayı kaybettikten sonra erkekler için bir örgü kitabı yazabilirsin. Adı da *On Adımda Örgünü Söktürmenin Yolları* olur."

"İddiayı kaybetmeyeceğim," diye cevap verdi Dylan. "Ama kitap fikri hoşuma gitti. İsmi daha güzel olması gerek tabii. *Örgü Zevki* mesela."

"Seks ve İlmek."

"İlmek İlmek Mükemmel Orgazma."

"İki Şiş Bir Şişten İyidir."

"Yok artık." Dylan kaşlarını çatmış, Ronnie'ye kırılgan bir yüzle bakıyordu.

Omzunu silkip inat eder gibi numara yapan Ronnie aslında yaptıkları beyin jimnastiğinden gayet memnundu. "Güzel kitap ismi olur."

"Seks ve Yalnız Ören Bayan kadar güzel değil."

"Hım, bak bu iyiymiş. Kendi işini kendin görmekle ilgili ipuçları verirsin. Bir erkek, örgüsüyle baş başa, gecenin geç saatlerinde yalnız. Yünle şişin hareketleri adamı azdırıyor."

"Ancak yalnız kalan ve karşı cinsin ilgisini çekemeyen erkekler mi örgü örür? Bunu söylemeye mi çalışıyorsun?"

Bu kez kadına bakmamış, yavaş ve dikkatli hareketlerle örgü örmei sürdürmüştü.

"İma ettiğin buysa, aynı şeyin örgü ören kadınlar için de söylenebileceğini hatırlatmak zorundayım."

"Ya, öyle mi? O yüzden mi herkesin karşısında sana örgü öremezsın diye meydan okumam bu kadar hoşuna gitti? Bütün dünyaya örgü örmenin çok erkeksi bir hobi olduğunu göstermeye mi heveslenmiştin?"

"Evet, aynen öyle."

Ronnie pek kadınsı olmayan bir homurtuyla karşılık verdi. "Hıh. Öyledir tabii."

"Doğru söylüyorum. Bak, örgü örmek bir zamanlar kadınlara özgü bir hobi sayılıyordu belki, ama şimdi ben örgüyle ilgilediğime göre bu işin cinsiyet ayrımı yapmayan bir uğraş olduğunu kanıtladım demektir."

Ronnie güldü. "Herald'daki işi nasıl kaptığını şimdi anladım. Saçmalamakta gerçekten çok iyisin."

"Saçmalamıyorum. Gerçek erkeklerin şişleri olduğunu ve nasıl kullanacaklarını bildiklerini herkese gösteriyorum."

"Kitabın kapağını görür gibiyim."

Dylan ciddi bir ifade takınarak başıyla onayladı ve oda dakikalar süren ağır bir sessizliğe gömüldü, sadece nefes alışları ve ilmek atıp duran şişlerin tıkırtısı duyuluyordu.

Ronnie bu zevkli atışmanın neden bir anda sona erdiğini anlamamıştı, ama havadaki gerilim dostane konuşmaları engelliyordu.

Sonunda Dylan konuştu. Ama Ronnie onun çenesini kapalı tutup garip, ama arkadaşça sessizliklerini devam ettirmesini tercih ederdi.

"Daha önce konuştuğumuz meseleyi düşünüyordum."

Ronnie yatağın üzerinde biraz kımıldanıp daha rahat bir pozisyona geçti. "Örgü ören erkeklerin örmeyenlerden daha çok kadını yatağa atabilmeleri konusunu mu?"

"Hayır, ama bir araştırma yapılsa bunun kanıtlanacağından eminim."

Ronnie başıyla onu onayladı, ama sesindeki alaycılığı gizlemeye çalışmadı bile. "Tabii, eminim öyledir. O yüzden örgü hayranları tuhafiyecilerin önünde kuyruk oluyorlar."

Dylan yüzünü buruştursa da Ronnie'nin tuzağına düşmemişti. "Hayır. Daha önce, buraya ilk geldiğimde konuştuğumuz şeyi diyorum."

Konuyu hatırlayan Ronnie gerildi. Son birkaç saattir, Dylan geldiğinde içinde bulunduğu ruh halini ve nedenlerini kafasından atmak konusunda çok başarılı olmuştu, özellikle de onun yanında ağlayıp sinir krizi geçirdiği anları tamamen unutmuştu.

Şimdi bunları Ronnie'ye karşı mı kullanacaktı? Duyduklarını yüzüne vurup kadını sorularla sıkıştırmayı veya özel hayatını herkese açıklamakla tehdit etmeyi mi planlıyordu?

Eğer öyleyse Dylan'ı kendi şişleriyle sakat bırakabilirdi. Siyah yünüyle yatağa bağlayıp ona birkaç saat boyunca her tarafı şişlenecek bir voodoo bebeği muamelesi yapabilirdi.

Kalbi güm güm atmakta olan Ronnie sordu. "Ne olmuş?"

"Bak, bu söylediğimi birine anlatacak olursan, sözlerimi inkâr ederim. Ama bence sen çok iyi bir yazarsın. Bazen beni gölgede bırakabileceğini düşünüyorum."

Ronnie gözlerini kırptırdı. Yerinden kımıldayamıyordu, nefes aldığından bile emin değildi. Kırk yıl düşünse Dylan Stone'un dudaklarından bu sözlerin döküleceği aklına gelmezdi. Bu yaşadıklarından sonra bile bunu beklemiyordu.

Kan ter içinde, insanın feleğini şaşırtacak bir tutkuyla sevişmek başkaydı, rakip gazeteciye iltifat etmek başka.

Gözlerinde yaşlar birikmeye başladı, sonra da Dylan'ın söylediklerinden bu kadar etkilenmiş olmanın garipliği daha da güçlü duyguların yüzeye çıkmasına neden oldu.

Normalde Ronnie'nin duyduklarına tepkisi, "Tabii ki öyleyim," şeklinde olur, ardından o işi neden kendisinin hak ettiği ve Dylan'ın yetersiz olduğuna dair uzun bir konuşma

izlerdi. Ama bunları söylemek için gereken öfke ve kibri kendinde bulamadı.

Sadece, iki başarısız denemeden ve utanç verici bir şekilde boğazını temizledikten sonra titrek bir sesle, "Teşekkür ederim," demeyi başardı.

"Rica ederim." Ronnie'nin sesindeki titrekliliği veya heykel gibi donup kaldığını fark ettiyse bile belli etmemiştir.

Örgüsünü bırakıp yatakta döndü, şimdi yüz yüze bakıyorlardı. Ronnie kolunu onun omzundan çekip biraz uzaklaştı, ama Dylan onu hemen kendine doğru çekti.

Ronnie'nin gözlerinin içine bakarak konuştu. "Farkında mısın bilmiyorum, ama *Sentinel*'deki köşene herkes bayılıyor, özellikle de kadınlar. Güncel, insanı düşündüren, bazen de kahkahalar attıran yazılar yazıyorsun. Bu şehirde yaşayanlara da yararlı bilgiler veriyorsun."

Ronnie'nin aklına sadece teşekkür ederim demek geliyordu, ama bozuk bir plak durumuna düşmemek için susmayı tercih etti.

Dylan bir elini kaldırıp onun saçını okşarken diğer elini de gömleğin kolunda yavaşça gezdiriyordu.

"Demek istiyorum ki," diye devam etti. "Sen bunu yeteri kadar büyük ve önemli bir iş olarak görmüyorsun belki, ama öyle. O köşe senin bir yansıman; içinden gelen, yetenekli olduğun bir iş yapıyorsun. Para ve itibar her şey demek değil. Bazen faturalarını ödemene, rahat yaşamana, ailene yardım etmene, arada bir de kendini şımartmana yetecek parayı veren bir iş yeterlidir. Daha fazlasını kazanmak için kendini harap etmen gerekmez. Beş-on yıl sonra ne yapacağını düşünüp endişelenmek zorunda değilsin."

Ronnie onun söylediklerini anlıyordu, ama o kadar uzun zamandır her bir kuruş için endişelenerek, ne kadar kazanırsa

kazansın yeterli olmadığını düşünerek yaşamıştı ki, Dylan'a inanabileceğinden emin değildi.

Düzenli, iyi para kazandığı, çoğu kişinin halinden memnun olup stressiz bir yaşam sürmesini sağlayacak bir işi vardı. Ama indirim kuponları kesmeye, giysi, mobilya ve mutfak eşyası alışverişini ikinci el mağazalarından yapmaya, geri dönüştürülebilecek atıklarını satmaya devam ediyordu. Gazete ve dergileri iş yerinde okuyabildiği için abone olup masraf etmiyordu. İyi görünen, ama yüz elli bin kilometreden fazla yol yapmış eski bir Chrysler otomobili vardı, çünkü yeni modellerden çok daha ucuzdu. Hiçbir zaman videosu, DVD oynatıcısı veya müzik seti olmamıştı, çünkü normal televizyon kanallarını izlemek veya müzik dinlemek dururken bunlara para vermek israftan başka bir şey değildi.

Çoğu kişi Ronnie'nin çağdaşı, dünyadan habersiz bir insan olduğunu düşünürdü.

O ise kendini kanaatkâr ile cimri arasında bir yerde görüyordu.

Ama insan onun yaşadığı koşullarda büyüdü mü içindeki korkudan kurtulamıyor, tekrar o kadar fakir olmamak için ne gerekiyorsa yapıyordu.

Hayatının bu gerçeklerini o güne kadar hiç kimseyle konuşmamıştı, anne babasıyla bile. Ama nedense Dylan'la konuşurken kendini güvende hissetmişti. Pek çok açıdan Dylan, onun aynadaki yansıması, madalyonun öteki yüzü gibiydi.

Pek çok açıdan birbirlerinden farklıydılar, ama benzerlikleri de bir o kadar çoktu. İkisi de inatçı, kibirli, hırslı ve rekabetçiydiler. İkisi de iyi yazıyorlardı, çekiciydiler ve yatakta harikaydılar.

Hem bir kadın kendisine karşı dürüst olacaksa, her konuda dürüst olmalıydı.

Farklı oldukları noktada, yani Dylan'ın rahatlığına karşılık kendisinin inanılmaz endişeli bir insan olması konusunda, belki birbirlerine yardımcı olabilirlerdi. Belki Ronnie Dylan'ı, hayatını farklı açılardan görmeye ikna edebilir, o da Ronnie'ye gevşemeyi, küçük şeylere takılmamayı öğretebilirdi.

"Peki," dedi Ronnie yavaşça, bir yandan da mükemmel biçimde yuvarlatılıp boyanmış parmak tırnaklarından biriyle Dylan'ın bacağına üzerindeki çarşafta desenler çiziyordu. "Varsayalım ki bir insan parasının kontrolü konusunda biraz daha rahat davranmaya karar verdi, ne yapması gerekir?"

Dylan gülümsedi, Ronnie'nin böyle basit bir soruyu uzun bir cümleyle sorması onu eğlendirmişti belli ki.

Ronnie'nin ciddi ses tonunu taklit ederek cevap verdi. "Önce oturup zorunlu ihtiyaçlarına yılda ne kadar harcadığını saptaması, sonra da bunu yıllık geliriyle karşılaştırması gerekir. Bence durumunun sandığından daha iyi olduğunu fark edip güzel bir sürprizle karşılaşacaksın. Sonra para biriktirmene yardım etmesi için bir yatırım danışmanı bulman gerek. Yatırım yapabilir, menkul kıymet yatırım fonu satın alabilir, bireysel emeklilik ödemelerine başlayabilirsin."

Dylan konuşmayı sürdürürken gözleri parlamaya başlamıştı. "Elli dokuz yaşına kadar bireysel emeklilik hesabından ceza ödemeden para çekemeyeceğini bilmek hoşuna gidebilir. Bu da demektir ki yatırdığın her miktar hesapta kalıyor, faiz getiriyor, ama sen paraya dokunamıyorsun. Eğer şimdi hesap açarsan emekli olunca ne kadar birikimin olur bir düşün."

Dylan'ın kaşlarını oynattığını gören Ronnie gülümsemek üzere olduğunu, kendini mali konularda neredeyse tasasız hissettiğini fark etti. Daha önce böyle bir his yaşadığını hiç hatırlamıyordu.

Bir tasarruf hesabı vardı tabii, ama Dylan'ın bahsettiği şeylerin bazıları aklına bile gelmemişti.

Yatırım danışmanının işi batmamasını, kazandığından fazla harcamamasını, en kötü günler için bile yeterince birikimi olmasını sağlamaktı.

Borsaya gelince... Ronnie para konusunda hep endişelenmiş, parasını elinin altında veya her an ulaşabileceği bir yerde tutmak istediği için hisse senedi alamamıştı. Ama küçük alımlarla, düşük riskli yatırımlarla başlarsa elini biraz gevşetip gerçekten kâr edip etmediğini görebilirdi.

En beğendiği öneri ise sonuncusuydu. İşverenin ödediği emeklilik primleri dışında bireysel emeklilik başlatmayı aklından bile geçirmemişti, ama çok mantıklıydı. Hem kontrolü elinde tutar, hem de bu yatırımla zor günler için bir güvenceye sahip olurdu.

Bir süre duyduklarını düşündü ve karnındaki düğümün gevşemesinin kalıcı bir his olup olmadığını merak etti. Belki bu duygu daha da gelişir, her ay faturalarını öderken bir kutu mide ilacı almasına gerek kalmazdı.

Dylan'a baktı. "Düşünce tarzınız çok ilgimi çekti, bülteninize abone olmak isterim."

Dylan başını arkaya atıp güldü. "Tamam. Eve giderken kütüphaneye uğrar konuyla ilgili bir şeyler okur veya babamla konuşurum, kendisi muhasebecidir de."

Ronnie'nin gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Şaka yapıyorsun! Demek yatırım işlerini gerçekten biliyorsun sen."

Dylan çıplak omzunu silkti. "Biraz bilirim. Yıllardır babamdan bir şeyler öğrendim, soracağım bir şey olduğunda da seve seve yanıt verir. Parasal olarak geleceğimizi planlamamızı, kötü günler için birikim yapmamızı söyler hep."

"Çok adisin," diyen Ronnie Dylan'ın göğsüne hafifçe vurdu. "Sporcu gibi görünen bir dahi falan sanmıştım seni."

Meğer içeriden bilgi alıyormuşsun. Para konusunda tam bir üçkâğıtçısın sen!"

Dylan'ın yüzündeki neşeli ifade daha da belirginleşti. Omzunun yakınındaki, Ronnie'nin yavaşça vurduğu noktayı canı çok yanıyormuş gibi ovmaya başladı.

"Diyene bak! Bana örgü örmeyi öğretesin diye sana bin dolar önerdim, sen oyalanıp durdun. Farkında değil miyim sandın?"

Dylan'ın söyledikleri yüzünden Ronnie'nin yanakları pembeleşti, gerçekten de yaptığı buydu.

"Mecburdum. Yoksa bahsi kazanmaya çok yaklaşacaktın, buna izin veremezdin. Sana örgü diye düğüm atmayı öğretmediğime, seni kandırmadığıma şükret. Dünyanın en iyi öğretmeni olmayabilirim, ama en azından gerçekten örgü örmeyi gösterdim. Hem ben örgü konusunda üçkâğıtçıyım, para konusunda değil."

"Üçkâğıtçılık üçkâğıtçılıktır güzelim, konu ne olursa olsun. Ama şanslısın, kadınlarda sevdiğim bir özelliktir." Bir an susup devam etti. "Galiba dizginleri ele alma sırası bende."

Gözlerindeki muzır pırıltı belirdikten bir saniye sonra yerinden fırlamış, Ronnie'yi sırt üstü yatırıp yatağın üzerinde hareketsiz bırakmıştı bile. Ciğerlerindeki hava boşalmadan önce Ronnie'nin ancak bir şaşkınlık çığlığı atmaya fırsatı olmuştu.

Kadının kollarını başının üzerinde tutan Dylan sırtıyor, göğsünden ayaklarına kadar vücudunu onunkine bastırıyordu. Bacakları Ronnie'nin bacaklarını gıdıklarken belden yukarıda tenlerinin temasının engelleyen tek şey gömlekti.

Ama gömlek, Ronnie'nin varlığının derinliklerine ateş gibi arzu dalgaları gönderen, mantığını hiçe sayan yoğun ve ani uyanışı engelleyemiyordu.

Bu adamın tek bir dokunuşu, hatta bakışıyla yaptıkları yasaklanmalıydı. Zaten yaptığı şeyler herhalde elli eyaletin yirmi beşinde yasadışıydı.

Dylan'ın yüzü onunkinden sadece birkaç santim uzaktaydı. Ilık nefesi teninde geziyor, kollarıyla göğsünde ürpertilere neden oluyordu. Gömleğin kenarının hemen altında, Dylan'ın arzusunun kanıtını hissediyordu ve en çok istediği şey bacaklarını açıp onu içeri davet etmektir.

"Yakaladım seni güzelim," diye mırıldandı Dylan, sesi alçak ve hipnotize ediciydi. Dudaklarını ise Ronnie'nin yüzünde gezdiriyordu. "Ufaklığı da öyle."

"Kusura bakma," dedi Ronnie, onun sesi de adamınki kadar alçaktı. "Ufaklık falan yok burada, ama sevilip okşanmak isteyen bir şeyler var."

Söylediklerini vurgulamak için bacaklarını açıp Dylan'ın kendini aralarındaki boşlukta bulmasını sağladı.

Bir nükleer patlamanın sıcaklığı Dylan'ın yüzüne vurmuştu sanki, Ronnie onun homurdandığını duyar gibi oldu. Dışleri Ronnie'nin boynundan köprücük kemiğine inen bir kas çizgisini nazikçe ısıırıyordu. Bir yandan da kadının bacaklarını kaldırıp ayak bileklerini kendi omuzlarına yakın bir noktaya getirdi.

"Böyle daha derin olur," dedi Dylan, konuşmakta zorlanıyordu. "Seninle ilk tanıştığımızdan beri ayak bileklerini boynumda hayal ediyordum."

"Tam tahmin ettiğim gibi," dedi Ronnie öfkeyle. Vücudu böyle garip bir şekilde kıvrılmış, duyduğu arzu damarlarında gezinirken konuşmak hiç kolay değildi. "Sapığın tekisin sen."

"Hayır, değilim. Yanıp tutuşuyorum sadece. Ayrıca seksi bir kadını ayırt edebilecek kadar da akıllıyım."

Ronnie'nin içine girdi, ikisinin de ciğerlerindeki ve diyaframlarındaki hava yavaşça sönen bir balon gibi boşaldı.

Tek hamleyle kadının en derin noktasındaydı, hiçbir hazırlık, ön sevişme olmadan. Ama bunlara gerek de yoktu. Ronnie, sanki Dylan onu hazırlamak için saatlerce çabalamış gibi istekli ve hazırdu.

Ronnie kanının elektrik yüklü teller gibi cızırdarak damarlarında dolaştığını, doğru yerlere heyecan dolu akımlar taşıdığını hissediyordu. Teni beklentiyle ürperdi. Dimdik havada duran bacakları duyduğu arzuyla titriyordu.

Dylan'ın tamamen doldurduğu bacak arası ise kabarmış, sırlıklam olmuştu ve tatmin edilmek için yanıp tutuşuyordu.

Erkeğin sert avuçları bacaklarının iç ve dış kısımlarında, kalçasında, dizlerinin arkasında, ayaklarının üstlerinde dolaşıyordu. Uzun, sert darbeleri Ronnie'yi rekor sayılacak kadar kısa sürede orgazma ulaştırmayı hedefliyordu.

"Ya sen?" diye sordu Dylan. Kelimeleri, bedenlerinin birbirine çarpışı ve gösterdiği çabayla bölünüyordu. "Sen beni ilk gördüğünde ne düşündün?"

"Bu adamdan nefret etmem çok kötü oldu, tam yatağa atılacak bir tipe benziyor."

Yüzüyle göğsü terden ıslanmış olan Dylan'ın dudakları kıvrıldı. "Ya, öyle mi?"

Ronnie gözlerini devirdi, neler olduğunu anlıyordu. Dylan kendisine iltifat edilsin diye uğraşabilirdi, ama bu Ronnie'nin yemi yutacağı anlamına gelmiyordu.

"Şansını zorlama," diye uyardı. "Konuşmayı da bırak artık. İşine bak."

Sırtmaya devam eden Dylan susup dikkatini kadına verince zevke yöneltti.

Ronnie çarşafın üzerindeki parmaklarını sıkıp sırtıyla yay çiziyor, içinde biriken acı verecek kadar zevkli duygularla zar zor nefes alıyordu. Bedeninin alt kısmındaki yavaş okşamaların yerini önce dizlerini, sonra bacaklarıyla kalçalarını sabitleyen güçlü bir tutuş almıştı. Dylan onu sımsıkı tutuyor, kendi güçlü darbelerini karşılaması için öne çekiyordu.

Birkaç saniye içinde hareketleri hızlanıp çılgınca bir hal aldı. Soluklarıyla inlemeleri birbirine karışıyor, altlarında sallanan yatağın gıcırıltılarıyla birleşip odada yankılanıyordu.

Bağırarak için dudaklarını sıkıyan Ronnie çok da sessiz kalamadı. "Evet," diye fısıldadı. Kelimeler dudaklarından defalarca döküldü. "Evet, evet, eveet."

Dylan gözlerini ondan ayırmadı. Kolları, göğsü, karın kasları gerilmiş, yüzü rahatlama ihtiyacıyla kıpkırmızı olmuştu.

"Hadi gel," dedi, kelimelerine inlemeler ve bedenlerinin birbirine çarparken çıkardığı sesler eşlik ediyordu. "Şimdi gel."

Dylan patlamanın eşiğindeydi, ama endişe etmesi de, emirler ve talepler de gereksizdi. Ronnie de onunla aynı noktadaydı.

Bedenini dolaşan ateş yüzünden Ronnie bir anda alev alacağını sandı. Sinir uçları, hissettiği ihtiyaç ve istekle öyle canlanmıştı ki, sanki tenine yerleşmişti. Çevresindeki havanın bile okşanma hissi yaratmasına neden oluyorlardı.

Yaklaşan orgazmıyla bedeninin içindeki, Dylan'ın organını kavrayan kaslar çırpınıp kasılmaya başlamıştı. Titreşiyor, sarılıyor, erişilmez bir noktada gezinip duruyordu.

Sonra bir eli hâlâ onun kalçasına gömülü duran Dylan, diğer bacaklarının arasındaki yükseltiye uzatıp başparmağını nemli katmanlarının arasından geçirdikten sonra klitorisine bastırdı. Bu dokunuş Ronnie'nin çığlıklar atarak, kıvranarak, titreyerek orgazma ulaşması için yeterliydi.

Daha sonra, komşuların polisi arayıp evde cinayet işlendiği ihbarında bulunmamasının mucize olduğunu düşünecekti, ama o anda odada ona saldırmak için bekleyen bin tane zehirli engerek yılanı olsa kaçacak hali yoktu.

Tam ağzını açıp sona ulaştığını söyleyecekti ki Dylan da onu izledi. Başparmağı Ronnie'nin klitorisini okşamaya, ov-maya, daireler çizmeye devam ederken Dylan'ın bedeni ileri geri hareketlerini sürdürüyordu. Tiz bir, "Evet," çılgılığın sonradan bedeni kaskatı kesildi ve kadının içine boşaldı.

Ronnie'nin üzerine çöküp kalmış, bedeninin neredeyse ikiye katlanmasına neden olmuştu, ama onun bu rahatsız durumunu fark edebilmesi en az beş dakika sürdü.

Boğazını temizleyip kurumuş dudaklarını iki kez yaladıktan sonra, "Dylan?" demeyi başardı.

"Hı?"

"Beni eziyorsun, zaten portatif masa gibi katlanmış haldeyim." Bacakları erkeğin kolları ve göğsü tarafından hapsedilmişti, geriye yatan ayakları neredeyse kendi kulaklarına değecekti.

"Affedersin," diye mırıldandı Dylan. Zorlanarak, ağır hareketlerle de olsa Ronnie'nin bacaklarını yatağa bırakıp yan tarafa yuvarlandı ve dirseğinin üzerinde durarak kadını inceledi.

Neredeyse koma halindeki Ronnie'ye uzanıp iki parmağıyla onun dağınık ve nemli bukleleriyle oynadı. Kalın bir tutamı alıp uçlarıyla sol göğsünün ucunu gıdıkladı. Ronnie az önce yaşadıklarından sonra bunun mümkün olduğunu aklından bile geçirmezdi, ama göğüs ucu bu uyarıya sertleşerek karşılık vermişti.

"Bunu can düşmanın saydığın birinden duymak istemezsin muhtemelen," diye mırıldandı Dylan, "ama senin yüzünden

başka kadınlarla beraber olamayacağım sanırım. Böyle devam edersek penisim büzülüp düşecek."

Gerçekleşmesi pek mümkün olmayan bu manzara gözünde canlanınca Ronnie güldü.

"Çok yazık olur," diye karşılık verdi ve bu söylediğinde ciddiydi. Dylan o organı kullanmakta o kadar iyiydi ki dünyadaki diğer kadınları böyle inanılmaz ve etkileyici bir aletten mahrum bırakmak haksızlık olurdu.

Ama zihninde daha tehditkâr bir şekilde dönüp duran, diğer kadınlarla beraber olamayacağına dair söyledikleriydi.

Ronnie'nin bir parçası bunun doğru olmasını diliyordu ki bunu düşünmesi bile yeterince kötüydü.

Ama asıl korkutucu olan, kanını dondurup midesine taş gibi oturan, kendisinin de artık başka erkeklerle olamayacağına dair şüpheydi.

16. Sıra

Dylan pazar sabahına kadar gitmedi. Ronnie'ye kahvaltı hazırladı, o ise bu davranışı hem sevimli hem de sinir bozucu buldu.

Dylan'ın kendisine iyi davranmasını, onun için bir şeyler yapmasını, fark ettirmeden hayatında, kalbinin yakınında kendine bir yer edinmesini istemiyordu. Bu çok, ama çok kötü olurdu.

Bu yüzden yumuşacık omletle hafif krepleri yemekten, küçük mutfakta, üzerinde sadece kot pantolonuyla yemek yaparken çaldığı ıslığı dinlemekten hoşlansa da kendini kaptıracak değildi, olanların hiçbir anlamı yoktu.

Altı, sekiz-veya yirmi defa inanılmaz bir şekilde sevişmişlerdi, Dylan da gücünü koruması için Ronnie'yi besliyordu sadece. Büyütülecek bir şey yoktu.

Dylan'ın yemek yapmasının da, devam etmekte ısrarcı olduğu ve daha zevkli, yaratıcı şeylere yol açan çıplak örgü derslerinin de bir anlamı yoktu.

Ama babasının telefonunu bir kâğıda yazıp eline tutuşturduğunda Ronnie'nin şaşkınlıktan dili tutulmuştu. Dylan uzanıp dudaklarına hafif bir öpücük kondurmuş, ona veda etmiş, kapıyı arkasından çekip çıkmış ve Ronnie yerinden kıpırdamamıştı.

Dylan kendi evine gidiyordu. Yapması gereken işler olduğunu söylemişti ve Ronnie yakında yine görüşeceklerinden emindi. The Penalty Box'ta karşılaşmalar bile Dylan örgü dersi almak ve çılgınca sevişmek için kapısını çalardı.

Aralarındaki kalıcı bir şey değildi. Ne zaman Dylan tarafından orgazma ulaştırılsa bunun hayatında yaşadığı en büyük, en iyi, en inanılmaz deneyim olduğunu düşünüyor; bir daha kendisine dokunmasına izin vermeyeceğine, kalkıp givinip Dylan'ı kapının önüne koyacağına, bir daha gelmemesini söyleyeceğine dair yeminler ediyordu.

Ve her seferinde teslim oluyor, kendini inanılmaz bir zevke bırakıyor, dünyanın en büyük öküzü olmadığını anladığı bu adamın arkadaşlığından keyif alıyordu.

Ama kariyerinin ve özel hayatının önemli bir kısmını Dylan'a hakaret etmeye dayandırdığından bu son düşüncesini kendine saklamaya karar vermişti.

Kapalı kapılar ardında ne yaptıkları, baş başayken ne kadar iyi anlaştıkları önemli değildi. Bu iş uzun sürmeyecekti.

Dylan'ın da bunu bildiğinden emindi. Aralarındaki her neyse doğal akışını izleyecek, sonra ikisi birbirlerinden nefret etmeye devam edeceklerdi.

Peki neden giderken Ronnie'ye babasının telefonunu verip, "Babamı ara, sana yardımcı olur," diye fısıldamıştı?

Neden Ronnie'nin yeterince parası olmadığına dair korkularının üstesinden gelmesine yardım etmeye çalışıyor, ileride köşesinde ondan üstü pek örtülü olmayan, aşağılayıcı sıfatlarla bahsedeceğini bile bile ailesiyle temasa geçmesine izin veriyordu?

Elindeki kâğıda bakarken hemen o anda Dylan'ın babasını arayıp finansal geleceği konusunda fikrini almayı düşündü.

Onunla konuşup neyi doğru, neyi yanlış yaptığını, neleri düzeltebileceğini öğrenmeyi gerçekten istiyordu.

Ama sadece bilgili bir muhasebeciyle konuşmanın sorunlarını çözebileceğini sanmıyordu, en azından hepsini çözme-yecekti. İçinden bir ses endişelerinin kaynağının, para biriktirdiği tasarruf hesaplarının, yatırım fonlarının sayısından çok daha derinde olduğunu söylüyordu.

Korkularının altında yatan nedenleri yok etmedikçe olumlu adımlar atamayacak, ilerleyemeyecek, rahat bir nefes alamayacaktı. Ronnie bunları düşünürken kendini televizyonda program yapan psikologlar gibi hissetti.

Elindeki kâğıdı salondaki telsiz telefonun altına sıkıştırıp yatak odasına geçti. Sonunda Dylan'ın yanında giymeye cesaret ettiği Austin Powers resimli, üzerinde *Seni azdırıyor muyum yavrurum?* yazan pijamasını çıkardı.

Cesaret mi? Karanlıkta, Dylan derin uykudayken bu pijamayı giymişti. Onu öperek uyandırıp kolsuz pijamanın önündeki limon yeşili yazıyı göstermek hayatının en keyifli anlarından birini yaşamasını sağlamıştı.

Dylan da bu klişe soruya yanıt vermekte gecikmemiş, ne kadar hazır olduğunun ispatı olarak kadının kalçalarına bastırıp Austin Powers'lı pijama üstünü çıkarmış, bir saate yatkın bir süre boyunca bedenini baştan aşağı öpüp yalamıştı. Zevkle inlemesine, yalvarmasına, ürpermesine neden olmuştu.

Evet, güzel bir pijamaydı bu. Dylan varken başka bir şey giymeyecekti artık.

Üzerine rahat bir kot ile bordo bir kazak giydi, saçını gevşek bir atkuyruğu şeklinde toplayıp çantasını aldı ve evden çıktı.

Anne babasının yaşadığı, Pennsylvania eyaletindeki Mercer'a çok sık gitmezdi ve yol beklediğinden uzun sürmüştü. Yine de güzel, rahatlatıcı bir yolculuk yaptı. Şehirden çıkınca trafik

azaldı, kırsal bölgelerden geçerken canlı bir sonbahar sabahının, ağaçlardaki renk değiştiren yaprakların tadını çıkarabildi.

Annesiyle babası küçük bir kasabada, yolun birkaç metre gerisine yapılmış, mütevazı boyutlardaki iki katlı bir evde yaşıyorlardı. Ön bahçede orta boy bir huş ağacı, arka bahçede birkaç çam, garaj yoluyla verandanın kenarında ise çiçek tarhları vardı. Annesinin bitkilerle arası iyi olduğu için bu çiçekler bahar ve yaz aylarında bir renk cümbüşü yaratırlardı.

Ronnie çakıllı garaj yoluna girip annesinin bej rengi, iki kapılı arabasının arkasına park etti. Arabadan inip etrafına bakarken gözü yapraksız huş ağacının yanında kıpırtısız duran yeni, ahşap salıncağa takıldı.

Güzel, yuvarlak hatlı meşe salıncağın arkalığine bir kalp oyulmuştu ve çerçevesi de aynı ağaçtandı. Babasının eseri olduğundan emindi.

Ronnie çocukken babası iş bulabildiğinde marangoz veya işçi olarak çalışırdı. Bu evi aldıklarında da onarmak, istediği hale getirmek için epey zaman harcamıştı. Anlaşılan artık işin estetik tarafına gelmişti sıra.

İki uzun adımla verandayı geçip pirinç tokmağı çalarak geldiğini haber verdikten sonra kapıyı açıp içeri girdi.

Cleveland'daki suç oranının son yıllarda ciddi biçimde düşmüş olmasına rağmen yine de Ronnie şehir merkezindeki evinin kapısını kilitlemekten sokağa çıkmayı düşünemezdi bile. Ama annesiyle babası Mercer'da kendilerini tamamen emniyette hissediyorlardı. Geceleri kilitledikleri kapıyı gündüzleri, kendileri evde olmasalar da komşular bir şey ödünç almak için istedikleri gibi girip çıkabilsinler diye açık bırakıyorlardı.

Bu güzel bir hareketti. Belki biraz safçaydı, ama yine de güzeldi. Ronnie küçük şehir hayatının bu yanını özlediğini ancak şimdi fark etmişti.

"Anne? Baba?" diye seslenirken kapıyı kapattı, ayakkabılarını çıkartıp parlak renkli paspasın üzerine, babasının botlarıyla annesinin spor ayakkabılarının yanına bıraktı.

"Ronnie?" Annesi mutfak tarafındaki koridorda görünmeden bir saniye önce sesi geldi.

"Ronnie! Ne güzel sürpriz bu." Boynundan ve belinden bağlı mutfak önlüğüne elini silerek gelip Ronnie'yi kucakladı.

Annesini görmek Ronnie için yirmi yıl sonrasını gösteren bir aynaya bakmak gibiydi. Vücut yapıları, gülümsemeleri, kahverengi gözleri, kahverengi saçları aynıydı. Ama annesi son zamanlarda beyazlarını kapatmak için saçını biraz daha açık bir renge boyuyordu.

"Geleceğin içime doğdu herhalde. Şimdi fırına bir tepsi çikolata parçalı kurabiye attım."

"En sevdiğim kurabiye," dedi Ronnie gülümseyerek.

Annesi de gülümsemesine karşılık verdi. "Biliyorum. Ne işin var senin burada?" diye sordu. Ronnie'yi elinden tutmuş, mutfaka götürüyordu.

Ronnie omzunu silkti. "Sabah uyandım, baktım yarına yetiştirmem gereken bir işim yok, gelip sizi göreyim dedim."

"Keşke telefon etseydin, öğle yemeği hazırlardım. Baban da evde olurdu."

"Yok mu?"

"Hayır, ama birazdan döner. Kiliseden sonra Wilson'lara yardıma gitti, yeni balkonlarına parmaklık takıyorlar."

Annesi mutfağın ortasındaki tezgâhın ocağa yakın tarafına geçti, Ronnie de diğer taraftaki yüksek taburelerden birine oturdu. Annesiyle babası kilisede dua edip günahlarının bağışlanmasını dilerken kendi bedeni Dylan'ın etrafında adeta düğüm olmuş haldeydi ve ikisi cehenneme giden yolda emin

adımlarla ilerliyorlardı. Bunları düşünürken yüzünün fark edilecek kadar kızarmadığını umdu Ronnie.

Neyse ki annesi Ronnie'nin günahkâr düşüncelerini fark etmemiş gibiydi. Kızının önüne bir bardak süt koyup tatlı, tereyağlı kurabiye hamurlarını tepsiye dizmeye devam etti.

Hem fırındaki kurabiyeler, hem de karıştırma kabındaki çiğ hamur nefis kokuyordu. Ronnie çocukken annesinin savurganlık edip kurabiye yapmak için malzeme aldığı, hamuru yoğurup tepsiye dizmelerine izin verdiği ender zamanları hatırladı. Çocuklar hamuru çiğ yemeyi tercih ettikleri için ancak yarısı gerçek kurabiye dönüşebiliyordu.

O anlar çocukluğunun mutlu zamanlarıydı. Ronnie gülümsemekte olduğunu fark etti. Belki de Dylan haklıydı. Çocukluğundaki her şey çok da kötü değildi. Belki de kötü zamanların tekrarlanacağından endişelenmek yerine iyi zamanları hatırlamak için çaba sarf etse daha iyi olacaktı.

Eski günleri yâd etmek için parmağını kâsedeki kurabiye hamurunun ortasına batırıp ağzına götürdü. Şeker, un, tereyağı ve çikolata parçaları ağzında eriyip boğazından aşağı kayarken zevkle gözlerini yumdu.

Annesi güldü, Ronnie bir lokma daha almak için uzanırken çekildi. "Çocukken de böyle yapardınız. Çok seviyorsunuz diye izin verirdim, ama bir yandan da bunca çiğ malzemeyi yemekten hastalanacaksınız diye korkardım."

"Hiç hastalanmadık ama." Ronnie, yapış yapış olan işaret parmağı ağzındayken mırıldanmıştı.

"Evet, ama annelerin işi gücü endişelenmektir."

Ronnie parmağını yalamayı bitirdi. Hissetmeye başladığı gerilim karnında oturan koca bir top gibiydi. Gerçi Ronnie bunun her zaman geçerli olduğunu düşünmüyordu ama,

çocukları için endişelenmek annelerin göreviyse acaba kızların da ebeveynleri için endişelenmeleri gerekir miydi?

Fırının saati rahatsız edici bir sesle çalmaya başladı. Annesi mükemmel bir altın rengine dönmüş olan ilk tepsi kurabiyeleri çıkarıp pişirme kâğıdından ayırdı. Soğumaları için telden bir rafın üzerine koydu.

Ronnie hemen bir tanesini çalmak için uzanınca, "Dikkat et, yanacaksın," diyerek uyardı kızını.

Ronnie gerçekten de yandı, ama aldırmadı. Dili yanmış da olsa dünyada evde yapılmış, fırından yeni çıkmış, sıcak çikolata parçalı kurabiyeden daha güzel bir şey yoktu.

İki kurabiye yedikten sonra ellerini kot pantolonuna silip sütünden bir yudum aldı.

"Anne, sana bir şey sorabilir miyim?"

"Tabii." Başını kaldırmadan yeni tepsiyi fırına atıp bir başkasını doldurmaya başladı.

"Babamla durumunuz nasıl bu günlerde? Para açısından demek istiyorum."

Annesinin yüzünde meraklı bir ifade belirdi.

"İyi hayatım, neden sordun?"

Ronnie annesinin anlamamasına, neyi öğrenmeye çalıştığını çözmemesine şaşırılmıştı. "Yani, şey... Biz çocukken durum nasıldı biliyorsun."

Annesi durakladı, kaşları hafifçe çatılırken ellerinin hareketleri yavaşladı.

"Hangi durum?"

Ronnie bir kez daha annesinin tepkisine şaşırdı. Arkasına yaslanıp önündeki tezgâhın kenarını hafifçe sıktı.

Kalbi güm güm atarken alçak sesle konuştu. "Her şeyi diyorum. Büyürken hiçbir şeyimiz yoktu. Bazen arabada

yaşıyorduk. Zaman zaman yiyecek yemeğimiz, ayağımıza göre ayakkabımız olmuyordu. Bunların tekrarlanacağından korkmadan nasıl yaşıyorsun?"

Yaptıkları konuşmanın ciddiyetini sonunda kavrayan annesi kâseyle kaşığı bir kenara itti. Fırının saati tekrar çalınca bir düğmeye bastı, pişmiş kurabiyeleri çıkarıp tepsiyi ocağın üzerine bıraktı. Ronnie ciddi bir ifadeyle ona bakarken elindeki fırın eldivenlerini çıkartıp kızının karşısındaki tabureye oturdu.

"Babanla ben evlenip çocuk sahibi olmak için çok gençtik, o kesin. Her şeyin bu kadar zor olacağını bilseydik eminim birkaç yıl beklemeyi tercih ederdik. Ama çocuklarımızın hepsini çok sevdik ve elimizden geleni yaptık."

"Biliyorum," dedi Ronnie suçluluk duyarak. "Ama anne, o kadar az şeye sahiptik ki. Bazı zamanlar hiçbir şeyimiz yoktu. Şimdi ise..."

Ronnie yutkunduk, gözyaşları ve uzun zamandır bastırıldığı duygusal sarsıntı boğazını sıkıyordu.

"Şimdi ise sürekli para konusunda endişeleniyorum. Gelirim çok darımsı gibi indirim kuponları kesiyorum. Her şeyin ucuzunu, markasını alıyorum. Giysi ve ayakkabı almaya ikinci el dükkânlarına gidiyorum. Her ay faturaları ödeme zamanı gelince Xanax ve ucuz şarapla panik ataklarımı engellemeye çalışıyorum. Aslında bankada bir sürü param var, paniğe kapılmamam lazım. Fakat hep kötü bir şeylerin olacağı hissiyle yaşıyorum. Bir sabah uyandığımda hiçbir şeyim kalmamış olacak, arabamda yaşamam, çöpten yemek toplamam, dilenmem gerekecek diye ölesiye korkuyorum."

"Ah hayatım..." Daha yeni oturduğu tabureden kalkan annesi yanına gelip Ronnie'ye sımsıkı sarıldı. Kendi yanağını kızının kine yasladı ve ileri geri sallandılar.

Ronnie kendini bırakıp annesinin sıcaklığını özümsemi, sarılışının rahatlığına ve güvenliğine kendini bıraktı.

"Tatlım, böyle hissettiğini bilmiyordum. Sen küçükken zor zamanlarımız oldu, biliyorum, ama yetişkinliğinde de bu kadar etkilendiğini bilmiyordum."

"Nasıl etkilenmeyeyim ki?" dedi Ronnie alçak sesle. "Yedi kişi içine girip uyuduğumuz arabanın ne kadar sıkışık olduğunu hatırlıyorum. Yatağa aç girdiğimiz geceleri, babamın iki geçici işi arasında nasıl idare edeceğinizi düşünüp uyumadığınız geceleri unutmadım."

Biraz geri çekilen annesi Ronnie'nin saçlarını okşadı. İki sinin de yüzünde gözyaşları vardı. Annesi önlüğünün kenarıyla önce kızının yüzünü, sonra kendininkini kuruladı.

"Çok üzgünüm tatlım. Bazen keşke o zamana geri dönüp sizlerin yaşadıklarınızı değiştirebilseydim diyorum, tabii kendi yaşadıklarımı da."

"Biliyorum. Seni veya babamı suçlamıyorum. Konuyu açma sebepim bu değil," diyerek telaşla annesini sakinleştirdi. "Ben sadece babamla senin durumunuzu, para sorunuz olup olmadığını merak ettim. Gelecek günler, faturalar veya kendinizi yine sokakta bulmak gibi endişeleriniz var mı, öğrenmek istedim."

Ronnie yine ağlamaya başlayınca annesi, ikisinin de ihtiyacı olacağını düşünerek bir kutu mendil getirdi.

"Babanla ben gayet iyi idare ediyoruz. Fırındaki işimi seviyorum, baban da hiç işsiz kalmıyor. İyi bir birikimimiz de var. Senin yardımınla aldığımız bu evin de borcu harcı bitti, artık tamamen bize ait."

"Peki sen endişelenmiyor musun?" diye ısrar etti Ronnie. "Hiç mi?"

"Hayır, endişelenmiyorum. Arada sırada benim de babanın da aklından böyle şeyler geçiyor tabii. Sonuçta kimse yarın neler olacağını bilemez. Ama korkuların beni geceleri uyutmamasına ya da hayatın tadını çıkarmamı engellemesine izin vermiyorum."

Ronnie'nin yüzünü iki elinin arasına alıp kızının gözlerinin içine baktı. "Sen de izin vermemelisin."

Gözlerini kırptıran Ronnie annesinin dediklerini yapabilmek istiyordu. Kulağa çok güzel, çok mantıklı gelen sözlerdi bunlar. Ronnie aynı fikirde olmasına, kendini bu yaklaşıma tamamen bırakmaya hevesli olmasına rağmen bunu nasıl başaracağını bilmiyordu.

"Siz büyürken zor günler geçirdik," diye devam etti annesi. "Ama unutmaman gereken şey şu: Birbirimizden kopmadık ve zor zamanları atlattık için beraber çabaladık. Güçlü, sevgi dolu bir aileydik ve iyi zamanlarımız da oldu. Paramız yoktu belki, ama birbirimizi sevip destekledik."

Annesi haklıydı. Ronnie bunu çok düşünmese de çocukken ne çok gülüp eğlendiklerini hatırlıyordu. Şarkı söyleyip kamp ateşleri yakar, patika ve ormanlarda uzun yürüyüşlere çıkarlardı. Saatlerce yüzüp eğlendikleri, ağaç dallarına tutunup suya atladıkları dereye giderlerdi. Annesiyle babası eğlenmeleri, her zaman başlarının üzerinde bir çatı, karınlarını doyuracak yemekleri olmadığını unutturmak için ellerinden geleni yapardı.

Ronnie'nin çocukluğunda birbirlerine çok bağlıydılar. Kardeşler birbirinden ayrılmaz, kendileriyle uğraşanların canına okurlardı. Bir Chasen'a bulaşan hepsine bulaşmış demektir, bu adeta ailelerinin sloganı olmuştu.

O ana dek Ronnie ailesinden ne kadar uzaklaştığını fark etmemişti. Aralarındaki birkaç saatlik mesafeye rağmen annesiyle babasını yılda bir iki kez ziyaret ediyordu. Kardeşleriyle

ara sıra mektuplaşıp telefonlaşıyor, ama hayatlarında olup bitenleri pek izlemiyordu. Hangi eyaletlerde yaşadıklarını bilse de şehirler konusunda pek emin değildi. Adresleriyle telefon numaralarını ezbere söyleyebilir miydi?

Ailesi her konuda en çok güvenebileceği insanlardı. Ronnie buna rağmen yoksulluk günlerine geri dönme korkusunun kendisini onlardan uzaklaştırmasına izin mi vermişti?

Ne büyük ahmaklık etmişti. Doğru düzgün tanımadığı yeğenleri vardı ve bir anda onları tanımayı ne kadar çok istediğini fark etti. Mecburiyetten yapılan telefon görüşmeleri dışında kardeşleriyle iletişim kurmak, gerçekten nasıl olduklarını öğrenmek, birbirlerini habersiz bırakmamalarını söylemek için yanıp tutuşuyordu.

Eve gider gitmez telefon defterini açacak, adresleriyle numaralarını ezberleyip her birini tek tek arayacaktı. Nasıl olduklarını soracak, onları sevdiğini, uzak kalmak istemediğini söyleyecek ve Noel için hepsini davet edecekti.

Ronnie'nin yaşadığı dairenin boyutları düşünülürse son madde çok mantıklı değildi belki, ama tatillerde ebeveynlerinin evinde toplanma geleneğini başlatabilirdi.

Toplandıklarında Dylan'ı da yanında getirip zevkten kendinden geçmesini sağlayan adam olarak tanıtabilirdi. Herkese ondan hoşlanmadığını, ama artık mahrem yerlerine değen zehirli sarmaşık kadar nefret etmediğini söyleyebilirdi.

Tamam, bu iyi bir fikir değildi belki. Zaten Noel'e kadar Dylan'la ikisi yatak faaliyetlerini bırakmış olurlardı muhtemelen.

Buraya gelme amacı Dylan'la olmayan ilişkisi üzerine kafa yormak değildi. Bu ikisinin yollarının ayrılması fikrinin yarattığı küçük üzüntüyü omzunu silkerek geçiştirdi ve dikkatini annesinin söylediklerine vermeye çalıştı.

"Beyaz ekmekle ucuz malzemelerden turta yapardık hani, işte ona bayılırdım," dedi Ronnie. Sesindeki neşe kendisini bile şaşırtmıştı.

Evet, çocukluğuna dair güzel anıları vardı ve o anıları neden, nasıl bu kadar derinlere gömdüğünü, kötü anılarla yarattıkları korkuların kendini büsbütün ele geçirmesine izin verdiğini bilmiyordu.

Annesi gülümsedi. "Derede kerevit yakalardık."

"Tabii kurbağa, semender ve su yılanı da. Ama bu genelde Joe ile Mike'ın işiydi."

Annesi omzunu silktilti. "Oğlan çocuğu yetiştirmenin zevki işte."

İkisi de güldüler, birkaç dakika sonra yine kurabiye pişiyorlardı. Annesi yeni bir tepsiyi fırına sürüp saati ayarlar-ken Ronnie tahta kaşığı alıp hamur parçalarını başka bir tepsiye dizmeye başladı.

Evde olup annesine mutfakta yardım etmek güzel ve rahatlatıcıydı, Ronnie halinden memnundu. En son ne zaman dünyanın bütün yükünü omuzlarında taşıyormuş gibi hissetmeden böyle bir şey yaptığını hatırlamıyordu bile. Bunu fark edince geçmişteki güvensizliklerini aşmış, kaygısız anılar yaratma azmi daha da güçlendi. Ailesiyle, dostlarıyla, hayatındaki her şeyle güzel anılar yaratacak.

Kurabiye pişirip havadan sudan konuşurken Ronnie zihninde Cleveland'a dönünce yapacaklarının listesini hazırlıyordu.

Önce Dylan'ın babasını arayacaktı. Para işlerinden Dylan'ın dediği kadar anlıyorsa onunla konuşup yapması gerekenlerle ilgili tavsiyeler almak istiyordu. Bunu, oğluya yollarını ayırmadan önce yapmak akıllıca olurdu.

Alacağı tavsiyelere bağlı olarak, faiz veya akıllıca yapılmış yatırımlarla parasını güvenli bir şekilde çoğaltmak için bir yatırım danışmanı tutması da gerekebilirdi.

Çakıl taşlarının çıkardığı ses babasının dönüşünü haber verdiğinde Ronnie kendini hiç olmadığı kadar hafiflemiş, rahatlamış hissediyordu. Annesi bir mutfak havlusuna elini kurulayıp kocasını ön kapıda karşılamaya hazırlanırken Ronnie onu durdurdu.

"Dur, babama sürpriz yapayım," deyip ellerini kuruladı ve fırından yeni çıkmış kurabiyelerin en büyüğünü seçti.

Yüzünde kocaman bir sırıtişla mutfaktan çıktı, tam kapının açıldığı sırada hole çıktı.

"Merhaba baba," dedi tekdüze bir sesle. Babası başını kaldırdı.

Kızının elindeki kurabiyeyi görmeden önce babasının gözleri bir an şaşkınlıkla açıldı. Kurabiyeyi alıp gülümsedi ve kollarını açtı. Ronnie de hiç zaman kaybetmeden kendini bu sıcak kucağa bıraktı.

17. Sıra

"Örgün nasıl gidiyor Bea Teyze?"

"Kıçımı ye Hoolihan."

Zack'in yumuşak, kabarık minderli deri kanepesinin ortasında oturan Dylan, arkadaşına sert bir bakış attıktan sonra dikkatini tekrar attığı ilmeklere verdi.

Zaten testosteronu bol arkadaşlarının yanında oturup Ste-
elers maçı izlerken bir yandan örgü ördüğü için kendini efemine bir adam gibi hissediyordu. Zack ve Gage gibi kanepenin ucunda oturup bira içerek ekrana bağırması gerekirdi.

Ama bu son mücadelenin bitiş tarihi hızla yaklaşıyordu ve olağan pazar toplantıları yüzünden geri kalıp kıymetli Harrison Ödülü'nden olmaya hiç niyeti yoktu. Bütün şehir, okullu kızlarla büyükannelelerin bile yaptığı basit bir şeyi başaramadığını öğrenince yaşayacağı utançtan bahsetmeye bile gerek yoktu.

Dişini sıkıp şişleriyle yününü almış, Zack'in evine maç seyretmeye gelmiş, hayatlarında hiçbir kadın tarafından yenilip erkekliklerinden şüphe etmemiş arkadaşlarının canına okumasını göze almıştı.

Söz konusu kadın Ronnie olsa da, yalnız kaldıklarında ne kadar ateşli olduğunu öğrenmiş olsa da bu iddiayı kazanmak zorundaydı. Sadece kendisi için değil, işi, gururu ve tüm Amerikalı erkeklerin onuru söz konusuydu.

Bunun bedeli en yakın dostlarının kendisiyle uğraşması olacaksa yapacak bir şey yoktu.

Bir sırayı bitirdi, siyah yumaktan biraz ip çekip diğer sıraya başlamak için şişleri değiştirdi.

Bu iddiayı kazanıp Ronnie'den intikam alma zamanı gelince çok mutlu olacaktı, ama izleyeceği yöntemden emin değildi.

Ronnie örgü örme konusunu ortaya attığından beri Dylan sıra kendisine geldiğinde ne yapacağını düşünüyordu. Beraber olmaya başladıklarından beri, kışın ortasında bikini giyip otomobil kenarında çöp toplaması, saçlarını kazıtıp Hare Krishna kıyafetleriyle otobüs garajında broşür dağıtması gibi fikirlerin yerini cinsel içerikli görevler alıyordu.

Ohio güzellik yarışmasına girip yetenek bölümünde o muhteşem ağzıyla yapabildiklerini gösterebilirdi mesela. Striptiz kulübünde çalışıp kucak dansı da yapabiliirdi, tabii üzerinde dönüp durduğu Dylan'ın kucacağı olacaksa. Daracak, siyah bir deri etek giyip bir gününü Herald ofisinde Dylan'la geçirebilir, işi aksattığı takdirde ona yaramaz bir çocuğun hak ettiği muameleyi yaparak çalışmasını sağlayabilirdi.

Bunları düşünmek bile Dylan'ın sertleşmesi için yeterliydi, örgüsünü birkaç santim aşağı indirerek pantolonunun önündeki kabarıklığı gizledi. Eğer Zack veya Gage durumu fark ederse yünle uğraşmaktan tahrik olduğunu düşünür ve bunu başına kakıp dururlardı.

Hayatları boyunca her zaman bir atkı, bir bere ya da bir çift eldiven görseler Dylan, *bu seni azdırdı mı? Sizi yalnız bırakalım mı?* diyerek dalga geçerlerdi.

Tekrar reklam arası başlayıp dikkatini verdiği maçın görüntüsü kaybolunca Zack bira şişesinden büyük bir yudum alıp Dylan'a döndü. Örgüyü ucundan tuttuğunda Dylan'ın

fermuarının arkasındaki çıkıntıya çok yaklaşmıştı. "Pek ilerlememişsin," dedi. "Ne örüyorsun sen şimdi?"

"Atkı," dedi Dylan kısaca.

Gerçi o an yaptığı şeyin atkıya benzediğinden şüpheliydi. Bu işi öğrenmeye çabalarken fazla sıkı ya da fazla gevşek attığı ilmeklerin sonucu olarak örgünün uç kısmı çirkin bir karmaşadan ibaretti. Beş on santim sonra ne yapması gerektiğini kavramaya başlamıştı. Her halükârda, ördüğü son sıralar, ilk sıralardan çok daha iyiydi.

Ama madem atkı örüyordu bir an önce bitirse iyi olacaktı. Şu anki uzunluğuyla mama önlüğünden farkı yoktu.

"Bunu bitirip Ronnie'ye örgü öğretildiğimi göstermek için bir haftam var, beceremezsem yandım demektir. Hiç durmadan çalışıp Harrison Ödülü'mü geri almam lazım."

"Bizi bilirsin," dedi Zack omzunu silkerek. "Şaka yapıyorduk alt tarafı."

"Evet," dedi Gage. "Çok etkilendim aslında. Jenna kadar hızlı örmüyorsun belki, ama çok da kötü değilsin."

"Biliyorsun, bu iddiaları kazanmanı istiyoruz her zaman," dedi Zack. "Kadınların bizi oyuna getirmesine izin verdik mi susturabilene aşk olsun, dırdır eder dururlar."

Hepsi fikir birliği içinde başları salları, Zack ile Gage biralarını yudumlarken bir süre kimsenin sesi çıkmadı.

Ronnie insanın aklını başından alan sevişmelerle dikkatini dağıtmak için elinden geleni yapsa da Dylan bu bahsi kazanmaya kararlıydı.

Arkadaşlarının olup bitenden haberleri yoktu ve bir süre daha bilmelerini istemiyordu. Örgü meselesi yeterince kötüydü zaten, bir de en büyük düşmanı yatağa girdi diye kendisiyle uğraşmalarını istemiyordu. Böyle dertlerle birer birer uğraşmayı tercih ediyordu.

Konuyu neden açtığını söylemeden Ronnie'nin önerdiği özel röportaj fikrini Zack'le konuşmak için iyi bir zamandı.

Ronnie aklına bu fikri sokup beyinde bir ampulün yanmasını sağladığından beri bu konuyu düşünüp durmuştu. Gözünün önündeki fırsatı fark edemeyip ancak Ronnie sayesinde durumunu kavradığına inanamıyorum!

Bu son cümle kendi alnına attığı bir tokat gibiydi.

"Aslında," diye başladı Dylan, kelimelerini özenle seçiyordu. "Bir süredir Ronnie'yle birbirimize üstünlük taslama işine son vermenin zamanı geldi diye düşünüyorum."

Zack birasını dudaklarına götürmek üzereyken donup kaldı, Gage ise gözlerini ekrandan arkadaşına, adeta ağır çekimde çevirdi.

"Ne dedin sen?" diye sordu Gage.

Omzunu silken Dylan gözlerini örgüsünden ayırmadı. "Bu mesele biraz bayatlamadı mı artık? Birbirimize mümkün olduğu kadar saçma, gülünç, utanç verici şeyler yaptırıldık. Böyle devam edersek birbirimizi rezil etmekle tehlikeli durumlara sürüklemek arasındaki sınırı aşacağız diye korkuyorum. Artık bu defteri kapatıp önümüze bakmanın zamanı geldi bence."

"Önümüze bakmak derken neyi kastediyorsun?" diye sordu Zack.

Alaycı bir şekilde *İyi ki sordun*, diye geçirdi içinden Dylan.

"Biliyorsun, bu köşe yazarlığı benim hayalimdeki iş değil. Geçimimi sağlıyorum, Ronnie'yle kapışmak da olaya heyecan katıyor. Ama son zamanlarda düşünüyorum da, çok geç olmadan gerçekten istediğim işi yapmak için daha fazla çaba göstermem gerek galiba."

"Spor muhabirliğini diyorsun, değil mi?" diye sordu Zack. Dirseklerini dizine dayamış başını sallıyordu. "O işi çok iyi

yaparsın. İçinden gelmediği halde başka şeyler yazmakla neden uğraştığını hiç anlamamışımdır zaten."

"Sonuçta o da yazarlık diye düşündüm sanırım, eninde sonunda tam istediğim gibi bir iş bulurum diyordum hep. Ama umduğum kadar kolay olmadı ve ben de bu konuya farklı bir açıdan yaklaşmalıyım diye düşünüyorum."

"Nasıl yani?" diye sordu Gage.

Dylan ona bir an baktıktan sonra diğer arkadaşına döndü, bu parlak fikrinin gerçek olup olmaması Zack'in elindeydi sonuçta. Tamam, fikir Ronnie'nindi belki ama Dylan'ın bu ayrıntıyı arkadaşlarıyla paylaşmaya niyeti yoktu.

Derin bir nefes alıp attığı ilmekleri kaçmamaları için şişin arka tarafına itti, sonra yün ve plastikten oluşan tomarı yanına koydu.

"Bu konu seni de ilgilendiriyor," dedi Zack'e bakarak.

"Beni mi?" Zack oturduğu yerde dikleşip gözlerini açmıştı. "Neden?"

Arkadaşının biraz tedirgin, biraz da suçlu görünmesi yüzünden Dylan onun ne işler çevirdiğini merak etti.

"Hokey yıldızı olan sensin."

Zack'in bakışları iki arkadaşı arasında gidip gelirken yüz ifadesi daha da ihtiyatlı bir hale büründü, futbol maçı artık unutulmuştu. "Ee, ne olmuş?"

"Olan şu," diye devam etti Dylan. "Basına karşı ağzı sıkı olduğun biliniyor. Ama ben en yakın arkadaşlarımdan biri olduğum için kuralları biraz esnetip bana özel bir röportaj verebilirsin diye umuyordum. Böyle bir şey benim için bir sürü kapıyı açabilir."

Zack tepki göstermeyince Dylan büyük bir hata yaptığından endişelenmeye başladı. Başarılı bir spor yazarı olmak istiyordu, arkadaş ise hokey liginin en büyük yıldızlarından

biriydi, ama özgeçmişine parlak bir röportaj eklemek için bu dostluğu riske atacak değildi.

"Bak," dedi ellerini kaldırıp arkasına yaslanarak. "Belki de bu iyi bir fikir değildi, söylediklerimi unut. Ben..."

Zack, Dylan'ın lafını bir küfürle bölüp oturduğu yerde arkasına yaslandı.

Odanın diğer ucundaki Bruiser Zack'in içten gelen nidasıyla sıçrayarak uyandı. Etrafa bakıp ilgisini çekecek bir şey olmadığını görünce çocuk yatağını andıran, devasa kırmızı-mavi Rockets minderinde uyumaya devam etti.

Zack parmaklarını sarı saçlarının içinden geçirdi. "İnsanın ödünü koparmayı iyi biliyorsun. Bir an Playgirl dergisine çıplak poz vermemi isteyeceksin veya eşcinsel olduğunu açıklayıp ilan-ı aşk edeceksin sandım."

Dylan bu tepkiyle rahatlaması mı, yoksa güvenmesi mi gerektiğinden emin değildi.

Kanepenin diğer tarafındaki Gage kıkırdıyor, gülüşünü boğazlı kazağıyla saklamak için boş yere uğraşıyordu.

"Tabii, olur," diye devam etti Zack. "Bazı temel kurallar koyarız. En iyi arkadaşım bile olsa bir gazeteciyle konuşmayacağım şeyler var, biliyorsun. Ama seve seve röportaj yaparım seninle."

"Harikasin, sağ ol. Çok makbule geçer."

Dylan başarı hissi ve bolca heyecanla dolmuştu. O an en çok istediği şey telefonu alıp Ronnie'yi aramak, ona iyi haberi vermek, Ohio eyaletindeki en zeki kadın olduğunu söylemekti.

Ama karşılıklı konuşmak, güler, kestane rengi saçlarının çerçevelediği yüzünü görmek daha iyi olurdu.

Belki de eyaletin en zeki kadını konusunu hiç açmamak daha iyiydi. Yazıları konusunda düşündüklerini söylemişti zaten, Ronnie'nin egosunu daha fazla okşamaya gerek yoktu.

Zaten bir yerini okşayacaksa egosundan daha iyi bir sürü bölge geliyordu aklına.

Dylan sırttı, Ronnie o an aklını okuyabilse nasıl bir yumruk savururdu kim bilir. Dylan bir yumruğu karşılayamayacak kadar güçsüz değildi tabii, güreşmeye yerde devam edip öpüşleriyle Ronnie'nin aklını başından da alabilirdi.

"Aklından başka bir şey mi geçiyor senin?" diye sordu Gage. Dylan'ın düşünceleri ve aklından geçen fanteziyi bölmüştü. "Öfkeli Bacak'tan dandik bir röportaj kaptın diye fazla mutlu görünüyorsun. Tabii dediği gibi, adamla sevgili olmak için bu kadar yağ çekiyorsan bilemem."

"Ya, evet," dedi Dylan, tiz ve kadınsı hale getirdiği bir sesle konuşuyordu. "Yakaladın beni. Bu koca salağa âşık oldum." Hafifçe yana kaydı, parmaklarını Zack'in dizine koyup sıkı.

"Hop," diyen Zack, koltuğunun altından bir çingiraklı yılanın sesi gelmiş gibi yerinden zıpladı ve aralarındaki mesafeyi açtı. "Eline hâkim ol. Esprisi kalmadı bu işin artık."

Dylan gülerken kendi dizlerine vuruyordu. Gage bile Zack'in bu abartılı tepkisi karşısında kıkırdadı.

"Otur yerine, homofobik ödle." "

Kahkahaların sona ermesi birkaç dakika sürdü. Sonunda Zack yerine oturup, "Ben homofobik de değilim, ödle de," diye homurdandı.

"Yapma ama," dedi Dylan. "Maçtan sonra soyunma odasında olsak çıplak kıçına bir şaplak vursam sesini çıkarmazdın."

"Soyunma odasında değiliz ama," diye karşılık verdi Zack, sıkıntıyla kaşlarını çatmıştı. "O yüzden ellerini dizimden, kıkımdan ve diğer yerlerimden uzak tut."

Dylan gözünü kırparak şımarık bir sesle cevap verdi. "Peki, ama neler kaçırdığını bilmiyorsun."

Zack yaptığı el hareketiyle Dylan ve Gage'in daha yüksek sesli kahkahalar atmalarına neden oldu.

"Anlat bakalım, niye sırtıp duruyordun?" diye sordu Gage. Zack somurtup dikkatini maça vermiş, Dylan örgüsünü eline almıştı.

Omzunu silkti. "Yok bir şey."

Gage bir kaşını kaldırıp birasından içtikten sonra arkasına yaslandı. Bacağını kaldırıp sağ ayak bileğini sol dizine koydu.

"Erkekler bir şey yoksa öyle sırtmazlar," dedi ifadesiz bir sesle. Bir yandan da bira şişesinin etiketini soyuyordu. "Bunun Ronnie'yle ilgisi var mı?"

Dylan bu soruyla midesinde bir şeylerin düğümlendiğini hissetti. Bu his korku, suçluluk veya sakınganlıktan değil, sahiplenme isteği, huzursuzluk, hatta çaresizlikten kaynaklanıyordu.

"Varsa ne olacak?" dedi alçak sesle. İki arkadaşının da kendisini izlediğini hissetmesine rağmen Gage'e bakmıyordu.

Gage başını sallayıp umursamazlık belirten bir tavırla dudağını büktü. "Hiç. Merak ettim sadece. Ondan eskisi kadar şikâyet etmiyorsun. Belki ikiniz anlaşmaya başlamışsınızdır diye düşündüm."

"Belki de birkaç hafta önceki öpücüğün devamı gelmiştir," diye fikir yürüttü Zack.

Dylan bu adamlarla uzun zamandır arkadaşı ve o an kendisiyle dalga geçmediklerini, bir zayıflığı ortaya çıkarmanın peşinde olmadıklarını biliyordu. Tıpkı tutuklama sırasında söylendiği gibi, söylediği her şey ileride aleyhine kullanılabildi ve muhtemelen kullanılacaktı. Ama o anda sadece ciddi, açık sözlü bir konuşma yapmaya çalışıyorlardı.

Bu durumu daha önce de yaşamışlardı. Mesela Gage, Jenna'yla olan evliliğinde sorun yaşarken veya Zack Grace'e

evlenme teklif etmeyi düşünürken. Dylan şimdi dürüstçe konuşma sırasının kendisinde olduğunu düşündü.

"Söylediğim hiçbir şey bu odadan dışarı çıkmayacak," diye şart koştu. Arkadaşları başlarını sallayarak bunu kabul edinceye kadar bekledi. Bu işaret, en iyi arkadaşlarıyla arasında bir tokalaşma veya yemin kadar geçerliydi. "Biz beraber olduk."

Gage tek kaşını kaldırırken Zack uzun bir ısıklık çaldı.

"Ne var?" dedi Dylan, ses tonu kendini savunur gibiydi. "Alkışlar, belden aşağı yorumlar yok mu? Nasıldı falan demeyecek misiniz?"

"Diyeceğim ama hayalarımın şişlersin diye korkuyorum."

Dylan başını kaldırıp Gage'in tepkisini bekledi.

"Ben söylemem öyle şeyler," dedi akıllı polis, ellerini havaya kaldırmıştı. "Bir erkeğin ciddi duygular beslediği kız hakkında gevezelik edilmeyeceğini bilirim. 'Erkek Kadını Sevince' şarkısını dinlemedin mi hiç? Sam Cooke'un bir bildiği var bence."

Gage'in söyledikleri Dylan'ın Ronnie'yle ilişkileri konusunda kafasını daha da karıştırınca *ciddi duygular* kısmını düzeltmedi. Halbuki bir hafta önce olsa ciddi duygular beslemediği, hatta hiçbir şey hissetmediği konusunda ısrar ederdi.

Ama şimdi inkâr etmeye kalksa yalan söylemiş olurdu. Ronnie'ye karşı bir şeyler hissediyordu.

Hiçbir kadını Ronnie kadar çekici bulmamıştı. Onun için hiç yapmadığı şeyleri yapmaya hazır, hatta istekliydin. Ronnie ortalıkta yokken, arkadaşlarıyla beraber basketbol maçı izleyip bira içer, örgü örerken bile onu arzuluyordu.

Normalde bu üç eylemden başka bir şey düşünmemesi gereken bir anda, neredeyse ereksiyon halindeki organıyla Dylan, Ronnie'yi bir daha ne zaman göreceğini merak ediyordu.

Konu sadece seks değildi, keşke öyle olsaydı. Ronnie'ye âşık olmayı planlamamıştı, ama başına gelen buydu galiba.

Ronnie söz konusu olunca hoşlandığı tek şey sevişmeleri değildi. Onun tenini, dudaklarını, muhteşem saçlarını da seviyordu. Sesine, gülümsemesine, yürürken kalçalarının hafifçe sallanmasına da bayılıyordu.

Onunla konuşmayı, yanındakilerin yüzde doksani hem-fikir olmasa da fikirlerini ölümüne savunuşunu dinlemeyi seviyordu.

Ronnie yatakta, evde, işte, hayatın her alanında tanıdığı en tutkulu insandı.

Akıllı, hazırcevap ve eğlenceliydi. Bunu itiraf etmek rahatsız edici olsa da Dylan birkaç gün veya bir-iki haftadan daha uzun bir süreyi onunla geçirmek istediğinden şüpheleniyordu, hatta belki birkaç aydan bile uzun.

Korkutucu meselelerdi bunlar. Ronnie aklından geçenleri bilse ya karşısına geçip güler ya da o incecik topuklu ayakka-bılarıyla kışına tekmeyi basıp evinden kovardı.

"Demek işler ciddileşiyor," dedi Zack. Televizyonun sesini kısıp kumandayı cam sehpaye bıraktı, bu da konuşmalarının ne kadar önemli olduğunu gösteriyordu.

"Bilmiyorum," dedi Dylan, bir yandan da çenesini ovuşturuyordu. "Seks harika, ondan kuşku yok. Eğer Ronnie'nin o ciddi tayyörlerle seksi göründüğünü düşünüyorsanız, bir de çıplak halini görün. İnsanı eritip bitirir."

"Tabii," dedi Gage ifadesiz bir sesle, yüzünde alaycı bir gülümseme belirmişti. "Sevgilini çıplak hayal etmemiz pek akıllıca olmaz bence. Kanayan burunlarla kırık dişlere dave-tiye çıkarmak olur muhtemelen."

"Ben de kendimi tehlikeye atamam," dedi Zack burnunu eliyle kapatarak. Burun kemiğinde rakip takımla son kavgasından kalan bir şişlik vardı.

"Ondan benim sevgilim diye bahsettiğini duymasın, derini yüzer."

"Sevgilin olmak istemiyor mu?" diye sordu Gage.

Dylan gözlerini devirip kullandığı şişlerden birinin arkasıyla bacağına hafifçe vurdu. "Benimle aynı posta kodunda bile olmak istemiyor. Sevişirken benden nefret ettiğini unuttuyor, işimiz bitince beni Deccal gibi görmeye devam ediyor."

Gage'le Zack kıkırdadılar.

"Peki yatağa atmayı nasıl becerdin?" diye sordu Zack.

"Gizli işler çevirme, yanlış yönlendirme ve şarabına koyduğum öksürük şurubu sayesinde," diyerek dalga geçti Dylan.

Arkadaşları gülünce ortam biraz gevşedi.

"Doğrusunu istersen bunu başarmana şaşırdım. Buzlar Kraliçesi'ni kimsenin eritebileceğini sanmazdım." Zack pişmiş kelle gibi sırtıyordu. "Hayatta en nefret ettiği insan senin sanıyordum."

"Öyleyim," dedi Dylan. Dudağının köşesi zevkle kıvrılmıştı. "Ama bilirsin, 'Aşkla nefret arasında ince bir çizgi vardır,' derler."

"Sence o da sana âşık mı?" Bu soru Gage'den gelmişti.

Bu soruyla can evinden vurulan Dylan'ın midesindeki düğümün çözülmesi, beyinde bir cevap oluşturabilmesi biraz zaman aldı.

"Kesinlikle değil," dedi alçak sesle. Seviştikten sonra Ronnie'nin kaç kez utanç ve pişmanlık duygularıyla kendisini reddettiğini hatırlamıştı. Defalarca onunla yatmasının bir hata olduğunu söylemiş, düşmanıya yatağa girecek kadar

savunmasız yakalandığı öğrenilmesin diye Dylan'la konuşma-
yacağına dair yeminler ettirmişti.

"Olan biten, yasak bir ilişkinin şehvetinden ibaret sadece,"
derken yaşadığı hayal kırıklığının üzüntüsü sesinde kendini
gösteriyordu.

"Çenemizi kapalı tutmamız için bir sebep daha," dedi
Zack. "Ganimetine engel olmak istemeyiz."

"Sağ ol," dedi Dylan alaycı bir sesle. Ronnie'yle sevişmek
güzeldi, ama asıl endişesi bu değildi artık.

Kanepede kıpırdanıp tekrar örgü örmeye, dikkatle ilmek-
ler atmaya başladı. Zack ve Gage'den soru ya da iyi niyetli yo-
rumların gelmediği birkaç dakikadan sonra Dylan mırıldandı.
"Bu durumu bir süre daha devam ettirip nereye varacağını
görme konusunda Ronnie'yi ikna etmeyi düşünüyorum."

Zack'in gözleri kocaman açıldı, Gage ise hiç istifini boz-
mamıştı.

Bir an sonra Gage bira şişesini alaycı bir selamlama hare-
ketiyle kaldırdı. "Kolay gelsin dostum."

Zack'in cevabı daha geç geldi. "Evet, iyi şanslar." Dylan'ın
başarılı olacağına ihtimal vermediği sesinden belliydi. "İşe ya-
ramazsa maç olmadığı zamanlarda bizim sahaya gönder de
buzları erimesin."

18. Sıra

Pazartesi sabahı Ronnie ofisindeki masasına doğru neşeli bir
yürüyüş ve gülen bir yüzle ilerledi. Kendini bu kadar iyi his-
settiğine inanamıyordu.

İlk kez işe gelirken mutlu olmuştu. Mesajlarına, e-postalarına
bakmak, yazı işleri toplantısına girmek, köşesiyle ilgili yeni fi-
kirler bulmak için sabırsızlanıyordu. Bunlar artık rutin işler,
istediği yere varana dek debelenmesi gereken bir bataklık gibi
gelmiyordu Ronnie'ye.

İlk kez ait olduğu yerde durduğunu, yaptığı işin onun ka-
deri olduğunu hissediyordu.

Para konusundaki endişelerine gelince... Tamamen yatış-
tıkları söylenemezdi, ama Dylan'ın babasını arayıp yapacağı
planlar hakkında uzun uzun konuşunca epey azalmışlardı.

Dylan'ın babası Ronnie'ye her şeyi organize edecek bir ya-
tırım danışmanının adını da vermişti, böylece ne para ne de
gelecek konularında endişelenmesi gerekecekti.

Defalarca denemesine rağmen Bay Stone'a yardımı ve öğüt-
leri için minnettarlığını gerektiği şekilde ifade edememişti.
İçinden bir ses Dylan'a teşekkür etmenin bir yolunu bulması
gerektiğini söylüyordu.

Tek sorun aklına hep teşekkür etmenin ateşli ve terli yol-
larının gelmesiydi.

Kaygısız ruh halini bozan tek şey Dylan'dı. Onunla ne yapacağını gerçekten bilemiyordu.

Sevişmelerinin sürmesini istiyor muydu?

Evet istiyordu, özellikle de başka hiçbir erkek onu bulutların üzerine çıkarmayı başaramadığı için.

Aralarında olup bitenlerin ciddileşmesini istiyor muydu?

İşte bundan pek emin değildi. Bazı anlarda yanıtın evet olduğunu düşünüyor, normal bir çift olup arkadaşlarıyla takıldıklarını, birbirlerini tanıdıklarını hayal edebiliyordu.

Ama bazen bu sorunun yanıtı hayır oluyordu. Aralarında yüzeysel konuşmalardan, insanın aklını başından alan sevişmelerden fazlası olabileceğini düşünmek bile saçmalıktı.

Bilgisayarını ve telesekreterini aynı anda çalıştırırken o anda bunun için endişelenmesi gerekmediğini düşündü. Muhtemelen Dylan'ı birkaç gün görmeyecekti, yani ne yapacağına hemen karar vermesi şart değildi.

E-postalarına tıklarken bir yandan da iki telefon mesajıyla ilgili notlar aldı. Üçüncü mesajı duyunca duraksadı.

Arayan Chicago'daki bir gazetenin editörüydü. Ronnie önceki ay ona özgeçmişini göndermiş, birkaç hafta önce de mülakat için Chicago'ya uçmuştu. Bir an kalbinin durduğunu sandı, tekrar atmaya başladığında ise temposu normalden çok daha hızlıydı.

Tüm dikkatini verip hep duymayı hayal ettiği sözcükleri dinledi. Arayan kişi kendisine şu an çalıştığından daha büyük, daha saygın bir gazetede daha iyi bir iş teklif ediyordu.

Sersemlemiş bir halde adamın adını, telefonunu, dâhili numarasını ve telefonda bahsettiği teklifin detaylarını not aldı. Ahizeyi yerine bırakıp gıcırdayan koltuğunda arkasına yaslandı.

Durumun tuhaflığı yüzüne bir tokat gibi inince, Ronnie ses çıkardığını bile fark etmeden, neredeyse histerik bir kahkaha döküldü dudaklarından.

Çok komikti. *Ne dilediğine dikkat et*, derdi babası her zamanki bilgece tavrıyla, *gerçek olabilir*.

Onca zamandır elde etmeye çalıştığı şey buydu. Daha iyi bir iş, daha yüksek maaş, daha itibarlı bir görev, yazacakları konusunda daha fazla özgürlük, gazeteciliğin basamaklarını çıkıp yükselme, belki *New York Times* veya CNN 'de çalışma şansı.

Peki neden telefona sarılıp numaraları deli gibi çevirmeye, *City News*'un editörünü ofisinde yakalamak için dua etmeye başlamamıştı. Neden sevinçten havaya uçarak teklifini kabul ettiğini haber vermiyordu?

Çünkü geçen gece Dylan'ın söyledikleri aklından geçip duruyordu, üstelik isterse teklifi kabul edip Chicago'ya taşınabileceği, Pulitzer kazanıp ünlü olabileceği bilgisinden çok daha ısrarcı ve belirgin bir şekilde.

Belki de içten içe Dylan'ın söylediklerini mantıklı buluyordu. *Sentinel*'deki işini seviyor, neredeyse istediği her şeyi yazabilmek hoşuna gidiyordu.

Dylan'ın okurların, daha çok da kadınların, onun öğütlerini ciddiye aldıkları konusunda da haklı olduğunu fark etti. Masasının alt çekmecesiyse evdeki dolabında mektup yığınları vardı, her geçen gün de yenileri geliyordu.

Mektupların bazıları Cleveland dışında yaşayan okurlarındandı, bu da köşesinin gittikçe daha çok tanındığını gösteriyordu. Bilerek ya da bilmeyerek tüm şehrin danıştığı bir nasihat köşesi yazar olmuştu. Eğer bu şekilde devam ederse bir gün bu köşe ulusal çaptaki gazetelerde de yayınlanabilirdi.

Bu da hayalinin gerçekleşmesi demek olurdu, değil mi? Beklediğinden veya planladığından farklı şekilde gerçekleşmesi bir şeyi değiştirmezdi.

Başarı başarıydı, değil mi? Herkes kendi yolunu, kendi mutluluğunu bulmak zorundaydı.

City News editörünün telefon numarasını yazdığı kâğıdı ikiye katlayıp sahte Hermes çantasının ön gözüne koydu.

Çantayı masanın altına koyduktan sonra Dylan'ı arayıp bu yeni teklifi anlatmayı, ondan nasihat istemeyi geçirdi aklından.

Bunu düşünmesi de kendini kısa zamanda Dylan'a ne kadar kaptırdığını gösteriyordu. Bu adam zihninde, düşüncele-
rinde, teninde, her yerindeydi.

Evinin her köşesine sindiğini hissediyordu. Baktığı her yerde Dylan'la ilgili bir anı vardı.

Pazar sabahı, portakal sularını içerlerken kalçasını mutfak tezgâhına dayamış, Ronnie'yi süzerek baştan çıkmasını, kendisini yatağa sürüklemesini sağlamıştı.

Salondaki kanepede bir, iki, belki de bir düzine sevişmeye şahit olmuştu. Ronnie'nin Kama Sutra'ya veya inanılmaz derecede esnek insanlara özgü olduğunu sandığı şeyler yapmışlardı.

Yatakta uzandığı veya evde gezindiği sırada, Dylan duş alırken banyodan gelen su sesini dinlemişti. Onu sıcak, basınçlı suyun altında, düzgün hatları, pürüzsüz teni ve sert, belirgin kaslarıyla çınlıplak hayal etmişti.

Vay canına. Ofis çok mu sıcak olmuştu, yoksa Ronnie'ye mi öyle gelmişti?

Masanın köşesinden bir dosya kapıp ateş basmış olan yüzüyle boynuna doğru sallamaya başladı.

Önceki gece, Dylan'ın kokusunu taşıyan çarşafaların arasında uyumaya bayılmıştı. Yatak takımlarının her bir gözenegine nüfuz eden bu koku Ronnie'yi sarmış, kendini sıcakık,

güvende ve aynı zamanda da inanılmaz derecede arzulu hissetmesine neden olmuştu.

Yatakta dönüp durmuş, Dylan'ı aramamak için kendisiyle çok mücadele etmişti. Onu arayıp çağırmak, göğüslerinde, bacaklarının arasında, bedeninin her noktasına hissettiği sızıyı geçirmesini istemek gelmişti içinden.

Sonunda bir elini örtünün altına sokup kendi işini kendi görmüştü. Dylan'ın dokunuşları kadar tatmin edici değildi tabii, ama en azından uykuya dalmasını sağlamıştı.

Tek sorun fazlasıyla gerçekçi erotik rüyaların gece boyunca peşini bırakmamasıydı. Anlaşılan bilinçaltı bile Dylan için yanıp tutuşuyordu. Uyumuş olabilirdi, ama şafağa kadar geçen saatler kendi kendine sağladığı tatminden çok daha ateşli görüntülerle doluydu.

Çalar saatin rahatsız edici sesiyle uyanıp yatağın halini görünce uykuda da dönüp durduğunu düşündü. Yastıklar yere fırlatılmış, bir tanesi yatak başına dayanmış, bir tanesi ise odanın ortasına kadar gitmişti.

Ama bu kez alışılmadık faaliyetler uykuya dalma çabasından değil, rüyasındaki porno film yıldızlığından kaynaklanmıştı.

Dosyayı yelpaze gibi sallayarak hızla yükselmekte olan hararetini düşürmeye çalıştı. Dışarıdan işe yaramış gibiydi, ama yelpazelenip durmak bacaklarının arasındaki arzu dolu gerilimi yatıştırmıyordu.

Bugünün normal, sıkıcı bir pazartesi olmayacağı kesindi. Hatta hayatının en önemli pazartesi olabilirdi.

Ronnie'nin önünde iki açmaz, verilmesi gereken iki önemli karar vardı.

Birincisi, Chicago'daki *City News*'un iş teklifi konusunda ne yapacaktı?

Buradaki işini bırakıp, sahip olduğu her şeyi toparlayıp ülkenin bir ucuna taşınacak mıydı? Arkadaşlarından ve ailesinden uzaklaşacak mıydı?

Yoksa *Sentinel*'deki işine devam edip mümkün olduğunca yükselmeye çalışacak veya elindekiyle mi yetinecekti?

İkincisi, Dylan konusunda ne yapacaktı?

Ronnie her şeyi şimdi sona erdirip eski hallerine, birbirlerine düşman oldukları zamana mı dönmeliydi? Yoksa bir süre daha böyle devam edip zamanın ne getireceğine mi bakmalıydı?

En azından birkaç ayını muhteşem sevimlerle geçirebilirdi.

Ama zaten asıl düğüm buradaydı, değil mi? Ronnie artık konunun sadece seks olduğundan pek emin değildi. Dylan'a olan duygularının bunun ötesine geçtiğinden, daha fazlasını istediğinden şüpheleniyordu.

Ronnie'nin ödünü koparan da buydu.

Bir anda bu konuda işinin ehli uzmanların yardımına ihtiyacı olduğuna karar verdi, uyduruk yelpazesini bir kenara atıp telefona uzandı.

Kız arkadaşlar ve martiniden daha güvenilir bir uzman da yoktu.

"Yani biz şimdi hakikaten *şaaahane* seksten bahsediyoruz, değil mi?"

Ronnie, Grace'in imalı bir şekilde sorduğu soruya, "Evet," diye cevap verdi. "Ama seks her şey demek değil."

Grace homurdandı. "Evet, ama çok şey demek olabilir. Karşıdaki erkeğe bağlı tabii."

"Sence Dylan doğru erkek mi?" dedi Jenna alçak sesle. Öntüne düşen siyah bir saç tutamını kulağının arkasına atarken gözleri kocaman açılmıştı. "Hayatının erkeği mi?"

Martinisinin içindeki, kürdana batırılmış kirazla oynamakta olan Ronnie başını iki yana salladı. "Bilmiyorum. Ama her şeyi bitirmeye hazır olmadığımı düşünüyorum. Dylan'la yaşayabileceğim bir sürü deneyim, keşfedebileceğim bir sürü şey varmış gibi geliyor."

"Aranızdaki farklılıkları, herkesin gözü önünde sürdürdüğünüz rekabeti bir yana koymaya hazır mısın peki?"

Anlaşılan Ronnie bu detayları düşünmemişti.

"Bilmiyorum, hiç düşünmedim," diye itiraf etti. "Şehvet dolu özel hayatımızı kapalı kapılar ardında yaşayıp iş hayatımızı olduğu gibi sürdüreceğimizi varsaydım herhalde."

"Kimsenin anlamayacağını düşündün, değil mi? Kimse-nin sizi beraber görmeyeceğini, belki birbirinize savurduğunuz hakaretlerin eskisi kadar insafsız olmadığını fark etmeyeceğini sandın."

Ronnie kaşlarını çattı. Grace haklıydı.

"Peki Chicago'daki işi kabul edersen ne olacak?" diye sordu Jenna. Dudaklarının köşeleri üzüntüyle kıvrılmıştı. "Senin adına sevinmem gerek belki, ama bunu ciddi ciddi düşünüyor olmaktan bile nefret ediyorum. Seni çok özleyeceğim. Ama gidersen Dylan'la aranızda neler olabilirdi bilemeyeceksin, çünkü hayatta seninle Chicago'ya taşınmaz."

Ronnie bu konuyu da düşünmemişti. Kadehini dudaklarına götürüp mavi-yeşil içkisini bitirdi ve kadehi sertçe masaya bıraktı. Eğer konuşmaları öğle yemeği boyunca bu şekilde devam edecekse bir içkiye daha ihtiyacı olacaktı.

"Hayatıma dair kararları herhangi bir erkekle aramda olabilecek şeylere göre veremem."

"Ama Dylan herhangi bir erkek değil," dedi Grace. "Onu bir yıldan fazladır tanıyorsun. Hem savaştığın hem tutkuyla

seviştiğin biri. Ciddi bir ilişkiye girmeyi aklından geçiriyorsun. Bence Dylan plan yaparken hesaba katmaya geçecek bir erkek."

"İçtiğin elmalı martinide alkol olduğundan emin misin?" diye sordu Ronnie, kaşları çatılmıştı. "Kesinlikle çok mantıklı şeyler söylüyorsun."

"Artılar-eksiler listesi yapman gerek," dedi Jenna. "Ben önemli bir karar vereceğim zaman öyle yapıyorum."

"Artısı," dedi Grace, pembe, kusursuz biçimli tırnaklara sahip eliyle kadehini kaldırıp içkisinden bir yudum aldı. "Adam seni bulutların üzerinde uçuruyor, göz açıp kapayana kadar orgazm oluyorsun."

Ronnie'nin kaşları çatıldı. "O kadar da abartma," diye homurdandı. Aslında arkadaşı pek de haksız değildi.

"Eksisi, ikiniz de göz önündesiniz. Eğer ilişkiniz yürümezse çirkin bir ayrılık süreci yaşarsınız," diye ekledi Jenna.

"Artısı, Dylan iyi bir adam. Geçen yılı ona işkence etmenin en acı veren, en yaratıcı yöntemlerini aramakla geçirdin belki, ama hem Dylan'la zaman geçirdiğim hem de Zack'in anlattıklarını dinlediğim için onun kesinlikle öküzün teki olmadığını söyleyebilirim. Tüm erkeklere özgü karakter kusurlarını taşıyor belki, ama yalan söylemez, aldatmaz ve sana kötü davranmaz."

Jenna başıyla onayladı. "Doğru. Çok daha kötülerıyla karşılaşabilirsin."

"Karşılaştım zaten," dedi Ronnie alaylı bir sesle. Gözlerini yuvarlayıp önceki yıllarda çıktığı aptal herifleri geçirdi aklından.

"Eksisi, bir adamla ilişkin ciddileşti mi her şey değişir," diye devam etti Grace. "Hayatın artık sadece sana ait değildir. Her şeyi onunla beraber planlaman, fikrini sorman, duygularıyla

düşüncelerini hesaba katman gerekir. İnan bana bu hiç kolay bir şey değil."

"Artısı, evini paylaşacağın, sana sarılacak, yaptığın her şeyde seni destekleyecek biri olması paha biçilemez bir şey." Jenna özlem dolu bir sesle fısıldamıştı.

Ronnie'yle Grace bir şey demediler, ama Gage'le evliken Jenna'nın ne kadar mutlu olduğunu biliyorlardı, en azından her şey yolunda giderken çok mutluydu. Boşandıklarından beri Gage'i çok özliyordu.

Ronnie bu listede pek yol kat etmediklerinin de farkındaydı. İki taraf eşitlenince başladığı yere, kararsız ve kafası karışık haline geri dönmüştü.

"Tamam, anladık ki Dylan konusu her iki yöne de gidebilir. Chicago'daki iş teklifine ne diyorsunuz?"

"Chicago güzel bir şehir," dedi Grace. "Bunu artılar kısmına yazabiliriz."

"Bakarsın yarın öbür gün *Tribune*'de veya *Sun-Times*'da işe girersen, bu da *New York* veya *L.A. Times*'da çalışmak kadar önemli bir şey," dedi Jenna. "Yani artı."

"Buradakinden daha çok para kazanır, daha çok fırsatla karşılaşırın."

"Epeydir iş değiştirmek istiyordun," diye ekledi Jenna. "Seni bildik bileli, daha büyük, daha iyi bir işe girmek istiyordun. Aradığın fırsat budur belki."

"Chicago annemle babama daha uzak." Ronnie ailesini adeta yeniden keşfedişinden, kardeşleriyle bağlantı kurma isteğinden bahsettiği için arkadaşlarının bunu anlayacağını biliyordu. "Size de uzak."

"Bu önemli bir nokta," dedi Grace. "E-posta gönderme, telefon etme, arada birbirimizi ziyaret etme şansımız var tabii, ama aynı şey olmuyor."

Parmak ucunu martini kadehinin etrafında gezdiren Grace, bir an arkadaşıyla göz göze gelmekten kaçındı. Sonra başını kaldırıp Ronnie'nin gözlerinin içine baktı.

"Bu tavsiye hoşuna gitmeyebilir," dedi yavaşça, "ama bence kendine zaman tanımalısın. Şu an hiçbir şeye karar verme. Eve git, uyu, her şey yerine otursun. Sonra da içinden gelen sesi dinle. Chicago'ya taşınmayı düşün, eğer bu fikir içinde bir heyecan uyandırıyorsa, yapman gereken bu demektir. Sonra önümüzdeki birkaç yıl boyunca sabah uyanıp Dylan'ı yanında bulmayı düşün. Eğer sana işkence gibi gelirse, hayatından çıkar, olsun bitsin."

"Yani diyorsun ki," dedi Ronnie ağır ağır, "iki saat önce olduğu gibi şimdi de ne halt edeceğime dair hiçbir fikrin yok."

Grace'in dudakları çarpık bir gülüşle kıvrıldı. "Evet, öyle de diyebiliriz."

Dylan, Ronnie'nin kapısının önünde durdu ve kapıyı çalmak için elini kaldırdı.

Örgü konusunda başarılı olup olmadığı birkaç gün içinde belli olacaktı ve o gece evde oturup bitmesine daha belki bir metre olan atkısına devam etmesi gerekirdi.

Ama göğsünün ortasında, onu Ronnie'yi görmeye mecbur eden keskin bir ağrıya dairenin kapısında duruyordu.

Belki de bunun nedeni girdikleri iddiaydı. Her şey sona erip Ronnie'yi kendi oyununda yenince –ki işten izin alıp yirmi dört saat örgü örmek pahasına da olsa kazanmaya niyetliydi– beraber geçirecekleri zamanın sona ermesinden korkuyordu.

Dylan örgü örmeyi öğrendi diye sinirlenebilir veya insanların onları beraber görüp özel bir ilişkileri olduğunu anlayabileceklerinden korkup aralarındaki her şeyi bitirebilirdi.

Dylan için hava hoştu.

Koca adamdı. Daha önce de sona eren ilişkileri olmuştu, Ronnie de Cleveland'daki tek kadın değildi. Bir-iki günde kendini toparlardı.

Ama kararın verilmesine biraz daha zaman vardı ve Dylan o zamana dek onunla mümkün olduğu kadar çok zaman geçirmek zorunda hissediyordu kendini.

Tabii Ronnie'nin bu beklenmedik ziyarete nasıl tepki vereceğini henüz bilmiyordu.

Dylan'ı şaşırtan bir şey oldu ve Ronnie kapıyı açar açmaz ateş püskürmeye başlamadı. Neredeyse onu gördüğüne memnun olduğu bile söylenebilirdi.

"Dylan," dedi nefes nefese. Ellerini bir mutfak havlusuna kuruluyordu. Dylan onun bulaşık yıkadığını veya kendine yemek hazırladığını düşündü. "Burada ne işin var?"

"İçeri girebilir miyim?" Dylan soruya cevap vermekten kaçınmıştı.

"Tabii." Geri çekilen Ronnie kapıyı biraz daha açtı ve Dylan hole girince kapattı.

Mutfağa göz attığında bulaşık yıkadığı konusundaki tahmininin doğru çıktığını gördü. Evye deterjanlı suyla doluydu. Bulaşıklıkta ise birbirine uymayan tabaklarla birkaç bardak duruyordu. Tezgâhta duran radyodan Maroon 5 grubunun müziği yükseliyordu.

"Bugün babamla konuştum," dedi birkaç adım daha attıktan sonra. Huzursuz bir tavırla ellerini eski kot pantolonunun ceplerine soktu. "Dün gece onu aradığını söyledi."

"Aradım." Mutfağa giren Ronnie elindeki havluyu fırının kapağına astı, salona dönüp kanepeye doğru gitti. Bir bacasını altına kıvrıp kendini minderlerin üzerine bıraktı.

Dylan onu izliyordu. Ronnie'nin kalçalarının her hareketiyle, çıplak ayaklarının her kıpırtısıyla, saç tokasından kurtulan

yüzünü çeviren buklelerin her oynayışıyla ağzı biraz daha kuruyordu. Avuçları ona dokunmak için can atarken pantolonunun içindeki canavar şahlanıyor, dışarı çıkıp avlanmak için çaresizce kıvranıyordu.

"Baban harika bir adam. Numarasını verdiğin için teşekkür ederim."

Dylan Ronnie'nin bu kadar ılımlı davrandığını hiç görmemişti. Davetkâr, rahat, gevşemiş bir hali vardı ve pençelerini de çıkarmıyordu.

Bunu, herhangi bir yakınlaşma girişiminin sakatlanma veya organ kaybıyla sonuçlanmayacağına yoran Dylan, kanepesi ile sehpanın arasına girip Ronnie'nin yanına oturdu. Bacakları birbirine değiyor, birbirlerinden iki metreden uzak olsalar bile coşan ateş Dylan'ın içini yakıyor, onu eritip bitiriyordu.

"Sevindim. Hiç önemli değil." Öne eğilip dirseklerini dizlerine dayadı ve ellerini birleştirdi. "O da seninle konuşmaktan çok hoşlanmış. Çok akıllı ve hoş bir hanıma benzediğini söyledi."

Dylan'ın dudakları hafifçe kıvrıldı, Ronnie'nin gülümsediğini görmesine yetecek kadar başını çevirdi. "Ben de babama seni pek tanımadığını, yoksa senin 'hoş' biri olduğuna inanacak kadar çılgın biri olmadığını söyledim."

"Olamaz! Öyle söylemedin, değil mi?"

Dylan omzuna veya ensesine bir tokat yemediği için şaşkıındı. "Hayır, ama aklımdan geçti."

Ama Ronnie altına topladığı bacaklarını açıp onun kucağına uzattığında aklından geçenler çok farklıydı. Bir an donup kaldı, nasıl bir tepki göstereceğinden emin değildi.

Ronnie'yi tanıdığından beri, hatta seviştiklerinde bile onun böyle bir hareket yaptığını görmemişti. Sevişirken kendini kaybettiği, sertleştiği olmuştu. Fakat ortada müstehcen kısımlara

geçmek, çılgınca sevişmek gibi bir niyet yokken Dylan'a kendi isteğiyle dokunması ilk kez oluyordu.

Ama sonuçta o bir erkekti, belki Ronnie'nin aklından çılgınca sevişmek geçmiyordu. Ama bu, Dylan'ın aşırı çalışan, erotizm dolu zihninde bu düşüncenin olmadığı anlamına gelmezdi. Bu tür fikirler bedeninin başka yerlerinde de kendini göstermeye başlamıştı.

Ronnie dizinin arkasındaki ereksiyonu hissetmiyor olamazdı, ama hissetmiyormuş gibi davranıp Dylan'a sürtünüyor, ayağını sallayıp adamın dikkatini kırmızı boyalı ayak parmaklarına çekiyordu. Dylan zorlukla yutkunduydu, kendisi Ronnie'ye zevk çılgınlıkları attırırken o parmakların omzunda nasıl kıpırdandığını hatırlamıştı ve aynı hareketi tekrar etmek için kendini zor tutuyordu.

Ronnie sırtını kanepenin koluna yaslamak yerine dik oturdu, bir eli Dylan'ın ensesindeki saçlarla oynuyor, diğeri ise gömleğinin önündeki bir düğmeyi kurcalıyordu.

Dylan'ın bedeninin en hassas yerinde dilini gezdirse ancak bu kadar tahrik edici olabilirdi. Organı pantolonunun içinde seğirirken Ronnie adamı alev alev yakan şehvetten tamamen habersiz, gayet sakin görünüyordu.

"Sanırım sana teşekkür etmeliyim."

"Ne için?"

Dylan henüz teşekkürü hak edecek bir şey yapmadığını düşündü, ama gece uzundu tabii.

Dylan'a tuhaf bir şekilde bakarken kaşlarını çatı. "Babanla görüşmemi sağladığın için. Para işlerini nasıl halledip endselenmeden yaşayabileceğim konusundaki öğütlerin için de tabii. İki konuda da senin sözünü dinledim ve şimdiden rahatladım."

"Sana faydalı oldum yani?"

"Hem de çok. Teşekkür ederim."

Ronnie kalçalarını kıpırdattı. Artık bacağının yan tarafı Dylan'ın gittikçe büyüyen ereksiyonuna tamamen temas ediyordu.

"Minnetini göstermenin daha iyi yolları geldi aklıma."

Ronnie'nin gözleri açıldı, ama derin havuzları andıran gözlerinde bir kıvılcım, dudağının kenarında ise hafif bir kıpırtı belirmişti. "O yüzden mi geldin? Beni yatağa atmak için mi?"

O anda Dylan, Ronnie'ye gelme nedeni şöyle dursun, kendi adını bile hatırlayacak halde değildi. "Senin için sorun olur mu?" diye karşılık verdi.

Ensesindeki parmaklar saçlarını daha sıkı tuttu. Gömleğinin önündekiler ise hemen en üst düğmesini açtı, sonra bir alttakini, bir alttakini...

Damarlarındaki kan yarış arabalarından daha hızlı akıyordu. Ronnie onu itip uzaklaştırmaya, kışına tekme basmaya kalkmamıştı henüz. Bu iyi bir işaretti herhalde.

Belki de değildi. Söz konusu Ronnie'yken emin olamıyordu.

Çıkık elmacık kemikli, gür kirpikli, dolgun, biçimli dudaklı yüzü Dylan'a o kadar yaklaşmıştı ki sıcak soluğunun teninde dans ettiğini hissedebiliyordu.

Dylan'ın dudaklarının hemen üzerinde dolaşan dudaklar fısıldadı. "Hayır, olmaz sanırım."

Sonra Dylan'ı öptü.

19. Sıra

Pantolonunu zorlayan çelik gibi sertliği, içinde birikip tsunami boyutlarına gelmiş arzuyu düşününce Dylan, Ronnie'nin ilk öpücüğünün bir tutku patlaması yaratmasını beklemişti. Kadını hemen kanepeye yatırıp soyacak, ikisini de cennetin müstehcen köşelerine gönderecekti.

Bu yüzden Ronnie'nin kendisini yumuşak, şefkatli bir biçimde öptüğünü, dudaklarının kuş tüyü hafifliğindeki dokunuşunu, hissettiği sıcaklık duygusu selini fark edince şaşırıldı.

Son kez beraber oluyorlardı. Ronnie'nin saçlarını son kez okşuyor, bedeninin kendininkine bastırışını, parmaklarının altındaki yumuşak tenini son kez hissediyor, her şeyi hatırlamak istiyordu. Ağırdan almaya, her dokunuşun, her lezzetin, her iç çekişin tadını çıkarmaya niyetliydi.

Tüm bunları bir anda fark edince kanını kaynatan öfkeli cehennem ateşleri hafifleyip içten içe devam eden bir yanma halini aldı. Kadının belini tutan ellerini gevşetti, dudaklarındaki dudaklarının baskısını azalttı. Dylan'ın ciğerlerindeki, göğsündeki basınç neredeyse normale dönmüştü.

Bu yavaş, baştan çıkarıcı, şefkatli ve yumuşak öpüş saatlerce sürmüş gibi geldi Dylan'a. Aralarındaki tutku her zaman öyle ateşli, hızlı, yeri göğü sarsan cinsten olmuştu ki bu değişiklik adeta gerçeküstüydü.

Ama güzeldi. Değişikti, ama yine de güzeldi. Dylan başka bir yere gitmeleri gerekmeyen pazar öğleden sonraları böyle uzun uzun, tembel hareketlerle sevişmeye alışabileceğini düşündü. Bu ağır, tembel okşamalar başka bir yere varmasa bile kendi başına yeterince tatmin ediciydi.

Evet, bu kesinlikle alışkanlık yapabilirdi, tabii kucağında oturup pazılarını okşayan, uyuklamak için en rahat pozisyonu bulmaya çalışan bir kedi gibi kıvranıp duran Ronnie olduğu sürece.

Ama böyle bir seçenek yoktu, değil mi?

O gece, o an her şeyin sonu olabilirdi.

Dylan'ın parmakları Ronnie'nin yanağını, çene kemiğinin çizgisini, uzun boynunu okşadı. Sonra, dudaklarını onunkilerden ayırmadan kadını kucağına alıp yatak odasına taşıdı.

Ronnie karşı koymadı, ne yaptığını bile sormadı. Tabii muhtemelen ağzı meşgul olduğu için sesini çıkarmamıştı, ama onun uysal ve uyumlu davrandığını düşünmek, doğru olsun olmasın Dylan'ın hoşuna gidiyordu.

Ronnie'yi düzgün bir şekilde yapılmış yatağa yatırdı. Kendisi de üzerine uzanıp onu öpmeyi, okşamayı, kendi zihniyle ruhunu anılarla, duyu organlarının algıladıklarıyla doldurmayı sürdürdü.

İçinden bir ses on, yirmi, hata elli yıl sonra o anları düşündüğünde Ronnie'nin gülümsemesini, kendi pantolonundaki şişkinliği hatırlayacağını söylüyordu.

Ronnie altındaki yatağın kıpırdadığını hissettiğinde gözlerini sımsıkı kapalı tutmaya devam edip nefesini düzenlemeye çalıştı. Saçlarını yüzünden çeken Dylan alnuna bir öpücük kondurup yataktan indi.

Neredeyse hiç ses çıkarmamasına rağmen Ronnie onun halı kaplı zeminde yürüdüğünü, giysilerini toplayıp kapıya yöneldiğini duyabiliyordu. Gözünü hafifçe aralayıp karanlıkta kapıdan çıkıp giden adamın güzel ve sıkı bedeninin arkasını izledi.

Çelik gibi kasların mükemmel görüntüsü normalde mide-sinde kasılmalara neden olurdu, ama o an tamamen doymuş bir haldeydi ve yüreğine, alnına konan öpücükle bin kat beter olan bir ağırlık çökmüştü.

Öylesine beraber olan insanlar böyle şeyler yapmazdı, değil mi? Yoksa yaparlar mıydı? Bir öpücüğe gereğinden fazla anlam yüklemeye mi çalışıyordu?

Dylan Ronnie'nin ve kendisinin üzerindeki giysileri çıkarmaya başlamadan önce onu uzun uzun öpüp okşamıştı. Soyunduktan sonra bile onun içine girmekte acele etmemiş, keşiflerini sürdürmüştü.

Ağır hareketlerle sürüp giden bu ilginin her saniyesi hoşuna gitse de Ronnie bir yandan da kendini kaynamaya çalışan bir tencere su gibi hissetmişti. Heyecanın yarattığı baloncuklar kanında dolaşıyor, teninin altında gıdıklanmalara neden oluyordu.

Sevişmelerini hızlandırmak, ona bir an önce sahip olmasını sağlamak için uğraşmış, ama Dylan aldırmamıştı. Dylan bedeninde okşanmadık, öpülmedik, yalanmadık, emilmedik bir milimetre bile bırakmamıştı. Bazı noktalar ise bu dördünü birden yaşayacak kadar şanslıydı.

Dylan onu kendinden geçirmiş, dizlerini titretmiş, kendini dünyanın en güzel, en değerli kadını gibi hissetmesini sağlamıştı.

Nihayet içine girdiğinde ise Ronnie göz açıp kapayana kadar boşalmıştı. Ama yaşadığı, insanın nefesini kesen, kıvrandıran

bir orgazm değildi. Yavaş, nazik, bitmek bilmeyen uzun bir zevk şelalesi gibiydi.

Dylan, Ronnie tatmin olduktan sonra onun peşinden gitmek yerine kendini tutmayı sürdürmüştü. Hemen boşalmak için çabalarken uzun bedeninin çelik yaylar gibi gerildiğini, dişini sıkarken çene kaslarının seğirdiğini görmekten Ronnie büyük zevk almıştı.

Ama ondan sonra bile, Guinness Rekorlar Kitabı'na girecek kadar uzun süren ön sevişmeden, erkeklik organının ilk temasıyla orgazm olmasını sağladıktan sonra bile Dylan acele etmemişti.

Onu uyarmaya, elleriyle dudaklarını yüzünde, boynunda, göğüslerinde, karnında gezdirmeye devam etmişti. Sonra yavaş ama kendinden emin, Ronnie'nin bedeninde dayanılmaz bir arzunun tekrar ortaya çıkmasını amaçlayan hareketlerine başlamıştı.

Dylan, ancak Ronnie'nin iki kez daha orgazm olmasını sağladıktan sonra kendi arzularına teslim olmuş, kendine gelince de yanına yatmıştı. Örtüleri ikisini de kaplayacak şekilde üzerlerine çekmiş, rahat ve güvenli bir uykuya dalarlarken kadına sıkıca sarılmıştı.

Banyodan Dylan'ın sesi geliyordu. Başını çevirip komodin-deki dijital saatin kırmızı, parlak sayılarına baktı. Birkaç saat sonra ikisi de işte olacaktı ve Dylan muhtemelen evinde üzerini değiştirmek istiyordu, gitmesine şaşırmmamak gerekirdi.

Ronnie'nin birkaç metre ötedeki gardırobu temiz kıyafetlerle dolu olduğuna göre yatıp biraz daha uyuyabilirdi, en azından Dylan gidene kadar.

Onun gitmesini istediği falan yoktu aslında. Garipti ama onun tekrar yanına, yatağa gelmesini istediğini fark etti.

Bir hafta önce olsa Dylan bunu yapardı. Gelir, Ronnie'nin ellerini başının üzerinde sabitler, bedenini kendi bedeniyle örtüp inanılmaz cephaneliğindeki baştan çıkarma tekniklerini kullanarak sorumluluklarını boş vermesi ve bütün günü yataktaki yaramazlık yaparak geçirmeleri için kandırırdı.

Ronnie de muhtemelen bunu kabul ederdi.

Peki şimdi neden böyle yapmıyordu? Ronnie'yi öperek, ereksiyonunu kalçasına dayayarak uyandırmak yerine sessizce yataktan çıkmıştı? Neden birkaç gün önceki gibi tekrar tekrar baştan çıkarmak yerine bütün gece uyumasına izin vermişti?

Dylan için bu olağandışı bir hareketti ve Ronnie endişelensin mi rahatlasın mı bilemiyordu.

Evin kapısının kapandığını duyunca içini çekti. Üzerindeki örtüyü atıp kalktı, odada yalınayak yürümeye başladı.

Kafası, önceki gece kapıyı açıp karşısında Dylan'ı en seksi haliyle bulmadan önceki kadar karışık ve yataktaki uzanıp hayatının nasıl böyle darmadağın olduğunu düşünmek çözüme yaklaşmasını sağlamayacaktı.

Sabahlığını giyip banyoya geçti, duş alıp saçını kuruttuktan sonra makyajını yapmaya ve giyinmeye başladı.

Bütün bunlar bir ay içinde yaşanmış olamazdı. Dylan'a örgü örme konusunda meydan okumak gibi büyük bir hata yapmadan, sonra da bu hatayı ona ders vermeyi kabul ederek daha da büyütmeden önce hayatı gayet iyiydi.

Birkaç küçük, kişisel mesele dışında kusursuz bir hayatı vardı ve Chicago'daki işi kabul edip etmeme kararını vermek hiç zor olmazdı. Hatta gazetenin editörü daha teklifini tamamlayamadan Ronnie eşyalarını toparlamış olurdu.

Ama şimdi...

Şimdi eski, kişisel sorunlarından bir-iki tanesini çözmüş, ama yerlerine büyük, rahatsız edici bir sürü yeni sorun

edinmişti. Bu sorunlar kendi isteklerinden şüphe etmesine, kendi yargılarını sorgulamasına, istememesi gereken şeyleri istemesine neden oluyordı.

Grace'in, "Eve git, uyu. Her şey yerine otursun, kararı bilinçaltın versin," tavsiyesinin de doğru yanıtı bulmak konusunda hiçbir faydası olmamıştı, çünkü muhtemelen hem kendisi hem de bilinçaltı geceyi verilmesi gereken kararları değil, Dylan'ı düşünerek geçirmişlerdi.

Evde dolaşip işe gitmeden önce çözümlerin mucizevi bir şekilde karşısında belirivermesini ummanın da bir yararı yoktu. Kahvaltısının son lokmasını da bitirip paltosunu giydi, çantasını alıp evden çıktı.

Zamanı azalıyordu, ne yapacağına bir an önce karar veremezse kafası patlayacakmış gibi hissediyordu. Arkadaşlarıyla konuşmayı, kalbinin sesini dinlemeyi, artılar-eksiler listesi yapmayı denemişti. Sırada herhalde Sihirli Top, Ruh Çağırma Tahtası ve Portakalı Soydum Baş Ucuma Koydum yöntemleri vardı.

Elbet bu yöntemlerden biri Dylan'a sırt çevirip Chicago'ya gitmek ve Cleveland'da kalıp onu güldüren, çıldırtan, hep diken üstünde tutan, gecede bir düzine orgazmıla tanıştıran adamla şansını denemek arasında bir seçim yapmasını sağlardı.

Birkaç gün sonra, cuma günü, *Herald* gazetesinin yeni sayı masasına gelince Ronnie nefesini tuttu. Geç olmuştu, neredeyse eve gitme zamanıydı ve o gün Dylan'ın köşe yazısının günüydü. Örgü derslerinde başarılı olup olmadığını o gün öğrenecekti.

Kaybetmesi, çok sevdiği Harrison Ödülü'nü Dylan'a geri vermek anlamına gelse de Ronnie başarılı olduğunu umuyordu.

Sayfaları karıştırıp aradığı yazıyı buldu, gözleri metnin üzerindeki uzun, koyu renk, el örgüsü atkının siyah beyaz fotoğrafına takıldı.

Aferin Dylan'a. Ronnie'nin itibarı veya sözde rekabetleri için kötü olmuştu belki, ama onunla gurur duyuyordu. Mücadeleyi kabul etmiş, kendi başına asla denemeyeceği bir şeyi öğrenmek için bayağı sıkı çalışmıştı. Diğer erkekler muhtemelen onunla dalga geçecekti, tabii çoktan başlamış da olabilirlerdi.

Birkaç hafta önce Dylan'ın buna cesaret edebileceğini düşünmezdi. Ama artık onun pek çok konuda cesur olduğunu biliyordu.

Daha önce olsa kaşlarını çatmasına neden olacak bu haber şimdi Ronnie'yi memnun etmiş, içini ısıtmıştı. Dylan'ın başarılı olduğunu anlamak için yazıyı okuması gerekmiyordu, ama yine de kelimeleri gözden geçirdi.

Rahat okunan, akıcı yazısında -bu Ronnie'nin hep hayranlık duyduğu bir özelliği- Dylan Ronnie'nin kendisine nasıl meydan okuduğunu, örgü örmenin çok kolay olduğunu sandığını, şişlerle yün planlarını bozunca nasıl sinirlendiğini, kafasının karıştığını yazmıştı. Ronnie'nin adını vermese de özel ders aldığından, bu derslerin ne kadar yararlı olduğundan, zaman zaman geç saatlere kadar sürdüğünden, kendisini uzun süre ayakta tuttuğundan bahsetmişti.

Yazıyı okuyan herhangi biri bu tanımlar ve kelime seçimleri üzerinde düşünmezdi bile, ama Ronnie kinayenin farkındaydı ve bahsedilenin örgü dersleri değil, dersler sırasında yaşananlar olduğunu anlamıştı. *Sinsi köpek.*

Bir kez daha, eskiden olsa Ronnie'yi çıldırtacak bir şey şimdi en ufak bir rahatsızlık vermiyordu. Tam tersi, yüzüne bir gülümseme yerleşmiş, zihnine üşüşen güzel anılar vücudunun belli yerlerinin sızlamasına neden olmuştu.

Dylan'ın, "Al İşte, Başardım!" konulu diğer yazılarının aksine bu seferkinin sonunda bir karşı meydan okuma yoktu. Ronnie buna biraz şaşırmişti. "Sen Ne Yaparsan Ben Daha İyisini Yaparım" oyununu o kadar uzun zamandır sürdürüyorlardı ki Dylan'ın meydan okumasına neredeyse kendini hazırlamıştı, ama Dylan'ın fikir değiştirmesi de çok beklenmedik bir şey değildi. Nedense beraber yaşadıkları, yaptıkları, konuştukları onca şeyden sonra aralarındaki rekabetin sessizce ve barışçıl bir biçimde sona ermesi gayet doğal geliyordu.

Belki Dylan'ın niyeti meydan okumaları tamamen sona erdirmek değildi. Belki henüz aklına bir şey gelmemişti ve sonraki haftanın köşe yazısında yayınlıyacaktı. Tabii o zaman çok geç kalmış olabilirdi, Ronnie çoktan gitmiş olurdu belki.

Dylan'ın başarısının kanıtı olan gazeteyi kolunun altına sıkıştırıp yüzünde geniş bir gülümsemeyle *Sentinel* binasından çıktı. Yeni iş konusunda hâlâ bir karar vermemiş, ama diğer gazetenin editörüne e-posta atarak teklif için teşekkür edip pazartesi sabahı erkenden kararını bildireceğini söylemişti.

Karar vermek için bir hafta fazlasıyla yeterli bir süreydi aslında, ama kararsızlığı sürdüğü için kendini iki yoldan birini seçmeye mecbur etmek amacıyla böyle bir tarih belirlemişti.

Pazartesi sabahı seçimini yapacaktı. Evet ya da hayır. Gitmek ya da kalmak. Karar vermek için bütün bir hafta sonu vardı ve bu sürenin sonunda ağzından hangi karar çıkarsa ona sadık kalacaktı. Lafı gevelemek, vazgeçmek yoktu.

Alt üst olan midesiyle hız treninden farksız duygularının yatışması için iki günün yeterli olacağını umuyordu.

Evine girdiğinde elindeki gazeteyle diğer eşyaları kapının hemen iç kısmındaki eski sehpa bıraktı. Sehpa hafifçe sallanınca ayaklarından birinin altına sıkıştırdığı kibrit kutusunu düzeltti.

Mutfağı atlayıp doğruca yatak odasına geçti. Üzerindeki elbiseden kurtulup Bobby Jack pijamalarını giydi. Kısa kollu gri pijama üstünün önünde bir maymun resmi vardı. Maymun bir sarmaşıktan sarkıyor, bir elinde bir hevenk muz taşırken diğer eliyle de burnunu karıştırıyordu.

Banyoya gitti ve yüzüne inen saçını uyduruk bir topuz haline getirip devasa bir tokayla tutturdu. Yüzündeki mak-yajı temizleyip yiyecek bir şeyler bulmak için mutfağa geçti.

Son birkaç haftada hayatı alt üst olduğu için dolabı insanı korkutacak kadar boştu. Önümüzdeki hafta yiyecek bir şeyler bulmak istiyorsa hafta sonu markete gitmesi şarttı.

Yiyecek bir şeyler ararken evde biraz ses olsun diye radyoyu açıp "Kalçalar Yalan Söylemez" şarkısında Shakira'ya eşlik etmeye, dans etmeye başladı. Sözlerin üçte birini ancak anlıyordu, ama ritim hoşuna gitmişti.

Dolaplardan birinde bir paket tuzlu krakerle teneke kutu içinde sebze çorbası, buzdolabında ise yarım kalıp peynir buldu. Damak tadına düşkün insanlara göre bir yemek değildi belki ama seçme şansı yoktu.

Çorbayı bir tencereye boşaltıp ısınması için ocağa koydu. Peyniri, krakerleri ve küçük bir bıçağı kesme tahtasına yerleştirip salona götürdü. Kumandanın düğmesine basıp televizyonu açtı ve radyoyu kapatmak için mutfağa döndü.

Tam kanepeye dönmek üzereyken kapının çalındığını duydu. Dylan'ı tembel bir ifadeyle kapının pervazına yaslanmış olarak hayal edince midesinin pike yapan bir uçak gibi alt üst olduğunu hissetti.

Dylan'ı beklemiyordu, uğraması için bir sebep de gelmiyordu aklına. Örgü dersine ihtiyacı olmadığı kesindi, o günkü *Herald* gazetesi, yaptıkları birkaç dersin işe yaradığını kanıtlamıştı zaten.

Dylan'a örgü dersi vermeyi kabul etmeden önce nadiren misafiri gelirdi. Grace ile Jenna bile evine pek uğramazlardı. Evde film izlemek gibi özel bir plan olmadıkça dışarıda buluşurlardı.

Ama son birkaç haftada evi tren garına dönmüştü. Kapı sık sık çalınıyordu ve davet edilmiş olsun veya olmasın, gelen hep Dylan'dı.

İşin iyi tarafı, böyle çıkıp geldiğinde genelde yiyecek bir şeyler de getiriyordu.

Ronnie'nin morali düzelirken midesi guruldadı.

Ama son habersiz gelişinde amacı sadece sevişmekti. Şikâyeti olmasa da -bacaklarının arasındaki tatlı sızı düşünülürse, olmaması gerekirdi zaten- eğer iddiayı kazandığı için böbürlenmeye veya zaferini sevişerek kutlamaya geldiyse, Ronnie onu yeni ördüğü atkıyla boğabilirdi.

İhtiyatlı bir tavırla kaşlarını çatıp çorbanın dibi tutmasın diye ocağı kapattı, sonra kapıya gitti. Gözetleme deliğinden dışarı baktı ve kapıyı açtığında karşısında beklediği manzara'yı gördü.

Eski kot pantolonu ve vişneçürüğü gömleğiyle karşısında duran Dylan her zamanki gibi yakışıklıydı. Ronnie'nin tahmin ettiği, daha doğrusu, itiraf etmekten çekinse de *umduğu* gibi elinde iki kesekâğıdı yemek vardı.

"Dylan," dedi dikkatle, Çin yemeklerinin kokusundan etkilenmemeye çalışıyordu. "Bu gece gelmeni beklemiyordum."

"Acıkmışsındır diye düşündüm." Ronnie'nin paketleri gözden kaçırılmış olma ihtimaline karşı ellerini birkaç santim kaldırdı.

O kadar acıkmıştı ki, paketlerdekileri hayal etmek bile ağzını sulandırmıştı. Dudaklarını yalamamak için dişlerini sıkı ve midesinin guruldayıp onu ele vermemesi için dua etti.

"Buraya sırf yemek getirmeye gelmedin," dedi. "Örgü dersi için de gelmedin. Köşe yazını gördüm, artık derse ihtiyacın olmadığı belli."

Gözlerini kısıp kollarını kavuşturdu, duruşunu değiştirdi. "Buraya böbürlenmeye gelmedin, değil mi?" diye sordu, sesinde suçlayıcı bir ton vardı. "Eğer niyetin buysa..."

Aklına uygun bir tehdit gelmiyordu, ama biraz düşünürse... Belki sebze tavuktan bir lokma alırsa, Dylan'ı cezalandırmakta kullanabileceği, acı verici yöntemlerin bir listesini bile yapabiliirdi.

"Böbürlenmeye gelmedim," dedi Dylan. Yüzünde çok hafif bir gülümseme vardı. "Gerek de yok zaten. Atkım kalitesini belli ediyor."

Ronnie'ye göre bu pekâlâ böbürlenmekti, ama Dylan dil çıkarıp sevinçten zıplamaya başlamadığına göre buna bir süre izin verebileceğini düşündü.

Birden kafasına dank etti. "Sen buraya Harrison Ödülü'nü almaya geldin."

O ödülü teslim etmeyi hiç istemiyordu. Kendi elleriyle Dylan'a verme düşüncesiyle ürperdi.

Dylan'ın şaşkınlığı gözlerinden belli oluyordu. "Hayır," dedi alçak sesle, ama Ronnie'nin sesi çıkmayınca devam etti. "Madem konuyu açtın, geri almak isterim tabii. Ama acelesi yok. İçeri girebilir miyim?"

Ronnie bir süre, ne yapacağına karar veremedi öylece durdu. Adam elinde Çin yemeğiyle gelmişti sonuçta. Ama diğer yandan, tarih tekerrürden ibaretti ve Dylan'ın o eve her gelişinde Ronnie'nin kendini yatakta çıplak bulmasıyla sonuçlanıyordu.

Bu hafta sonu, hayatını tamamen değiştirip değiştirmeye karar vermesi için salim kafayla oturup düşünmesi

lazımdı. Dylan'la yatmak ise zihnini bulandırıp karar vermesini zorlaştıracaktı.

Dylan salona geçip rahat bir tavırla kanepeye oturdu. Daha önce defalarca yaptığı gibi küçük, beyaz Çin yemeği kutularını alçak sehpaye dizmeye başladı.

Ağzını sulandıran kokulara dayanamayan Ronnie de Dylan'a katıldı, onun yakınına oturup yemek çubuklarını aldı. Dylan tatlı ekşi soslu domuz eti kutusunu Ronnie'ye uzattı. En sevdiği yemeğin bu olduğunu öğrenmişti. Sonra kendi de bir kutu aldı.

Dakikalarca konuşmadan yemeklerini yediler. Ronnie'nin açlığı kısmen yatışınca aklı Dylan'ın habersiz şekilde kapıya gelmesinin nedenine takıldı.

"Ee, ne işin var bakalım burada?" diye sordu, bir yandan da çubuklarını elindeki kutuya batırıp ağzına erişte attı.

Dylan da aynı hareketi yaptı ve portakallı domuz eti parçasını ağzına götürürken kolları kadıninkilere değdi.

"Sana teşekkür etmeye geldim," dedi ağzındaki lokmayı bitirince.

Dylan'ın söyleyebileceği bir sürü şey vardı, ama bu cümle kırk yıl düşünse Ronnie'nin aklına gelmezdi.

"Ne için teşekkür edeceksin? Sakın örgü örmeyi öğrettiğim için olduğunu söyleme. Sana gerekenden fazla bir yardımım olmadı. Zaten başaracağını bilsem o kadarını da yapmazdım."

Dylan hafifçe gülümsedi. "Biliyorum. Yine de teşekkürler. Özellikle çıplak örgü dersinin çok faydası oldu."

Dylan'ın neden bahsettiğini hatırlayınca Ronnie'nin yanaklarını ateş bastı. Bir gün bunun başına kakılacağını biliyordu zaten.

"Tamam, tamam," dedi Ronnie. Gözlerini devirirken yanaklarının kızardığını Dylan fark etmesin diye dua ediyordu.

"O şişleri akupunktur iğnesi gibi sağına soluna saplamadığım için şanslısın. Bana bin dolar borcun var hâlâ."

Bir kahkaha atan Dylan kadının bacağına vurdu. Sadece bu dokunuş bile Ronnie'nin ateşini on derece yükseltmişti. Dylan'ın böyle rahat hareket etmesi, kendisine arkadaşı ve sevgilisi gibi davranması Ronnie'yi öyle şaşırttı ki soluğunun kesildiğini hissetti.

"İşte benim Ronnie'm, hemen cevabı yapıştırır. Gerekirse fiziksel zarar vermeye de hazırdır hep. Merak etme, paranı alacaksın."

Dylan konuşmaya devam etti. Ronnie bunu biliyordu, çünkü dudaklarının kıpırdadığını görüyordu. Ama bir an tek duyabildiği zihninde yankılanıp duran *İşte benim Ronnie'm* kelimeleriydi. Bu sözler kafasının içinde çalan bozuk bir plak gibiydi. Neyi kastettiğini merak ederken kalbi durdu adeta. Yoksa sadece lafın gelişi söylenmiş bir şey miydi?

İşitme duyusu geri geldiğinde, Dylan konuşmayı sürdürüyordu. "Hayır, ben Zack'le özel bir röportaj yapmamı önerdiğin için teşekkür etmek istedim. Nasıl oldu daha önce benim aklıma gelmedi bilmem. Zack kabul etti ve bu hafta röportajı yapıp bitirdik."

Ronnie'nin yanına kaydı. Kollarını dizlerine dayamıştı ve ellerini gergin bir tavırla birbirine sürterken bacakları onunkilere değişiyordu. "Röportajla ilgili görüşmelere başladım bile."

Bu iyi bir haberd, değil mi? Ronnie yüzünü buruşturdu. Evet, iyi habere benziyordu. Peki neden Dylan huzursuz görünüyor, kıpırdanıp duruyordu?

"Çok sevindim," dedi dikkatle. "Umarım güzel teklifler alırsın."

Yerinden kalkan Dylan salonun diğer ucuna yürüdü, ellerini kot pantolonunun arka ceplerine sokup odayı adımlamaya başladı.

"Sorun da o zaten," diye mırıldandı, bakışlarını Ronnie'den kaçıyordu. "Bazı teklifler aldım. Aslında çok önemli teklifler. Rockets'ın yıldız kalecisiyle özel bir röportaj yaptığım duyulunca ev telefonum da iş telefonum da susmaz oldu."

Konuşmasıyla beraber adımları da hızlandı.

Sonra birden, beklenmedik bir şekilde durup Ronnie'ye döndü. Gözlerine onunkilere dikti. "*Sports Weekly*'den bir teklif aldım."

Ronnie bu bilgiyi sindirmeye çalışırken Dylan hızla yanına gelip yanına gelip oturdu. Ama bu kez diğer tarafına oturmuştu. Ronnie ona bakmayı sürdürebilmek için dönmek zorunda kaldı.

"*Sports Weekly* Ronnie, inanabiliyor musun? *Sports Illustrated*'dan sonra en popüler dergi."

Ronnie yüzüne yayılan gülümsemeyi hemen engelledi. Gülümsemesi yanlış değildi, onun adına gerçekten sevinmişti. İkisi de aynı hafta içinde hayallerindeki iş tekliflerini almışlardı.

"Tebrikler," dedi ve bunda gayet samimiydi. Sonra cevabı tahmin etmesine rağmen, "Kabul edecek misin?" diye sordu.

Kabul etmemesi delilik olurdu, tıpkı Ronnie'nin Chicago'daki işi reddetmesi gibi.

Dylan evet der gibi başını salladı. "*Herald*'a iki hafta sonra ayrılacağımı haber verdim bile."

Ronnie gülümseyip adama sarıldı. Dylan'ın bedeni sıcak, güçlü ve davetkârdı.

İçindeki açlığın ve gittikçe büyüyen kayıp hissinin sesine yansımalarına izin vermeden konuştu. "Aferin sana. Bunu hak

etmiştin. Maçları izleyip ünlü sporcularla röportaj yapmaya bayılacaksın. Her zaman istediğin iş buydu, değil mi?"

Sırtındaki kolların kendisine daha da sıkı sarıldığını hissederek Ronnie gözlerini yumdu, duygularının kendisini ele geçirmemesi için mücadele ederken güçlkle yutkundu.

"Evet," diye fısıldadı Dylan. Dudakları Ronnie'nin kulağının hemen üzerindeydi. "Bu da epey seyahat etmek, her sezonda farklı takımları takip etmek demek."

"Alışsın." Sesindeki sertlik Ronnie'nin gerçek duygularını yansıtmıyordu. "Bir süre sonra sevmeye bile başlarsın eminim."

Dylan'ın omzuna hafifçe vurup ondan uzaklaştı, yoksa içini dökmek veya son bir sevişme için üzerine atlamak gibi saçma bir şey yapmaya kalkışabilirdi.

"Benim de sana bir haberim var," dedi, bir yandan da topuzundan kurtulan saçlarını kulağının arkasına atıyordu.

Aslında Ronnie o ana dek kararını vermemiştir, ama Dylan'ın zamanının çoğunu seyahatte geçireceğini, hep hayalini kurduğu işe başlayacağını biliyordu. Burada kalırsa ya kıskançlıktan deli olur ya da Dylan'ın kulu kölesi olma ihtiyacına karşı koyamazdı, en iyisi onun yaptığını örnek alıp bu şehirden gitmekti.

Yüzüne bir gülümseme yapıştırıp sesini normalin bir oktav üzerine çıkararak duyurusunu yaptı. "Chicago'ya taşınıyorum."

20. Sıra

Dylan kendini yüksek bir binadan düşmüş ve hâlâ yere varamamış gibi hissediyordu. Görme açısı daraldı, baktığı yerin etrafını karartı halinde görüyordu. İşitme duyusu bozulmaya başladı. Sesleri iyi çekmeyen bir radyo kanalı gibi gidip geliyordu.

Ronnie Chicago'ya mı taşınyordu?

Nereden çıkmıştı bu?

"Ben de bir iş teklifi aldım," dedi Dylan'ın aklından geçen okumuş gibi, çok ürkütücüydü. "*Chicago City News* gazetesinde. Daha önemli bir gazete, maaşı da daha iyi. Kariyerimle ilgili daha çok fırsat yakalayabileceğim. İyi bir iş yani. Tam istediğim gibi."

Evet, harikaydı. Ronnie'nin hep istediği gibi.

Tek bir sorun vardı. Cleveland'da kalmak istemesi gerekiyordu.

Tamam, Dylan bunun Ronnie'nin planlarının arasında olduğunu biliyordu. Başarılı olmak, basamakları tırmanmak bunu gerektirirdi sonuçta, ama yine de...

Cleveland'dan ayrılmamak, Dylan'la kalmak istemeliydi. Cazibesi ve cinsel gücüyle Ronnie'yi elde etmiş olmalıydı.

Kahretsin.

İşler hiç hayal ettiği gibi gitmiyordu. Hatta o kadar rayından çıkmıştı ki kendini Sibirya'da bulurse şaşırmayacaktı.

Düşün Stone. Yağmurdan kaçarken doluya tutuldun, şimdi yağmurlu yere geri dönmenin yolunu bul.

"Ne güzel," diye devam etti Ronnie ayağa kalkarak. "İkimiz de yeni işlerimize başlayacağız. Kariyerlerimizin dönüm noktasındayız. Bazen her şey nasıl yolunda gidiyor, değil mi?"

Ronnie kollarını kavuşturdu. Bu hareket burnunu karıştıran aptal bir maymunun örttüğü göğüslerinin zengin kıvrımlarını daha da belirginleştirmişti.

Bu manzara Dylan'ı nasıl tahrik edebiliyordu?

Belki de o salak maymunun yaslandığı göğüslerin gerçek boyutlarını, şekillerini, verdikleri hissi bildiği, gri penyenin altından meme uçlarını birazcık da olsa görebildiği içindi.

Gittikçe şiddetlenen arzularını kontrol altına almak için elini pantolonunun önüne götürmek istiyor, bunu yapmamak için de yumruklarını sıkıp hayatının kontrolden çıkmış, parçalanmakta olan kısımlarını düşünmeye çalışıyordu.

Ne diyordu Ronnie? Evet, hayatlarının ne kadar iyi gittiğinden, mutlu olmaları gerektiğinden bahsediyordu.

Hadi canım. Yeni bir iş Dylan'ı mutlu etmeyecekti, Ronnie'yi de öyle. Hatta Ronnie iki eyalet öteye taşınmakla da mutlu olmayacaktı.

Hem Ronnie gerçekten sevinseydi karşısında böyle beti benzi atmış halde kıvrınamaz, çok sevdiği muhabbet kuşu ölmüş gibi kendine sarılmazdı.

Sadece Dylan'ın hatırı için gülümsediğini anlayacak kadar iyi tanıyordu onu. Bu bilgi yüreğini ferahlattı, iliklerine kadar işleyip omuzlarını geri atmasına, sırtını dikleştirmesine, göğsünün birkaç santim şişmesine neden oldu. Dylan tazelenmiş bir kararlılıkla sırtıyordu şimdi.

"Aslında," dedi yavaşça. "Ben o kadar da güzel olduğumu sanmıyorum."

Ronnie'nin sahte gülüşü soldu. "Ne demek istiyorsun?"

"Bak," dedi. Öne doğru bir adım atıp ona biraz daha yaklaştı. "Ben buraya sadece *Sports Weekly*'deki işten bahsetmeye gelmedim."

"Ya, öyle mi?" Ronnie'nin sesi ince ve yumuşaktı.

"Evet."

Bir adım daha attı. Ronnie ise dudaklarını yalayıp geri çekildi. Dylan sırtıtmamak, onu yakalayıp deliler gibi öpmek için bütün kontrolünü kullanıyordu.

Çok yavaş hareketlerle Ronnie'ye doğru eğildi, onun geriye çekilmesi Dylan'ı eğlendiriyordu. Eğilip, yemek yerken yerde bıraktığı ikinci kese kâğıdına uzandı. Doğrulurken Ronnie'nin ihtiyatlı bir tavırla çikolata rengi gözlerini açtığını gördü.

Kelimelerle anlatılmayacak kadar harika bir kadındı. Dylan yerinde duramıyor, bu kısmı geçip daha güzel şeylere başlamak için sabırsızlanmıyor olsa ona sabaha kadar takılabilirdi.

Kese kâğıdını hışırdatarak açıp elini içine soktu. "Sana bunu vermeye gelmiştim."

Dylan iddia üzerine ördüğü siyah, uzun atkıyı çıkartırken Ronnie'nin adeta kalbi durdu.

Dylan geldiğinde elinde fazladan bir paket olduğunu fark etmemiş, sadece Çin yemeği getirdiğini sanmıştı.

Zorlukla yutkunup Dylan'ın ördüğü yumuşak alpaka yününe dokundu. Parmakları basit örgünün düzgün ilmekleri üzerinde gezindi.

Çok güzeldi. Dylan'ın ilk başta örgü konusunda ne kadar zorlandığını biliyordu ve yakından bakarsa bazı yerlerde kaçırdığı ilmekleri göreceğinden emindi. Ama hiçbir, Dylan'ın

ona hediye etmesiyle daha da özel hale gelen atkının büyü-sünü azaltmayacaktı.

"Bana mı veriyorsun bunu?" Sesinin titrediğini duyup gözlerinde birikmekte olan yaşları hissedince utandı.

"Sana veriyorum," dedi Dylan yavaşça. Kendi sesi kulağına pek normal gelmemişti.

Başını kaldıran Ronnie onun gözlerinin içine baktı ve eriyip bitmek üzere olduğunu fark etmemesi için dua etti. "Neden?"

"Çünkü Chicago'ya taşınmanı istemiyorum. Ama benim de seninle gelmeme izin verirsen iş değişir." İkinci kısmı sonradan aklına gelmiş gibi eklemişti. "Seninle gizli saklı, geçici, her şeyi berbat etmemek veya can düşmanı olarak kazandığımız adı lekelememek için sır olarak saklayacağımız bir ilişki yaşamak istemiyorum. Seninle The Penalty Box'a gitmek, kimin gördüğüne aldırmadan, aklıma estiğinde bir öpücükle o ukala havanı söndürmek istiyorum."

Büyük, güçlü elleriyle Ronnie'nin bileklerini tutup kendine çekti. Artık göğüsleriyle dizleri birbirine değiyordu. "Buraya sana yeni işimi anlatmaya geldim, çünkü senin sayende oldu. Yapamayacağımı sandığım bir şeyi yapmamı sağladın. Böbürlenmeye değil, çok seyahat etmem gerekeceğini söylemeye, bunun sakıncası olup olmadığını sormaya geldim."

"Neden..." Sesinin ciyaklama gibi çıktığını fark edince durup boğazını temizledi. "Benim için sakıncası olup olmadığını neden umursuyorsun ki?"

Dylan'ın dudağının kıvrılan kenarı ne kadar eğlendiğini gösteriyordu. "El örgüsü atkılar beyninin çalışmasını engelliyor anlaşılan. Bir tartışmada galip gelmek istiyorsam bunu unutmamam lazım. Hem örgü örmeye devam etmek için de bahanem olur."

Ronnie'yi iyice sinirlendirmemek için çatılmaya başlayan kaşlarını öptü. "Umursuyorum, çünkü benim yanıma taşınırın veya ben buraya taşınırım diye ümit ediyordum. Her halükârda aramızda olup bitenlere bir şans verelim istiyorum. Günlük hayatta da yatak odasındaki kadar uyumlu olacak mıyız görürüz."

Ronnie'nin az önce neredeyse durmuş olan kalbi şimdi kontrolsüzce atıyordu. Kalp atışları sanki boğazındaydı ve hem ciğerlerine hava gitmesini hem kanının beynine ulaşmasını engelliyordu.

"Yani sen bana şey mi diyorsun..."

"Beraber yaşayalım diyorum," diye vurguladı Dylan. Bir an için yüzünde ciddi, hatta biraz rahatsız bir ifade belirdi. "Sevgilim ol. Beraber olalım. Nasıl gideceğini görelim."

Ronnie kahkahasını bastırdı. Hissettiği baskının bir anda kaybolması başını döndürmüştü. Uzun, eziyetli dakikalardan sonra ilk kez rahatlamıştı.

Dylan *evlilik* kelimesinden kaçınmakta kararlıydı anlaşılabilir. Çoğu kadın gibi bu tutuma gücenmek yerine gayet mutlu olmuştu. Dylan beraber geçirdikleri zamanın sona ermesini istemediği için o kadar mutluydu ki sehpanın üzerine çıkıp striptiz yapmaya başlayacaktı neredeyse.

Belki daha sonra, konuşmanın gidişine göre bu isteğini gerçekleştirebilirdi.

"Yani hem özel hayatımızda hem herkesin gözü önünde barışalım diyorsun," dedi Ronnie dikkatli bir şekilde. Bir yandan da parmaklarını atkının üzerinde dolaştırmayı sürdürüyordu. Dylan uçlara saçak yapmıştı ve bu saçaklar sıkı örülmüş yerlerden daha yumuşaktı. "İddiaya girmeyi bırakıp kimin daha cesur olduğunu görmek için birbirimize çılgınca, utanç verici şeyler yaptırmaktan vazgeçelim diyorsun."

"Evet," diyen Dylan'ın yüzünden hafif bir gülümseme geçti. "Bu konuda yenilgiyi seve seve kabul ederim. Zaten medyanın farklı alanlarında çalışınca birbirimizi dürtme şansımız pek olmayacak." Gülümsemesi genişledi, baştan çıkarıcı bir ifadeyle Ronnie'ye göz kırptı. "Saldırgan duygularımızı başka yerlere yönlendirebiliriz. Belki Kama Sutra'yla falan ilgilenmeye başlarız."

Kart bir zampara gibi kaşlarını oynatmaya başlayınca Ronnie kahkahalara boğuldu. Gülerken başını arkaya atıp kollarını Dylan'ın boynuna doladı.

"Çok cazip bir teklif," diye mırıldandı. Yüreğinden taşan sevincin gözlerine, dudaklarına ulaşmasını engelleyemiyordu. "Ama bir itirafta bulunmam gerek."

Dylan'ın dudakları Ronnie'ninkilerin üzerine kapandı. Bu yumuşak sıcaklık önceki öneriden bile daha baştan çıkarıcıydı.

"Nedir?" diye sordu, bir yandan da kadının dudaklarını hafifçe dişliyordu.

"Ben Chicago'ya taşınmak istemiyorum."

Dylan durdu ve geri çekilip Ronnie'nin gözlerinin içine baktı. "Emin misin?"

Ronnie evet der gibi başını salladı. Hayatında hiç bir şeyden bu kadar emin olmamıştı. "Taşınmak istediğimi sandım. Daha doğrusu bir şansım olursa taşınırım diye düşündüm. Ama sen Cleveland'daysan ben de gitmek istemiyorum, zaten burada gayet iyi bir işim olduğu konusunda da haklıydın. *Sentinel*'deki köşeyi yazmayı gerçekten seviyorum, yakın zamanda bırakmak istediğimi de sanmıyorum. Hem artık para ve gelecek konularında da eskisi kadar endişeli değilim, tabii senin sayende," diye ekledi çarpık bir gülümsemeyle. "İlerlemeyi, başka bir şeyler yapmayı çaresizce istiyor değilim. Buralarda kalıp hayatın beni nereye götüreceğini görmek istiyorum."

Dylan onu kendine çekip kollarını beline dolayınca atkı ikisinin bedenlerinin arasında kaldı. "Peki buna benimle beraber yaşamak dâhil mi?" diye sordu. Sesi alçak ve duyduğu arzusun etkisiyle çatallıydı.

"Evet," dedi Ronnie. Ne düşünmüş ne de tereddüt etmişti. Düşünmesi gerekmiyordu zaten, her hücreyi ayağa kalkmış mutluluk dansı yapıyordu sanki.

"Ama senin yanına taşınmayı kabul etmeden önce evini görmem lazım," dedi, bir yandan da işaret parmağıyla Dylan'ın göğsünü dürtüyordu. "Evine hiç gelmedim. Hamam böceği kaynayan, kirli donlarla dolu bir yer olmadığını nereden bileyim?"

"Bana haksızlık ediyorsun," diye homurdandı Dylan. Dudakları hoşnutsuzlukla kıvrılmıştı.

"Sağa sola iyice bakmadan bir şey diyemem. Eğer gördüklerim hoşuma gitmezse ya sen buraya taşınırsın ya da ikimize yetecek kadar büyük başka bir yer bakarız. Olur mu?"

"Bir şartla."

Dylan gözlerini kıstı, gözlerinin gök mavisi derinliklerinde yırtıcı hayvanları anımsatan bir pırıltı göründü. Bir endişe dalgası Ronnie'nin karnında düğümlendi, içgüdüleri başının dertte olduğunu söylüyordu.

Dilini kurumuş dudaklarında gezdirip bir nefes aldı ve kendini Dylan'ın o an yapabileceği veya söyleyebileceği şeylere hazırladı. "Neymiş o şart?"

"Yeni eve iyice yerleşene kadar burayı bırakmayacağız."

Ronnie'nin duymayı beklediği şey bu değildi.

"Neden?" diye sordu, kafası karışmıştı.

Aralarında sıkışmış olan atkıyı alıp Ronnie'nin boynuna doladı, sonra onu kendine çekip uzun uzun, kendinden geçmesine

sebeplere olacak şekilde öptü. Ronnie Dylan'ın ellerinin kollarına kaydığını, atkının da ona eşlik ettiğini zar zor fark etti.

Oltadaki bir balık gibi soluksuz kalıp hava almak için uzaklaşırken Dylan'ın kendisine muzip bir gülümsemeyle baktığını gördü. Atkıyı bileklerinde hissetti. İki eli de arkasındaydı ve yumuşak siyah yünün düğümlenmesiyle bir araya gelip belinde zapt edilmişlerdi.

"Çünkü o zaman bunu yapabiliriz." Dylan sağlamlığını denemek için atkıyı biraz sıktı.

"Tabii bunu da."

Ronnie'nin dudaklarını tekrar esir aldı. Onu tadıyor, sahipleniyor, mahvediyordu. Başını kaldırdığında Ronnie adeta eriyip bitmişti ve Dylan'ın onu tutması sayesinde ayakta durabiliyordu.

Dylan'ın dudakları teninde dans etmeye, çenesinde, boynunda, elmacık kemiklerinde, gözlerinin hemen altında dolaşmayı sürdürdü. "Belki önce Örgülerin Efendisi adını almana neden olan şeyleri yaparız."

Ronnie'nin bedeninden ani bir arzu dalgası geçti, duyduğu istekle kasları adeta sıkı düğümler haline geldi.

"Bilemiyorum," diye mırıldandı. O anda konuşmayı başardığı için kendine şaşıyordu. "O ismi hak etmemi sağlayan şeyleri kaldırabileceğinden emin değilim. İşin içinde kırbaçlar, zincirler, bana itaat ettiğini gösterecek şeyler olabilir."

Dylan'ın bir kaşını kaldırması, Ronnie'nin onu yere yatırıp üzerine tırmanma ve bacaklarının arasındaki sızlamayı giderme isteğini daha da arttırdı.

"Senin vereceğin her türlü cezaya katlanırım güzelim," diye karşılık verdi Dylan ve Ronnie onun doğruyu söylediğinden bir an bile şüphelenmedi.

"O zaman güzel bir fikir bu."

Çok iyi bir fikirdi. Olağanüstü bir fikirdi. Gelmiş geçmiş en iyi fikirdi.

Sakin bir şekilde, "Güzel," diye fısıldadı Dylan. "Onları sonra yaparız, ama şu an benim insafıma kalmış durumdasın."

Kendi topuğunu Ronnie'nin ayak bileğinin arkasına taktı ve bu çelmeyle onun kanepeye yavaşça, sırt üstü düşmesine neden oldu. Kendini de kanepeye atıp eziyetten farksız bir yavaşlıkla Bobby Jack pijamalarını çıkarmaya, birbirlerinden nefret etmeyi bırakıp sevmeye kalkıştıklarında neler olacağını göstermeye başladı.

Mmmmm. Ronnie, Dylan'la mücadele etmek yerine onunla beraber hareket etmeyi sevecekti galiba.

Hem de çok sevecekti.

21. Sıra

Ronnie o çarşamba, haftalık örgü toplantısı için Yün Ambarı'na geldiğinde ağzı kulaklarına varıyordu. Dylan evine gelip onunla beraber bir gelecek kurmak istediğini söylediğinden beri yüz ifadesi pek değişmemişti.

Henüz açılıp birbirlerine seni seviyorum dememişlerdi, ama sevgi kelimesini faklı şekillerde kullanmışlardı ve bu yüzden Ronnie bunun artık an meselesi olduğunu düşünüyordu.

Dylan sık sık onun gözlerini, dudaklarını, bedenini, onunla sevişmeyi, köşe yazılarını, mizah anlayışını sevdiğini söylüyordu. Başta pek kolay olmamıştı, ama artık Ronnie de sahip olduğu benzer hisleri onunla paylaşmaya başlamıştı.

Bu duyguları paylaşmak gittikçe kolaylaşıyordu. Dylan'la zaman geçirdikçe ona daha çok hayran olduğunu, âşık olduğunu hissediyordu.

Ronnie'yi bu kadar güldüren, bu kadar çok kahkaha atmasını sağlayan kimse olmamıştı hayatında.

Yatak odasında ise Ronnie'nin mümkün olduğunu bile aklından geçirmediği şekilde yer yerinden oynuyordu adeta.

Ama daha önemlisi Dylan, onun yaptığı her şeyi destekliyordu.

Kendisi *Cleveland Herald*'dan ayrılıyordu, ama Ronnie *Sentinel*'de kalmaya karar vermişti. Bu karar aynı zamanda işine yenilenmiş, canlanmış bir ilgiyle bakmasına, köşesini

daha önemli, daha iyi, daha heyecan verici hale getirecek fikirler bulmaya çalışmasına neden olmuştu.

Artık ikisinin köşeleri arasında devam eden bir cinsiyetler savaşı söz konusu olmadığına göre okurlarının dikkatini çekecek, her hafta gazetenin o sayfasını açmalarını sağlayacak yeni bir şeye ihtiyacı vardı. Dylan neredeyse her gece, seve seve onunla uyanık kalıyor, fikirlerini dinleyip kendi düşüncelerini söylüyordu.

Ronnie'nin elinde yazabileceği konuların uzun bir listesi vardı artık, hatta ileride kullanmak üzere birkaç yazı da hazırlamıştı. Bazen öyle canlandığını hissediyordu ki klavyenin üzerinde dolaşan parmakları aklından geçenleri kelimelere dökmeye yetişemiyordu.

Çok uzun zamandır ilk kez hayatında her şey düzgün gidiyordu. İşinden memnundu. Seyahate gittiği zamanlarda Dylan'ı çok özlemesine rağmen onun iş hayatındaki değişikliklerden de memnundu.

Ailesiyle ilişkileri hiç olmadığı kadar iyiydi. Bütün kardeşleriyle, evli olanların eşleriyle, hatta birkaç yeğeniyle konuşmuştu. Annesiyle babasını da aramıştı ve bayramda bütün aileyi bir araya toplamaya karar vermişlerdi. Hatta Ronnie hindiyi kendisinin pişireceğini söylemişti ve şimdiden ödü kopuyordu.

Ama şimdi adımlarını şaşırmasına, durmaksızın aptal gibi gülümsemesine neden olan şey daha önceden var olmayan aşk hayatıydı. Eskiden bazıları tarafından Buzlar Kraliçesi olarak adlandırılırken, -Zack'i bir daha gördüğünde diz kapağına sağlam bir tekme atacaktı- artık erimeye başlamıştı ve neredeyse sıcak bir birikinti haline gelecekti.

Arkadaşlarının bu değişikliği fark edip etmediklerini merak etti. Dylan bileklerini çözdükten, kendine geldikten iki saniye sonra onları aramak gelmişti içinden, ama kendini tutmuştu. Önce Dylan'la baş başa kalmak, artık sevgili oldukları

fikrine alışmak, Dylan'ın azimli bağlılığını kendi zevki için kullanmak istemişti.

Dükkânın içinden geçip toplandıkları arka kısma yürürken topukları zeminde tıkırdıyordu. Herkes oturup örgüsünü örmeye başlamış, sohbet hararetlenmişti.

Herkes başını kaldırıp Ronnie'yi selamladı, o da neredeyse kıkırdamaya dönüşecek bir gülümsemeyle karşılık verdi, ama olanları anlatma ihtiyacını son anda bastırabilmişti.

Çantalarını koltuğa bırakıp boynuna takmış olduğu, Dylan'ın siyah atkısını dikkatle çözdü. Bu atkıyı çok seviyor, her yere takıyordu. Tek üzüntüsü yakında havanın ısınacak, atkının da diğer kışıklarla beraber kaldırılacak olmasıydı. Tabii yazın atkı takmayı moda haline getirmenin bir yolunu bulmaya çalışabilirdi.

Belki Dylan'ı sıcak havalarda giyebileceği bir bluz veya sort örmeye ikna edebilirdi.

"Bu gece inanılmaz canlı bir halin var," dedi Grace her zamanki dobra tavrıyla.

Bir anda bütün gözler Ronnie'ye dönüp onu incelemeye başladı. Bir an ciddi görünmeye çalıştı, ama bunu başaracak kadar hilekârlık kalmamıştı içinde.

Hissettiği mutluluğun yüzünde parlamasına izin verip Jenna ile Grace'in arasındaki koltuğa oturdu, şişleriyle yüzünü çıkardı.

"Ee, ne olmuş?" diye karşılık verdi ciddi bir ifadeyle, bir yandan da arkadaşlarının bakışlarından kaçınmaya çalışıyordu.

"Neler oluyor?" diye sordu Grace. "Dökül bakalım."

Ronnie kayıtsız görünmeye çalışarak konuştu. "Hiç, sadece Chicago'daki işi kabul etmemeye, Dylan'la beraber yaşamaya karar verdim."

Bu haber karşısında atılan çığlıklar insanı sağır edecek cinstendi. Sonunda Ronnie ne zamandır bastırmaya çalıştığı kahkahayı atıverdi.

"Dylan Stone mu?" diye ciyakladı Melanie, gözleri yuvarlarından fırlamış gibiydi. "O 'cahil, kibirli öküz' mü? Bir ara onun yakınında olmaktansa et yiyen bakteri kapmayı tercih edeceğini söylüyordun? O Dylan'ı mı diyorsun?"

Ronnie'nin yüzünü ateş bastı, teninin koyu kırmızıya döndüğünden emindi. İçinden bir ses geçmişte Dylan hakkında söylediklerinin başına kakılacağını söylüyordu.

Arkadaşlarını tanıyordu. Bunu yapmaktan büyük keyif alacaklarını, konuyu tekrar tekrar açacaklarını biliyordu, böylece Ronnie'ye bir ders verecekler, tükürdüğünü yalatacaklardı.

Ama sorun yoktu. Olayların gidişatı ve gelişmelerden ne kadar mutlu olduğu düşünülürse adice aşağılanmak sadece ödenecek küçük bir bedeldi.

"Evet," dedi mahcup bir ifadeyle. "O Dylan."

Ronnie'nin verdiği haberi sindirmekte hâlâ zorlanan Melanie sordu. "Ne zaman oldu bu iş?"

Bu soru Grace'in son haftalarda Ronnie'nin hayatında olan biteni ortalığa dökmesi için mükemmel bir fırsattı. Örgü iddiasının özel derslere, özel derslerin ateşli, insana çığlıklar attıran sevişmelere dönüşmesini, yeni bir iş teklifi sayesinde Ronnie'nin, kariyer hedeflerini ve en büyük düşmanı olan adama karşı hislerini değerlendirdiğini anlattı.

Ama Grace'in tüm bildikleri bu kadardı ve sonunda tüm gözler Ronnie'ye döndü.

Örgüsünü yanına koyup -ne de olsa o gecenin kimsenin pek bir şey örmeyeceği belliydi- bacak bacak üzerine attı, ateş kırmızısı topuklu ayakkabıların biri ayak parmağının ucunda sallanıyordu. Hiç acele etmeden, duyduğu mutluluğun

kelimelerine yansımaya izin vererek son haftada olan biten her şeyi anlattı. Dylan'ın örgü yarışmasını kazanmasından içindeki bitmez arzuyu açıklamasına kadar her şeyi.

Dylan'ın, ellerini arkasında bağlayıp *ah Tanrım, daha sert, daha hızlı, evet, evet* sözlerinin gerçek anlamını gösterdiği kısmı atlamıştı. Yine de en yakın arkadaşlarının gözlerindeki pırıltıdan, diğerlerinin yüzlerindeki muzip ifadeden, yeni keşfettikleri sevgiyi nasıl kutladıklarını tahmin ettikleri anlaşılıyordu.

Jenna oturduğu yerden uzanıp kolunu hafifçe sıktı. "Senin için çok sevindim Ronnie. Birbirinizi yakından tanıdığınız zaman Dylan'la senin gayet iyi anlaşacağınızı biliyordum. Chicago'daki işi kabul etmemene de çok sevindim. O kadar uzağa taşınısaydın seni çok özleyecektim."

Jenna'nın bu içten konuşmasını, diğerlerinin de hemfikir olduğunu gösteren mırıltılar izledi. Ronnie herkese teşekkür ettikten sonra Charlotte'ın turuncu saçlarını görene kadar bakışlarını odada gezdirdi.

Yaşlı kadının, ona hiç yakışmayan bir pembeye boyanmış dudakları garip bir şekilde bükülmüştü, üstelik örgüsüne titizlikle devam eden bir tek o vardı. Şişlerini, alışılmadık bir durum yokmuş gibi tıkırdatmayı sürdürüyordu.

Belki de Charlotte için gerçekten özel bir durum yoktu. Sırf Ronnie'nin dünyası akla gelebilecek en iyi şekilde alt üst oldu diye Charlotte olan biteni umursamak zorunda değildi tabii.

"Sen ne diyorsun Charlotte?" diye sordu açık açık. "Hep istediğimi düşündüğüm bir işi reddedip baştan beri nefret ettiğimi söylediğim bir adamla beraber yaşamayı kabul etmem hata mı sence?"

Bu cümle şüphe götürmeyecek şekilde karşındakini dürüstlüğe davet ediyordu. Ronnie sadece kadının vereceği cevabı kaldırmak için dua ediyordu.

"Hayır, bence gayet güzel bir şey hayatım. O genç adamla senin köşe yazılarınızla kavga etmek yerine anlaşmazlıklarınızı çözmeniz bence harika."

Charlotte güzel şeyler söylüyordu, samimi bir hali vardı, ama gözlerindeki tuhaf ışıltıyla dudaklarının garip bükülüğü değişmemişti. Ronnie rahatlasın mı, darılsın mı bilemedi. Charlotte'tan daha fazlasını beklemişti herhalde. Parlak turuncu saçına, uyumsuz polyester giysilerine uygun, daha coşkulu, abartılı, Charlotte'a yakışır bir tepki göstereceğini sanmıştı.

Bu sırada diğerleri tekrar konuşmaya, Dylan'la geçirdikleri zaman konusunda daha fazla detay istemeye başlayıp Ronnie'nin dikkatini dağıttılar. İstedikleri on sekiz yaş üzerine hitap eden bilgilerdi.

Bir saat, Ronnie'nin tahmin ettiği gibi çabucak geçti. Alışılmadık bir biçimde kendini elindeki işe kaptırmış olan Charlotte dışında kimse doğru düzgün örgü örmemişti. Ama hiçbirinin şikâyeti yoktu. Ne de olsa kadın olmak örgü merakından önce geliyordu ve esaslı bir dedikodu, başladıkları örgüde ilerleme sağlamayı veya yeni örnekleri paylaşmayı gölgede bırakırdı.

Ayağa kalkıp paltolarını giymeye, eşyalarını toplamaya başladıklarında kadınların her biri, sarılıp bir kez daha kutlamak için Ronnie'nin yanına geldiler. Birkaç tanesi bir erkekle aynı evde yaşamaya dair tavsiyeler verdi. *Bir an önce kirlilerini çamaşır sepetine atmaya alıştır. Üst üste üç kez klozet kapağını indirmeyi unutursa sevişmemekle tehdit et. Doğum günü, yıldönümü gibi önemli tarihleri alnına dövme yaptır, yoksa mutlaka unuttur.*

Ronnie bunları unutmayacağına, Dylan'ın spor programlarını çok fazla izlemesine, pasaklılık etmesine izin vermeyeceğine söz verdi. Sonra kimlerin The Penalty Box'a gidip içki içmek istediğini sordu.

İlk kez, örgü grubu biter bitmez orada buluşmak için Dylan'la sözleşmişlerdi. İlk kez yolda Dylan'a otobüs çarpsın

veya kendisi bara varmadan gitmiş olsun diye dua etmek yerine onu görmek için sabırsızlanıyordu.

Arkadaşları bara gidip gitmemeye karar verirken Ronnie'nin içinden onları beklememek, bir an önce gidip Dylan'ı görmek geliyordu. Onu görmek, ona dokunmak, dudaklarını öpmek istiyordu. Barın en uzak köşesine oturup Dylan'ın varlığını ve muhtemelen gözünün kalçalarında olduğunu unutmak için içmek yerine, onunla beraber oturup içmek istiyordu.

Artık Dylan'ın gözünün kalçasında olduğunu bilmek hoshuna gidiyordu, özellikle de çok geçmeden bedeninin o kısmına bakmaktan çok daha fazlasını yapacağını bildiği için.

Neredeyse yetmiş beş dakikadır ayrıydılar ve Ronnie onu özlemişti. *Tanrı yardımcım olsun,* diye geçirdi aklından.

İyice aptallaşmıştı artık. Buzlar Kraliçesi'nden, birkaç saatte bir doz Dylan'a maruz kalmazsa kendinden geçen bir pelteye dönüşmüştü.

Bu acınacak halin dışarıdan belli olduğunu sanmıyordu, bir erkek yüzünden nasıl bir zavallıya dönüştüğünü kimse anlamıyordu neyse ki.

Ama söz konusu olan herhangi bir erkek değildi. *Dylan'dı.*

Onu düşünmekle bile nabızı hızlanmıştı, kızları bir an önce karar vermeye zorlamamak için kendini tutmaya çalışırken parmakları yumuşak alpaka yününü kavradı. Her zamanki gibi Grace ile Jenna onunla gelmeye karar verdi, diğerlerinin ise çeşitli mazeretleri vardı.

"Bizimle gelmeyeceğinden emin misin Charlotte Hala?" diye sordu Jenna. Yaşlı kadının eşyalarını toparlamasını, dükkânın kapısına kadar onlarla gelmesini bekliyorlardı.

"Evet, eminim. Evde yapacak çok işim var, çağırdığınız için sağ olun." Kendi yaptığı, kulaklarını kapatan, ponponlu, rengârenk şapkayı başına takıp çenesinin altında bağladı. "Siz

eğlenmenize bakın. Tekrar tebrikler Ronnie, senin adına çok sevindim."

Üçü yaşlı kadına teşekkür edip Grace'in arabasına doğru yürüdüler. Dylan Ronnie'yi toplantıya bıraktığı için bara arkadaşının arabasıyla gitmesi gerekiyordu.

Bu da bir ilkti. Ronnie bundan sonra pek çok ilki yaşayacağını tahmin ediyor, kendisinden beklemediği bir şekilde her yeni deneyimi dört gözle bekliyordu.

The Penalty Box'a giderlerken Grace ile Jenna, Ronnie'nin diğerlerinin yanında açıklamadığı tüm detayları öğrenmek istediler. Ronnie onlara pek çok şeyi anlattıysa da kendine sakladığı kısımlar da vardı. Seksi, müstehcen ve özel şeyleri en yakın arkadaşlarının bile bilmesine gerek yoktu. Bazı şeylerin Dylan'la kendisi arasında kalmasını tercih ederdi.

Rüzgârdan ve yağmurdan korunmak için eğilerek bara girdiklerinde gözleri salonu hızla tarayıp Dylan'ı aradı. Her zamanki masasında Zack ve Gage'le oturuyordu, önlerinde yarı yarıya boşalmış üç şişe bira vardı.

Belki Ronnie hayal görüyordu, ama barın gürültüsü azaldı ve Dylan başını ona doğru çevirdi. Ronnie'yi gördüğü anda sandalyesini geriye itip kalktı, sandalyenin ayaklarının zeminine sürtünme sesi, aralarında yükselmekte olan gerilimi sanki daha da keskinleştirdi.

Dylan ona doğru yürür, uzun adımlarıyla aralarındaki mesafeyi hızla kat ederken bardaki bütün gözler onu izledi. Kolunu Ronnie'nin omzuna doladı, onu göğsüne çekip savaştan yeni dönen bir asker gibi öptü. Ronnie böyle bir performans beklemiyordu, ama buna alışabilirdi.

Ronnie'yi soluksuz ve ayakta duramayacak halde bırakan Dylan geri çekildi, bir an ona bakıp elini uzattı.

Ronnie kendi arkadaşlarıyla Dylan'ın grubu dışındaki herkesin onun canına okumasını beklediğini biliyordu. Sabırsızlanıyorlardı. Bir ay önce olsa seyircileri bekletmez, daha Dylan'ın dudakları kendininkilere yaklaşımadan karnına yumruğu yapıştırırdı.

Şimdi ise Dylan'ın elini tutup arkadaşlarının oturduğu büyük, yuvarlak masaya doğru peşinden gitmekten başka bir şey yapmıyordu.

Bir saniyelik sessizlikten sonra bütün müşterilerden bağırışlar, tezahüratlar, ısıklar yükselmeye başladı. Herkesin gözü üzerinde olduğu için Ronnie'nin utançtan midesine kramplar giriyordu, ama bir yandan da içinde sıcak bir his vardı ve halinden memnundu.

Herkesin gözü önünde sidik yarışı yapmaktan iyiydi sonuçta.

Bundan sonra canı Dylan'la rekabet etmek istediğinde iddiaya girecek konular bulmakta daha yaratıcı olması gerekecekti. En iyisi ona yatak odasında meydan okumaktı, nasılsa orada hiçbir kural, hiçbir yasak olmadığı konusunda anlaşmışlardı.

Kapanış

Charlotte Yün Ambarı'nın önünde, kaldırımında durup örgü grubundan en sevdiği üç kızın Grace'in arabasına yürümelerini izledi.

Onlar otoparktan çıkana dek yüzünün ifadesiz kalmasına dikkat etti. Uzaklaştıkları anda yüzüne geniş, pırıl pırıl bir gülümseme yayıldı.

Spor ayakkabılarıyla hemen oracıkta sevinçten dans etmeye, şarkı söylemeye başladı.

Başarmıştı, daha doğrusu çıkırık başarmıştı.

Ronnie'nin can düşmanı ile yattığını itiraf ettiği geceden sonra bile Charlotte, çıkırığın sihirli olduğuna, eğrilen yünleri kullananın gerçek aşkı bulacağına dair hikâyelere inanıp inanmamakta kararsızdı.

Umutluydu, ama emin olamamıştı.

Ama şimdi...

Çok mutluydu. İnsan bir şeyi denemeden bilemiyordu. Annesi, anneannesi ve onların ataları çıkırığın sihri konusunda haklıydılar demek. Ronnie'nin hayattaki her şeyden çok nefret ettiğini söylediği adamla mutluluğu yakalaması da bunun kanıtıydı.

Charlotte çamurlu otoparkta hoplayıp zıplayarak yürür, eski ama güvenilir Buick'ine binerken sevinçten içi içine sığmıyordu.

Motoru çalıştırıp kaloriferi açtı. Bir an önce eve gidip işe koyulmak için sabırsızlanıyordu.

Madem artık çıkırığın gücünden emindi, gerçek aşkı bulmasına yardım etmek istediği biri vardı.

Ama yeğeni için yün eğirmek biraz daha zor olacaktı, ne de olsa o süslü püslü atkılardan hoşlanıyordu, dümdüz bir atkı veya şapka örmezdi.

Ama belki sihirli çıkırığın yardımıyla Jenna'nın Gage'le yaptığı başarısız evliliği atlatmasını, gerçek aşkı yeniden bulmasını sağlayabilirdi.

Ronnie'nin Atkısı

(Dylan'ın ördüğü şekliyle)

Malzemeler:

10 numara şiş

1 adet 250 gramlık yün çilesi (herhangi bir renk)

Kısaltmalar:

İD: İpi dolayın. (Yünü sağ elinizdeki şişin üzerinden geçirmek demektir)

2DB: 2 düz beraber. (Sağ elinizdeki şişi soldaki şişin ilk iki ilmeğinin önüne batırın, iki ilmeği tek ilmek gibi, beraber örün)

(): Parantez içindeki talimatların tekrarlanması gerekir.

Nasıl Örülür?

23 ilmek atın.

İlk 5 sırayı düz örün.

6. sıra: 3 ilmek örün. (İD, 2DB, 1 ilmek ör) bunu 4 kez tekrarlayın. İD, 2DB, 3 ilmek örün.

7. ve 8. sıralar: Baştan sona düz örün.

9. sıra: 6. sırayı tekrarlayın.

10. ve 11. sıralar: 7. ve 8. sıraları tekrarlayın.

Atkınız yaklaşık 120 cm. oluncaya veya istediğiniz uzunluğu gelinceye kadar aynı örneği sürdürün.

Kapatın.

Saçak (İsteğe bağlı):

Yününüzden yaklaşık 12 cm. boyunda parçalar kesin. Bu parçaların sayısı ne kadar çok olursa saçak o kadar dolgun olur.

Bir tıgla her bir parçayı "kötü kazık bağı" adı verilen düğümle (resimde gösterilmiştir) atkının uçlarına takın.

